Un interviu cu viitorul

De Dr.Michael Laitman

Traducerea in romaneste Carmen Lorber

Cuprinsul

Cuvant
cititorului 4
Introducere.....
..5

Partea intai - ştiinta intelegerii realitatii
Lumea nevazuta.....8
Puterea atractiei.....14
Dezvoltarea normala 20
Pacatul facerii si rectificarea.....26
"Celula spirituala" si lista (רשימות).....30

Partea a doua-calea spre concretizarea alegerii
Libertatea de a alege.....36
Legea asemanarii insusirilor.....50
Puterea gandului.....56
Realitatea kabalalei.....62

Partea a treia – evenimentul creerii listei (רשימות)
Grabirea listei (רשימות).....78
Intoarcerea la radacini ((82.....שורש
Punctul din Inima 89

Partea a patra – legatura cu Puterea Suprema
Obiectivul spiritual.....94
Adeziunea (דבקות) la Creator.....103
A ma corecta pe mine si a corecta lumea 111
Omul ca lume spirituala 118
Intelegerea matura a suferintei.....124

Partea a cincea – exilul spiritual
Puterile nevazute ale pamantului.....129
Iesirea din Egipt – de la material la spiritual.....133
Doua parti ale sufletului – Israel si natiunile lumii.....139
Spirituala reintoarcere in Tara Sfanta 142

Partea a sasea – cum va arata viitorul
Prin corectare (indreptare).....148
Intre barbat si femeie.....161
Ateisti si religiosi.....163
Stiinta zilelor noastre.....169

Partea a saptea – lupta neintrerupta
Lupta neintrerupta (Razboiul etern) in lumea de sus si de jos.....174

Cuvant cititorului

„Fericit sunt eu ca am fost creat in generatia aceasta, in care este deja permis
sa se publice stiinta adevarata. Si daca ma intrebati de unde stiu ca este deja permis? - va voi raspunde - pentru ca mi s-a dat permisiunea sa dezvalui, adica,
pana acum nu i s-au dezvaluit niciunui intelept acele cai prin care este posibil sa se ocupe cu ele deschis, in fata fiecarui popor si natiuni.”
(Baal Hasulam, Invatatura si esenta kabbalei)

„Descoperirea stiintei ascunse in multimea mare este conditie primordiala
si obligatorie inaintea sosirii mintuirii generale”
(Baal Hasulam, Cornul Mintuitorului)

Stimate cititor,

De ce a fost tiparita aceasta carte pe care o rasfoiesti acum? De ce s-a nascut ea? Si de ce a fost atata graba ca ea sa apara? Raspunsul la toatea aceste intrebari consta in porunca de a raspindi stiinta kabbalei generatiei noastre „generatia dinaintea Mintuitorului”, dupa instructiunile marelui intelept din istoria omenirii, rabinul Yehuda Ashlag, „Baal Hasulam”, autorul interpretarii „Hasulam” al cartii „Zohar”.

Raspandirea stiintei kabbalei in zilele noastre difera ca scop fata de ceea din generatiile precedente. In aceasta perioada au aparut conditii noi, in care fiecare om putea sa participe in actiunea de corectare. In perioada noastra, in tara si in lume, raspindirea ideilor stiintei kabbalei si preocuparea pentru aceasta, schimba lumea si chiar si viata individului in sine. Prin preocuparea cu cartea si prin incercarea de a intelege ideile cuprinse in ea, cititorul se inalta si se desparte de toate problemele sale actuale.

Pentru aceasta am ales sa tiparim aceasta carte care este bazata pe ideile rabinului Yehuda Ashlag, intr-o limba clara si populara, si s-o prezentam cititorului,
cu scopul de a interpreta, deschide si apropia ideile kabbaliste din scrierile rabinului Yehuda Ashlag, cititorilor de astazi. Pentru ca tocmai prin descoperirea si implementarea acestor idei depinde destinul, viata si toata existanta noastra in lume. Astfel vom stabili viitorul nostru, caci toata presiunea pe care omul o simte de la Supravegherea Superioara este ca sa-l urgenteze sa implementeze aceste idei, despre care scrie rabinul Yehuda Ashlag.

Introducere

Care dintre noi nu s-a intrebat, si nu odata in viata, despre scopul vietii. Si despre
cauzele suferintelor care vin asupra noastra? In ce scop exista natura? Care este scopul dezvoltarii noastre? In fiecare celula din corpul nostru vedem inteligenta si logica, actiuni cu intentie si scop, insa in existenta corpului ca intreg, nu reusim sa vedem nici o logica si nici un scop.

Dintre toate fiintele stiute de noi, omul este fiinta cea mai completa din natura. Insa tocmai el este cel care isi pune vesnic intrebarea, in fiecare generatie: care este scopul existentei realitatii?

In toate timpurile au incercat marii oameni de stiinta si marile genii sa descopere pentru ce traieste omul, dar nu au gasit raspunsul. Aceasta intrebare se agraveaza numai, din generatie in generatie, caci suferintele nu scad, iar lupta pentru supravietuire nu dispare. Daca este asa, este posibil ca raspunsul sa nu fie in domeniul cunoasterii noastre iar descifrarea raspunsului poate nu este in domeniul stiintelor.

Dar nu este vorba numai despre intrebarea, in ce scop exista creatia, fiintele vii si oamenii, ci si de intrebarea: pentru ce traiesc **eu**? Procesele de dezvoltare din natura, si cele din propriul corp, ne minuneaza cu „contradictiile” neintelese din ele. De exemplu, puiul de animal devine matur in cateva saptamani sau luni, pe cand bebelusul are nevoie de un lung proces de dezvoltare pana cand devine matur. Numai la sfarsitul procesului sau de dezvoltare vedem ca el este „coroana creatiei”, insa in toate fazele de trecere, omul este mult mai slab decat toate celelalte fiinte.

Este extraordinara contradictia dintre procesul de maturizare al fiintelor vii si cel de la nivelul omului, intr-atat incat, daca nu am cunoaste rezultatul final al dezvoltarii am fi ajuns la concluzia contrara, ca puiul de animal va creste si va fi „coroana creatiei” iar bebelusul omului va avea o viata amara sau chiar va muri. De aici, vedem ca nu intelegem semnificatia existentei si nici logica din procesul de dezvoltare.

Noi sesizam lumea prin cele cinci simturi ale noastre. Ceea ce sesizam prin vaz, auz, gust, miros si pipaire, este cuprins in interiorul nostru si ne prezinta tabloul lumii inconjuratoare. Deci, daca am fi avut alte simturi, lumea inconjuratoare ar fi fost simtita in noi, intr-un mod diferit. Este stiut - cainii „vad” lumea cu ajutorul simtului mirosului, iar albinele o vad ca impartita in miliarde de celule.

De aici rezulta , ca din tot ceea ce ne inconjoara, noi cuprindem in interiorul nostru cu ajutorul simturilor noastre, numai o mica parte, intr-o limita foarte restransa. Dar daca este posibil sa simtim tot ceea ce ne inconjoara? Daca este posibil ca acolo este ascuns secretul existentei noastre, scopul si destinul nostru?

Daca presupunerile noaste sunt corecte, atunci ne lipseste inca un simt, care este destinat pentru ceea ce nu este simtit prin cele cinci simturi. Cum se poate dobandi acest simt? De ce natura nu a creat in noi acest simt? De ce nu l-am primit in clipa in care ne-am nascut?

Concluzia este simpla: omul trebuie sa-l dezvolte in interiorul sau cu forte proprii. Omul este deosebit in dezvoltarea sa fata de oricare alta fiinta.

El dobandeste si dezvolta orice lucru individual, si de aceea, si acest simt in plus, el trebuie sa-l dezvolte prin forte proprii, prin efort omenesc si etic.

Tocmai acest simt in plus este ceea ce-l deosebeste pe om de vietuitoare, care au fost create si ele cu cele cinci simturi. Dintre toate vietuitoarele, omul este singurul care a fost creat cu capacitatea de dezvoltare, si capabil sa descopere in sine acest simt ascuns si sa-l dezvolte.

Din generatie in generatie omul se dezvolta treptat. El se dezvolta tehnologic, stiintific, cultural insa nu etic. Intr-o anumita faza de dezvoltare, omenirea trebuie sa simta necesitatea dezvoltarii spirituale, caci altfel ea nu va supravietui, si sa simta dupa aceea, necesitatea interioara de a descoperi acest simt in plus. Metoda care a fost data omenirii pentru descoperirea acestui simt se numeste „kabbalah”.

Dezvoltarea intregii omeniri seamana cu dezvoltarea individului, care trece prin fazele copilariei, tineretii si maturizarii utilizand potentialului sau. Si atunci cand omul descopera in sine acest simt in plus, el simte in jurul sau o lume mai mare, vede sensul vietii, cauzele suferintelor, scopul existentei, si mai mult decat atat – aceste simturi ii dau posibilitatea sa stapaneasca in lume, sa distruga cauza suferintelor si sa inainteze catre scop – sa-l atinga si sa ajunga la esenta vietii.

Aceasta carte este bazata pe spusele autorului care au fost inregistate de catre elevii sai, din interviuri si articole publicate in presa israeliana si straina.

„De la atom pana la om, de la un singur stat
pana la omenirea intreaga, de la o singura molecula pana
la universul intreg, fiecare element din lumea noastra isi are originea,
dupa stiinta kabbalei, intr-o lume superioara, lumea spirituala...”

Partea intai –
Stiinta intelegerii realitatii.

Lumea nevazuta

Pentru ca omenirea sa poata cerceta atat pe ea insasi cat si lumea care o inconjoara, a dezvoltat de-a lungul generatiilor stiinte diferite ca: fizica, chimia si biologia . Acestea se numesc **stiintele naturale** si au fost dezvoltate pe baza celor cinci simturi ale omului. Si ca sa se ajute in aceasta cercetare a dezvoltat aparate care sa-l ajute sa-si prelungeasca aceste simturi ale sale. Si asa, incetul cu incetul, de-a lungul generatiilor, omul a acumultat experienta si a ajuns la cunoasterea mai buna a raspunsului la intrebarea "cum sa existe in acesta lume?". Dar intre toate stiintele exista o singura stiinta care ne dezvolta intr-un mod cu totul si cu tolul original si ea se numeste "stiinta kabbalei".

In afara de lumea materiala pe care noi o cercetam exista si o alta lumea care ne este ascunsa, nevazuta. Cu toate ca noi nu o vedem, sau simtim ca ea exista. De ce sa presupunem ca ea exista daca nu o percepem? Avand in vedere ca noi descoperim legi particulare, care fac parte dintr-o realitate mai larga si astfel intelegem ca trebuie sa existe legi mai generale si mai logice care ne definesc viata si existenta intr-o forma mai cuprinzatoare si mai potrivita realitatii. Adica exista ceva ce noi nu reusim sa percepem, ceva ce este ascuns simturilor noastre.

Exista in realitate fenomene pe care nu le percepem sau nu le cunoastem. Noi traim si existam intr-o lume in care totul se petrece "din intamplare" si nu este previzibil. Noi nu stim ce va fi maine, ce a fost cu noi inainte de a ne naste, ce va fi cu noi dupa ce murim si nu suntem in stare sa descriem efectul actiunilor noastre – si cum influentam noi lumea care ne inconjoara.

Si astfel exista ceva in jurul nostru ce ne este nevazut si neperceput. Dar pe ce cale putem sa percepem acel ceva daca nu avem simturile

potrivite? Oare ele se pot realiza sau dobandi, si astfel pe aceasta cale sa putem incepe sa simtim o lume mai sanatoasa, mai reala mai intreaga?

Este posibil ca acesta lume sa existe in jurul nostru in intregime si stratificat in invelisuri, numai ca noi o impartim pentru noi in invelis simtit de noi ca "lumea noastra" sau "lumea aceasta" si in invelis ne-simtit (nevazut), chipurile neperceput inca
de noi. Si daca am avea si alte simturi, cu toate ca inca nu ni le putem descrie, cu siguranta am simti lumea in alta forma – mai larga si mai adanca. Dar astfel de simturi inca nu posedam si de aceea percepem suferintele, caci noi nu stim cum sa ne purtam unul cu altul si cu natura care ne inconjoara. Noi nu vedem vietile noastre anterioare – viata posterioara, viata de dupa moarte si pe cea dinainte de a ne naste.

Cand ne preocupam de cercetarea stiintifica a lumii, ajungem la stadiul in care ni se diminueaza toate cunostintele si ramanem neputinciosi. Cu toate ca sunt multe cai care dezvolta putin puterea nostra de a prevedea si evalua, si ne ajuta sa iesim in afara granitelor simturilor obisnuite, in realitate ele adauga foarte putin. Adica reusim sa ajungem numai la o stare incetosata si nu la o stiinta clara si o dobandire deplina; care se poate obtine numai printr-o colaborarea deplina cu lumea care ne inconjoara.

Omul este o fiinta foarte dezvoltata. Dar cu cat se dezvolta mai mult cu atat se simte mai neputincios, pierdut. Se adevereste ca prin devoltarea stiintei si a cercetarii lumii inconjuratoare nu am obtinut rezultatul dorit, si atunci suntem nevoiti sa recunoastem faptul, ca solutia problemei se gasete tocmai in felul nostru de a simti.

Exista o metoda exacta care dezvolta inca un simt numit "simtul al saselea" – ecranul מסך)=masach) sau lumina reflectata(אור חוזר=or hozer) – care ne da posibilitatea sa vedem si sa simtim intreaga parte din realitatea care nu este perceputa de cele cinci simturi obisnuite ale noastre. Cele cinci simturi obisnuite ale noastre le primim din nastere iar acest simt al saselea trebuie sa ni-l dezvoltam noi treptat.

Omul primeste dintr-o data "apel" de sus – este impins sa simta o

realitate mai profunda si asa se naste in el nevoia sa-si dezvolte al saselea simt. Aceasta se intampla cu el treptat. Omenirea se dezvolta in continuu, dorintele ei se schimba, si cu ele si dorintele individuale deopotriva: la inceput ne gandim la placeri trupesti "animalice"- la mancare, la familie, la sex. Dupa aceea la placeri omenesti: la bani, la autoritate, la respect, la stiinta. Si dupa toate aceste placeri apare in om dorinta de a cunoaste realitea suprema – esenta care se afla in afara simturilor noastre.

Dorinta primara de a simti ce este in exteriorul nostru se numeste: “fatul” simtului al saselea. Dupa aceasta faza, lucrurile vor fi in puterea omului insusi, de a-si dezvolta acest al saselea simt. Acest simt nu poate fi dezvoltat singur ci numai cu ajutorul metodei deosebite transmisa omenirii, numita “stiinta kabbalei”.

In fiecare generatie exista oameni care primisc de sus dorinta de a-si dezvolta acest al saselea simt. Si astfel, pe anumite cai, ei ajung la intelepti si la carti, care ii ajuta sa-si dezvolte in ei acest simt. Acestia se numesc Intelepti (מקובל=mecubal) de la cuvantul kabbalah (קבלה= primire) din cauza ca ei primesc stiinta suprema care se afla in afara simturilor noastre. In cartile lor ei descriu aceasta stiinta si ne povestesc noua despre ceea ce au simtit ei. Ei ne transmit noua despre ceea ce simt, despre experienta lor, despre metoda lor de a intra in procesul de construire al simtului al saselea, pentru ca si noi sa ajungem la aceeasi treapta spirituala ca si ei. Ei vorbesc despre felul in care omul, care deja si-a implinit toate dorintele pentru placerile materiale de bogatie, putere, onoare, stiinte, ajunge la dorinta de a cunoaste realitatea absoluta.

Pana la urma toti vor trebui sa ajunga la aceasta stare, daca nu in aceasta evolutie, atunci in urmatoarea ori in aceea de dupa ea. Omul trebuie, ca rezultat al transcedentarilor prin care trece, sa ajunga la starea in care traieste deodata pe toate treptele realitatii, si sa le simta nu numai prin cele cinci simturi, pe care le simtim cu totii, ci si prin noul simt, care ii imbunatateste viata si il aduce la starea de tihna deplina.

Dezvoltarea acestui “instrument”(כלי = cli) interior care se numeste

“al saselea simt” se petrece in omenire dupa ordinea "cunoastere si apoi atragere” (קודם ונמשך =codem venimsac), sau dupa principiul piramidei, dupa care este construita intreaga omenire. In concordanta cu acest principiu, acest simt se trezeste mai intai intr-un anumit fel de oameni care sunt in varful piramidei.

Oamenii la care acest simt se dezvolta primordial se numesc “עבריים” (=ivrim) de la cuvantul “trece”(עבר = over) “לעבור" a trece granita, cercul cel mai exterior al lumii noastre. Avraam a trecut primul de la simtul ingradit al lumii acesteia la simtirea lumii superioare. Urmasii lui Avraam sunt primii in piramida, acei la care se va dezvolta in interior acest interes pentru al saselea simt.

Dar aceasta este numai prima faza a dezvoltarii, iar despre continuare se spune atat in “Prooroci” cat si in toate cartile “Inteleptilor”, ca in viitor toata omenirea va fi nevoita sa ajunga la acest nivel de dezvoltare, adica, sa simta toata realitatea, sa se uneasca cu puterile superioare, pentru intelegerea deplina a procesului de reincarnare, a existentei in afara notiunii de timp, viata si moarte, a existentei pe toate nivelurile realitatii.

Toti Inteleptii au aratat inspre perioada noastra ca punct de referinta in care multimea de oameni vor atinge pentru ei lumea superioara, si se vor ocupa cu dezvolatrea simtului al saselea. Toate generatiile anterioare au existat numai ca sa pregateasca ajungerea la punctul de referinta – ele au fost in procesul de "coborire a sufletelor".

In acest proces sufletul coboara din starea lui cea mai inalta, din "lumea infinita" si trece prin multe "lumi" pina ajunge in "lumea noastra". Apoi in lumea noastra ea continua sa coboare de-a lungul generatiilor prin distrugerea primului Templu, celui de al doilea Templu, si cele patru exile prin care a trecut. In generatia noastra s-a terminat ultimul exil si de aici incolo exista numai procesul de "urcare a sufletelor".

Toti Inteleptii pana in timpurile noastre au fost oameni care au pregatit pentru noi metoda de urcare. Si noi suntem grupa de suflete care are datoria sa urce prima, in ordinea generala a sufletelor, dintre toate cele

care au coborat in acesta lume –si sa simta lumea superioara cu adevarat.

Daca veti citi cartile rabinului Isaac Luria (האר"י = Haari) si ale rabinului Yehuda Ashlag (בעל הסולם = Baal HaSulam) veti vedea ca acolo este scris totul in forma clara si simpla. Aceasta este cauza pentru care, in timpurile noastre, stiinta kabbalei este mai accesibila si mai cunoscuta, cu toate ca inca numai putini inteleg ce este in ea cu adevarat. De ce se numeste ea stiinta?, de ce este ascunsa?, de ce ajunge la oameni in felul ei deosebit? Insa interesul pentru ea deja exista si este simtita de toti, fapt prezis de Intelepti inca din generatiile anterioare.

Omul in care se trezeste dorinta clara de a intelege relitatea superioara, trebuie sa inceapa sa-si dezvolte "punctul din inima"(נקודה שבלב – necuda shebelev) si sa construiasca din el simtul al saselea prin metoda kabbalei, metoda ce a fost dezvoltata pentru noi de Intelepti. Aceasta perioada dureaza citiva ani (intre 3 si 5 ani). Simtul creste si se dezvolta incet, incet si omul incepe sa simta lumea exterioara lui, lumea cauzelor. I se adauga atunci o vedere clara a tuturor cauzelor a ce se intampla in lumea noastra, caci el vede deja tabloul cauzelor: de unde reies toate faptele, toate fortele, toate vointele si toate gandurile noastre.

Toate acestea la vedem numai prin simtul al saselea si nu prin cele cinci simturi. "Eu”-l din om, ceea ce apartine esentei umane este simtit numai de simtul al saselea. Si din clipa in care acest simt se dezvolta in om, el incepe sa simta ceea ce se numete "suflet".

Iar atunci omul isi aduce aminte de doua lucruri: primul – el incepe sa vada gandurile, vointele; in ce forma ele trec de la el la altii, in ce fel primeste el de la altii sau cum este influentat de altii, cum functioneaza acestea in toata realitea inconjuratoare, in ce forma actioneaza cu natura din jurul sau si se reintorc la el. Dispare din el in intregime notiunea de timp in intelesul nostru actual, si din aceasta cauza el vede totul clar; in acelasi timp el poate vedea trecutul, prezentul si viitorul in adevaratul inteles al "timpului".

Iar al doilea lucru de care isi aminteste omul; in afara de faptul ca

vede totul: el incepe sa dobandeasca aprecierea corecta a ceea ce i se intimpla, iar cel mai important dintre toate, el dobandeste puterea de a influenta conducerea superioara si cu aceasta el influenteaza asupra tuturor din afara. Adica el poate, nu numai sa dea prognoze, ci sa si schimbe intr-adevar ziua de maine, viitorul sau. Aceste puteri apar in om in masura in care el reuseste sa iasa din sine si incepe sa gandeasca in termenii lumii superioare.

Toate aceste lucruri sunt posibile, si toti fara exceptie, putem sa le realizam. Din toate punctele de vedere, legea generala a conducerii supreme, a intregii realitati, a intregii naturi, a fost conceputa sa ne oblige continuu sa ne dezvoltam in aceasta directie. Intr-adevar, intreaga omenire se indreapta spre aceasta faza dar fara sa fie constienta de aceasta. In contradictie cu toata omenirea, acel om care incepe sa se indrepte spre tinta din propria lui vointa , ca sa intre in posesia realitatii adevarate generale si a vietii spirituale, nu mai simte presiunea naturii asupra sa, adica suferintele, si dintr-o data el vede ca intreg universul este plin de bine in loc de rau.

Puterea atractiei

Realitatea este alcatuita din doua baze: Creator si Creatia. Ea este simtita prin simturile noastre in diferite forme care in sine nu se schimba. Creatia este cea care-l simte pe Creator, iar rezultatul simtului ei este numit "Lume". Creatia poate sa simta ca Creatorul i se descopera – in forma deplinda sau partiala, ascunsa – ori nu poate sa-l simta chiar deloc. Masura in care Creatorul este simtit depinde numai de creatia insasi, caci Creatorul, ca si soarele, lumineaza mereu.

Creatorul are o singra caracteristica: de a influenta, de a darui. Cand creatia isi insuseste caracteristici asemanatoare Creatorului si are loc in el procesul de "asemanare a formelor", il simte pe Creator ca i se descopera in intregime. In aceasi masura in care insusirile creatiei sunt aceleasi cu cele ale Creatorului, in aceeasi masura exact, creatia il simte pe Creator. In situatia in care insusirile creatiei nu sunt asemanatoare cu cele ale Creatorului, creatia il simte pe Creator ca ascuns. Iar cand carecteristicile creatiei si ale Creatorului sunt diametral opuse, creatia nu-l simte deloc ca existent pe Creator.

Creatorul este simtit de creatie ca placere, ca stiinta, ca liniste si ca intregime. De aceea intensitatea acestori simtiri depinde de intensitatea cu care este simtit Creatorul. Avand in vedere ca Creatorul a creat o creatie care sa vrea sa-L simta, sau cu alte cuvinte lumina Creatorului a creat "Instrumentul" (= כלי cli)"vointa/dorinta de a primi", "egoismul", Creatorul este simtit de creatie ca placere in toate formele ei posibile. Placerea inseamna a-L simti pe Creator sau Lumina Creatorului, ceea ce este de fapt unul si acelasi lucru.

Creatia este de fapt dorinta de a primi placerea de la Creator, cu cat omul simte Creatorul mai aproape cu atat el este mai satisfacut; cu cat Creatorul este mai departe de om cu atat i se micsoreaza satisfactia, pana cand i se transforma in suferinta. Omul este cel care stabileste in ce masura sa-L simta pe Creator. El face aceasta prin schimbarea insusirilor sale.

Cu cat omul se aseamana mai mult cu Creatorul, cu insusirile Sale, cu modul Sau de a influenta, cu atat el devine mai apropiat Creatorului, si cu atat se simte mai in deplina putere. Astfel omul isi schimba soarta si se face partener in conducerea lumii. "Lumea" este multimea de conditii care il ingradesc pe om in asemanarea cu Creatorul, masura de atragere spre Creator. Si acelasi om stabileste, prin el insusi, cu ajutorul vointei sale, cu puterea gandului sau, cu puterea de rugaciune care deriva din vointa sa, numita ridicare de mana ""ן"מ תאלע (=alaat maan). Acesta este singurul factor, cu ajutorul caruia creatia poate sa influenteze relatia sa cu Creatorul, adica, sa influenteze ceea ce va primi de sus, de la Creator.

Cand omul se naste in lumea aceasta, acest simt deosebit de al simti pe Creator este acoperit de “ecran” ("מסך" = masach) care il ascunde pe Creator in intregime. De aceea omul nu-L simte pe Creator si existenta Sa. Ceea ce intra in simturile omului se numeste “Lume”, ceea ce nu este simtit de om, in fond, nu exista. Creatorul nu imi este ascuns, ci eu, cu simturile mele nu-L simt si chiar il ascund; caci ceea ce eu simt nu este El, ci ecranele care-L ascund. Cu toate acestea, prin aceste ecrane eu pot sa influentez asupra relatiei noastre.

Cand au inceput sa populeze desertul Neghev, l-au intrebat pe rabinul Yehuda Ashlag – (1884-1954) autorul “Interpretarea Scarii” (“פרוש הסולם”) la cartea “Zohar” - de unde va fi acolo apa necesara vietii? El a raspuns: apa va apare ca rezultat al rugaciunilor populatiei. L-au intrebat iarasi: cum se vor ruga acestia cand toti sunt necredinciosi, ateisti? Le-a raspuns rabinul: acest fapt nu are nici o importanta caci orice vointa a omului de a cere viata este simtita de Creator – radacina vietii pentru om - si de aceea Creatorul raspunde chiar si cand omul nu este constient de aceasta, sau nu simte

aceasta. Explicatia faptului este urmatoarea: in orice situatie vointa omului urca si ajunge la Creator si functioneaza intotdeauna – chiar daca omul nu stie de existenta Creatorului, chiar daca nu-L simte, chiar daca ii neaga existenta si nu-i intelege faptele si chiar daca il indreptateste in intregime.

Puterea vointei

“Vointa”a fost creata de Creator si de aceea ea este constanta. Ea urca din interior si apare in om cu diferite intensitati. Intentia, in schimb, trece prin schimbari fata de felul ei natural, neindreptat, numit “pentru mine”, la intentia indreptata, numita “pentru Creator”. Numai ca si omul simplu - care nu este Intelept (מקובל) - prin intentia lui, prin gandirea lui, prin vointa lui, ridica mana ("עלאת מ"ן)- rugaciune la Creator, caci intotdeauna el are dorinte pentru a primi ceva de la Creator, chiar daca nu recunoaste existenta Lui. Daca dorinta este importanta si decisiva vietii sale, ea va functiona chiar daca aceasta dorinta este in defavoarea altei persone, ceea ce este numit popular “deochi” (עין רע = ain raa).

Omul nu este liber sa aleaga la cine sa se nasca sau cum sa-i fie personalitatea. Daca se naste evreu, (unire=יהודי) specific cuvntului, este obligat sa realizeze unirea cu Creatorul; el nu are nici o alta posibilitate; el trebuie sa-si indeplineasca misiunea – si nu are unde sa evadeze fata de aceasta obligatie a sa - ca si proorocul Iona, care a vrut sa fuga din fata poruncii Creatorului. Fiecare persoana din poporul Israel trebuie sa indeplineasca acesta misiune care i-a fost incredintata.

Misiunea poate fi indeplinita prin gandire, intentie si vointa. Fiecare dintre noi este obligat la aceasta, de la omul cel mai simplu pana la cercetatorul cel mai mare, toti trebuie sa stim ca destinul poate fi schimbat numai prin actiuni interne, adica prin vointa.

Noi trebuie sa cerem de la Creator sa ne apropiem de El, si deocamdata ne ajunge apropierea. La inceput Creatorul doreste aceasta de la poporul Israel, iar apoi de la intreaga omenire. Noi (poporul evreu) suntem responsabili pentru faptul ca intreaga omenire nu se apropie de

Creator, chiar responsabilitate dubla: noi pentru noi nu facem nimic si astfel din cauza noastra intreaga omenire nu progreseaza.

Puterea atractiei Creatorului, care ii atrage pe toti spre El, se manifesta spre creati ca putere - o lege unica pentru intregul univers. Atractia aceasta ne influenteaza mai intai pe noi evreii si apoi pe celelate popoare, ea trezeste si produce tot felul de suferinte, ca sa ne atraga spre Creator. Cand omul nu doreste el insusi apropierea de Creator, este impins spre El prin puterea suferintei.

Numai daca preintampinam si ocolim actiunile acestei forte, prin vointa de a fi atrasi inspre el, numai asa ne vom putea simti in deplina armonie. Aceasta este evolutia pe "calea invataturii" si nu pe "calea suferintei": in loc de durere si suferinta simtim placere, satisfactie.

Cand noi evreii ne indeplinim sarcina incredintata, toata omenirea este atrasa dupa noi si ne sprijina. Se vede tot folosul pe care noi il aducem intregii omeniri, si astfel sunt gata sa ne ajute in tot ce trebuie, caci scopul nostru si actiunile noastre stabilesc progresul omenirii spre Creator. Si atunci dispar si dusmanii.

In zilele noastre sunt grupuri intre popoarele lumii care cred ca tocmai noi trebuie sa fim pe acest pamant cei care sa construim cel de al treilea Templu, asa au spus de altfel si Proorocii, ca insasi popoarele lumii ne vor ajuta sa construim cel de al treilea Templu.

Toata starea noastra depinde numai si numai de atitudinea pe care noi o avem fata de puterea suprema, ceea care ne atrage inspre ea. Starea noastra nu este rezultatul unui partid sau a unei politicii, si nici incercarea de a multumi dusmanii nostri nu ne ajuta. Starea noastra nu depinde nici de acceptarea implinirii obligatiilor religioase. Creatorul doreste "inima" noastra si nu efectuarea mecanica a obligatiilor religioase. Noi trebuie sa stapanim treapta spirituala a obligatiilor religioase, adica sa respectam legea universului in felul ei spiritual. Nu se poate respecta o lege spirituala ca si cum ar fi o lege mecanica, caci explicatia respectarii unei legi spirituale inseamna a te asemana cu ea, sa fii in tine insuti ca si ea.

Daca aspiratia ta catre Creator este mai mare decat puterea cu care El te atrage, atunci te afli in spiritualitate, si ai intentie spirituala proprie (ecran – "מסק"), putere spirituala. Adica peste egoismul tau este pus ecranul, si atragerea ta catre Creator este prin vointa ta de a-i darui Lui, vointa care este mai tare decat egoismul tau care te impinge de la spate.

Ca sa ramana in spiritualitate, omul trebuie sa depuna efort clipa de clipa pentru a lupta impotriva naturii sale. In spiritualitate nu exista notiunea de a te opri si nu face nimic.Omul trebuie sa incerce mereu sa adauge ceva efort sa-si intareasca dorinta, dorinta izvorata din vointa de a influenta, de a darui.

Dar daca dorinta lui nu se inalta (mereu), atunci omul cade in sistemul puterilor intunericului, ale necuratului ("סיטרא אחרא" = sitra ahra). Iar in clipa in care omul nu mai poate sa-si intareasca dorinta, concomintent ii dispare si libertatea de a alege - iar felul de a se relata spre el, de sus, devine imediat mai crud. Creatorul i se ascunde. Omul incepe sa simta mai mult, cum mediul – natura, societatea, dusmanii ii fac greutati. Dar natura/mediul, societatea, dusmanii sint toate infatisari ale Creatorului. Cu cat omul deviaza mai mult fata de aspiratia spre centru, si cu cat deviatia este mai mare, cu atat simte mai tare represiunile legii; legea (este cea care) intoarce toate creaturile la centru, ceea ce este numit "Creator" (centru = Creator).

Omenirea se dezvolta mereu, de aceea legea generala care conduce natura si care tinde sa readuca totul inspre centru, pretinde de la cel dezvoltat, mai mult efort, mai multa constiinta. Si daca nu faci efort fara intrerupere, atunci in clipa urmatoare platesti pentru aceasta mult mai scump si cu suferinte mai mari, iar mai tarziu, cu alte eforturi si mai mari si cu alte suferinte, si tot asa.

La inceputul secolului XX a crezut omenirea ca a ajuns la timpurile bune, si a sosit vremea sa-si satisfaca placerile prin rezultatele pe care le-a obtinut. Dar la sfarsitul acestui veac vedem prin cate suferinte a trecut omenirea. Iar in acest secol, al XXI-lea, nu vom gasi om care sa spuna ca

este fericit in vreo privinta. Cu toate acestea oamenii si-au continuat viata. Suferintele vor fi atat de mari incat nu va mai fi posibil sa fugi de ele, nici chiar prin descoperirea altor placeri. Omul va exista, nu prin vointa sa si va ajunge sa-si doreasca sa moara numai sa nu mai existe, insa, de viata nu se va putea desparti.

Americanii au scris pe dolarul lor: “IN GOD WE TRUST”, arabii au scris pe sabia lor: “Alah este SFaNT”, americanii se roaga sa aiba dolari cu ajutorul lui Dumnezeu; arabii se roaga sa stapaneasca lumea cu ajutorul lui Alah, toti il folosesc pe Dumnezeu in favoarea lor, iar noi(evreii) avem misiunea sa prezentam un exemplu contrar: sa schimbam scopul vointei/dorintei noastre de la “cea indreptata spre binele nostru” la “cea indreptata spre binele Creatorului”.

Poporul trebuie sa inteleaga ca, cu puterea vointei/dorintei sale indreptata spre Creator, poate sa-si schimbe destinul. De exemplu, cand cade katiusha, trebuie sa intelegem ca de fapt acesta este Creatorul, care trezeste atentia noastra spre El. Si aceasta este de fapt replica noastra la frica existentei de zi cu zi - existenta animalica, trezita in noi. Tocmai in clipele cand ne aflam sub influenta suferintei sau a placerii, in acele clipe suntem obligati sa ne gandim ca acestea vin de la Creator.

Cei care au populat desertul Neghev au cerut apa si au primit, cu toate ca nu
l-au implorat pe Creator. Daca s-ar fi indreptat spre El constienti, in cunostinta de cauza, prin alegere, ar fi primit un rau intreg in mijlocul desertului. Numai ca binefacerile nu mai exista, noi am crescut, iar “legea care ne indreapta inspre scop”, doreste de la noi sa ne indreptam spre Creator, constienti si cu un scop precis.

Iar aici incepe procesul “nu in Numele Lui”(לא לשמה = lo leshema) – “pentru mine”, omul incepe de la situatia in care isi spune: “eu vreau sa fiu, si de aceea ma indrept inspre puterea superioara”. Dupa aceea, aceeasi lege, “legea care intoarce totul expeditorului”, vrea de la om ca el sa stie catre cine isi indreapta cerinta: “Eu vreau sa fiu, de aceea ma indrept spre

puterea suprema, dar trebuie sa stiu cum s-o fac”. Asa se trezeste in el necesitatea de a cunoaste aceasta stiinta a kabbalalei. Iar lumina care este in aceasta stiinta il reintoarce la expeditor, la originea sa, si ii da vointa/dorinta “in Numele lui”(לשמה = leshema), vointa/dorinta de a darui Creatorului.

Oamenii nu vor trebui sa schimbe nimic in viata, Creatorul vrea legatura cu Creatia, ceva mai mult decat a existat in legatura cu cei care au populat desertul Neghev. Legatura trebuie sa fie constienta si indreptata spre Creator.

Treapta urmatoare este atingerea fazei in care legatura este bilaterala: “eu nu numai ma astept de la Tine la ceva, ci Te caut si in tot ceea ce mi se intampla vreau sa Te vad mai bine, eu stiu cu Tu esti ascuns in spatele tabloului acestei lumi care se afla in fata mea. Eu nu ma ascund de Tine, vreau sa fiu bun fata de Tine pentru ca si Tu sa fii bun fata de mine”. Iar daca poporul va voi sa fie intr-o astfel de legatura cu Creatorul, atunci nu mai trebuie nimic, caci intentiile poporului “in Numele Lui” ii va strange la El pe cei care se afla in varful piramidei, Inteleptii. Cunoasterea acestui proces trebuie sa fie in posesia tuturor. In zilele noastre nu se mai poate fara ea. Deja am ajuns in faza de dezvoltare in care fiecare din noi trebuie sa descopere el insusi cum Cratorul este cuprins in el.

Dezvoltarea normala

Dezvoltarea omenirii pe baze egoiste, “pentru mine” a produs formarea unei prapastii adanci intre nivelul constiintei omenirii si nivelul tehnologic pe care l-a atins. Tocmai pentru acesta au fost igrijorati in timpurile lor Aristotel si Platon, cand au interzis invatarea stiintelor, acelora care nu aveau un grad inalt de constiinta
(se poate citi articolul “Introducere la fetele luminate si lamuritoare – מאירות ומסבירות הקדמה לפנים al rabinului Yehuda Ashlag).

Exista legatura intre nivelul de constiinta al omului, adica intre intentiile sale si potentialul sau stiintific? Desigur. Fara intentia “Pentru descoperirea Creatorului”, “Pentru atingerea scopului Creatiei”, nu descoperim in cercetarile stiintifice legile naturii si legile sociale in forma lor adevarata, ci descoperim numai un anumit punct de vedere al legii universului si actiunea sa in universul ingust al lumii noastre. Caci, de fapt, noi cercetam legile universului cu instrumentele noastre egoiste “A primi pentru mine insumi”, de aceea noi receptionam din ele numai anumite

legaturi din toate elementele care ne inconjoara.

Fiecare lege functioneaza in intreg spatiul universal, atat in lumea aceasta cat si in lumea spirituala, dar ca sa o putem vedea in intregime, pe intreaga ei raza de actionare, o putem face numai in conditiile in care ne aflam si noi, cu simturile noastre, in acest spatiu care cuprinde intreg universul. In acest scop trebuie sa fim si noi proprietari de insusiri identice cu insusirile existente in acest spatiu, insusiri altruiste de daruire, insusiri ale treptelor lumii spirituale.

Omul, cu insusirile sale, nu schimba legile naturii si nici insusirile naturii: legaturile care sunt intre puterile naturii nu se schimba, ci in functie de insusirile cercetatorului, natura isi descopera un alt aspect si nu o alta lege, astfel functioneaza lucrurile in lumea noastra. Noi intelegem numai ceea ce noi captam si simtim cu cele cinci simturi ale noastre. Adica simtirile noastre sunt intotdeauna individuale si personale. Dar din moment ce fiecare persoana are aceasi natura, noi receptionam legile naturii in forma identica.

Sa ne schimbam, acesta este singurul lucru care ne sta in putinta sa-l facem. Natura ramane asa cum este ea, numai ca rezultat al faptului ca omul insusi se schimba, el simte in alta forma felul in care actioneaza asupra sa legile constante ale naturii. Omul isi schimba felul in care se expune legilor naturii. De aceea se spune: “Eu realitatea n-am schimbat-o” (אני הוי" ה לא שיניתי).

Si intr-adevar este minunat ca omul poate sa schimbe lucrurile in jurul sau, cand in realitate nimic nu se schimba in afara de el; din cauza schimbarilor produse in el, simte ca si cum natura s-a schimbat.

Natura este legea atractiei, legile chimiei, legile fizicii, etc. Aceste legi nu se schimba in functie de calitatile omului. Ceea ce se schimba nu sunt actiunile acestor legi ci felul in care omul le intelege. Omul simte schimbarea in senzatiile care ajung la el, de aceea el crede ca schimbarea s-a produs in exteriorul sau, caci astfel este el alcatuit, el se crede centrul universului care nu se schimba.

Exista numai o singura stare de perfectiune vesnica, omul schimbandu-si calitatile, se apropie de aceasta stare si o simte tot mai clar. Adica singurele schimbari care se petrec in univers sunt schimbarile care se petrec in interioriul simturilor fiintei umane, si in interiorul acestor schimbari omul simte ca si cum conducerea superioara se schimba fata de el.

De aceea trebuie sa stim sa ne schimbam trasaturile interioare, pentru ca sa stim sa schimbam legile naturii in favoarea noastra. Cand vom sti sa facem acestea, vom fi siguri pe rezultat, pe viitorul nostru. Numai ca stiinta kabbalei ne spune ca aceasta schimbare depinde de refuzul nostru de a ne folosi de egoismul propriu.

Cu dezvoltarea stiintei, incep si cecetatorii sa descopere ca omul poate sa influenteze asupra efectelor naturii. Ne referim la aceea ca rezultatele unei experiente stiintifice depinde de simturile personale ale cercetatorului. Se spune ca rezultatele experientelor “fine”, in special, sunt influentate de carecteristicile individuale ale cercetatorului. Bineinteles sunt si experiente “dure”, unde nu are importanta cercetatorul ca atare; adica, daca el este “bun-drept”(צדיק = tzadic) sau “rau”(רשע = raasha), rezultatul va fi acelasi. Dar in natura este un strat mai fin, strat care se afla peste materie, unde rezultatul este influentat de calitatile personale ale omului.

In viitorul apropiat vom descoperi ca nu-i de ajuns sa dotam oamenii de stiinta numai cu aparate, chiar cu aparate dintre cele mai moderne, ci va fi nevoie de oameni de stiinta care au fost “educati” sa influenteze corect natura, caci noi influentam natura prin insasi existenta noastra in ea, si singura intrebare ramane: care este influenta corecta pe care s-o exercitam asupra ei. Si de aceea exista posibilitatea ca in faza urmatoate de dezvoltare sa nu mai fie nevoie de aparate mecanice, electronice, optice. instalatii de marire sau micsorare, ci aparatul va fi omul insusi, care va cerceta lumea si va sti sa influenteze asupra ei in mod corect, astfel incat influenta lui sa dea rezultatul dorit de el. De unde vom sti cum si in ce fel sa influentam? Care

este stiinta care se ocupa cu legatura dintre influenta noastra asupra naturii si ceea ce natura ne pregateste in viitor?

Aceasta este de fapt stiinta kabbalei. Ea il invata pe om in ce fel actiunea sa, in lumea in care el exista, adica influenta lui asupra acestei lumi, produce un anumit fel de reactii sau altele. Ca si oricare stiinta si stiinta kabbalei foloste termeni exacti, iar limba pe care o foloseste este pur stiintifica.

Exprimat in termeni ai cercetarii stiintifice: dorinta noastra de a primi de la natura inconjuratoare cunostintele necesare si vitale existentei noastre. In viitorul nu prea indepartat, pentru a atinge toate acestea, va fi suficient sa intrebuintam insusirile omului insusi, si nu va fi nevoie de toate aparatele ajutatoare si mecanismele inventate, caci ele sunt numai ca o “imagine” a noastra.

Kabbala explica omului care sunt calitatile pe care trebuie sa si le insuseasca pentru a cerceta realitatea in forma corecta, si il ajuta sa-si insuseasca aceste calitati deosebite si folositoare, care se numesc “insusiri spirituale”, iar cu ajutorul lor, el poate sa influenteze lumea. Kabbala descopera omului intreaga realitate si-i explica regulile; ea il invata cum se poate exercita influenta pozitiva asupra realitatii ca sa primeasca rezultatele cele mai bune posibile. Metoda cu care omul influenteaza mediul se numeste “intentie”(כוונה = cavana).

Kabbala este stiinta care se ocupa cu conducerea realitatii, adica cu intrebarea cum se poate “dirija” lumea in directia buna. Cu cat omenirea se dezvolta fara sa se implice in conducerea realitatii, lumea se cufunda in starea de suferinta si incertitudine. Si de aceea, in starea actuala, kabbala a devenit atat de necesara si practica.

Nici un om nu se ocupa in forma stiintifica de optiunea de a fi stapan pe destin, in afara de Intelepti(מקובלים); motivul este ca, pentru a influenta conducerea realitatii este necesar sa se cunoasca stiinta kabbalei, care se ocupa de scopul creatiei si de metoda de expunere catre ea – subiecte ce sunt esenta stiintei kabbalei. Actiunile prin care omul influenteaza asupra

sistemului conducerii se numesc “întentii”, si pe acestea omul le dobandeste numai si numai prin stiinta kabbalei.

Stiinta kabbalei este descoperirea legilor si a mecanismelor generale ale intregii realitati ale omului care traieste in lumea noastra – sau ceea ce se numeste “descoperirea Creatorului creatiilor”(גילוי הבורא לנבראיו = ghilui haBore lenivraav). Aceasta descoperire ne da posibilitatea sa ne apropiem de ceea ce ne este folositor si sa ne indepartam de ceea ce ne este daunator, sa stim cauza binelui si al raului.

Scopul invatarii stiintei kabbalei si a folosirii ei este atingerea celui mai bun rezultat pentru om. Scopul este clar si simplu: a ajunge la viata fericita si linistita atat in corp cat si fara el; a ajunge la viata vesnica si deplina. De fapt, aceasta cauta fiecare.

Stiinta kabbalei ne invata cum sa conducem mecanismul general al realitatii in care universul nostru este numai un amanunt mic. Ca si cercetatorii care cerceteaza fenomenele si legile acestei lumi, cele pe care le percepem si care sunt descoperite tuturor, tot asa cercetorii – Inteleptii (מקובלים = mecubalim) se straduiesc sa cerceteze realitatea care nu este cuprinsa de cele cinci simturi ale noastre si legile ei.

Acest studiu este foate necesar tuturor, caci noi suntem singura parte activa din intreaga realitate. Prin mijloacele conventionale obisnuite care ne sunt la dispozitie noi putem descoperi numai o infima parte a realitatii care ne inconjoara. Si astfel stiinta kabbalei ne da posibilitatea sa percepem toata realitatea, tot sistemul creatiei si felul in care sa o punem in functiune.

Kabbala descopera omului intreaga creatie care-l inconjoara, gandirea generala a creatiei si relatiile pure intre anumite parti ale ei; ea ne invata despre dezvoltarea omului in lumea aceasta si ne daruieste posibilitatea sa cunoastem intreg universul si conducerea ei superioara. Ea ii descopera omului care este forma sa in afara corpului dupa moarte, in ce forma se reintoarce intr-un nou corp si ce se afla in afara vietii, in diferitele sale reincarnari anterioare.

Ca rezultat al invatarii kabbalei omul cunoaste felul in care functioneaza mecanismul dirijarii creatiei. Astfel va sti cum sa actioneze corect, cum sa aleaga actiunea corecta in fiecare situatie a vietii, si va fi in stare sa influenteze asupra mecanismului care ii hotareste destinul.

Prin faptul insusi ca noi ne gandim si cautam caile prin care sa impingem lumea intreaga inspre bine, deja prin aceasta, facem acum corectari mari. Rabinul Yehuda Ashalag a spus despre cei care au populat desertul Neghev, “chiar daca nu cred ca exista Creator, dorinta lor pentru ploaie le aduce ploaia, pentru ca orice dorinta a omului este rugaciune pentru Creator – chiar daca omul nu este de acord cu existenta Creatorului”.

Din totdeauna omenirea a vrut sa stie ce-i rezerva viitorul dar nimeni nu a gasit o metoda exacta pentru aceasta. Si ce cauta omul? El cauta insusiri (סגולות = sgulot) care sa-i aduca binele. El cauta acestea pe la tot felul de “ghicitoate”, “vrajitoatre” si “invatati”de tot felul. Si cu toate acestea, in intreaga ei istorie plina de suferinte, omenirea nu a gasit solutia la toate suferintele sale.

Insa este in puterea omului sa se ajute pe el insusi. El trebuie numai sa invete sa-si conduca viata. Si pentru aceasta, la inceput, el trebuie sa invete si sa-si insuseasca stiinta si puterea sa influenteze natura. Nu degeaba a fost omul astfel conceput ca in primii douzeci, treizeci de ani ai vietii sa beneficieze de toate bunastarile naturii si ale societatii si numai dupa maturizare, incepe natura sa se poarte cu el in toata puterea legii (se poate citi articolul rebinului Yehuda Ashalag – esenta religiei/stiintei si scopul ei).

In fapt, ca omul sa ajunga sa-si stapaneasca existenta si sa-si dobandeasca dirijarea lumii in locul Creatorului, el trebuie sa dobandeasca “ecran”(מסק = masach) spiritual. Si in functie de puterea “ecranului” Creatorul ii transmite conducerea creatiei si conducerea asupra lui insusi. Omul care are “ecran” are destinul in mainile sale. Un astfel de om castiga forta care este deasupra vietii sale, deasupra lui insusi, si este capabil, in

sine, sa faca tot ceea ce doreste de la el treapta superioara. Puterea sa conduca, nu dupa inteligenta lui, ci sa primeasca ordine si sa actioneze in conformitate cu aceste ordine, cele pe care le-a primit de la treapata superioara , este singura sa posibilitate de a obtine liberatatea adevarata, controlul asupra vietii sale si libertatea de a alege. Omul castiga puterea sa primesca forte de la treapta superioara si astfel urca el insusi pe aceasta treapta superioara.

Sa indreptatesti si sa intelegi binele care se afla in aceasta lege a naturii, adica in Creator, e posibil numai daca te afli la sfarsitul drumului si nu cand esti in stadiile ei intermediare. In astfel de stadii intermediare nu avem nici o posibilate sa indreptatim stari ca: moartea sau o noua reincarnare intr-un nou trup. Numai de pe o treapta superioara fata de cea pe care ne aflam se poate sa indreptatim actiunile naturii asupra noastra.

De fiecare data cand omul se afla pe o anumita treapta a scarii care conduce lumea noastra spre scopul Creatiei, care este lumea infinita/fara de sfirsit, este considerata ca stapanirea treptei superioare, si ca sa o indreptateasca, el trebuie sa primeasca inteligenta ei si cunoasterea ei. Capacitatea aceasta de a actiona impotriva inteligentei proprii si a primi inteligenta treptei superioare se numeste “credinta deasupra cunoasteii”(אמונה למעלה מהדעת = emuna lemala mehadat).

Si ca sa indreptatim cele ce ni se intampla noua, trebuie se ne privim mereu de pe o trepta superioara fata de cea pe care ne aflam. Numai atunci reusim sa vedem ca procesul “primirii deciziilor” nu ia in considarare corpul nostru ci functioneaza numai pentru binele sufletului nostru, si calculul se face in functie de traiectoria cea mai scurta spre tinta.

Tot ceea ce depinde de noi este cum primim si cum concretizam aceasta decizie. In functie de relatia noastra la procesul de dezvoltare, “din interiorul cunoasterii” (מתוך הדעת=mitoch hadaat) sau “deasupra cunoasterii” (למעלה מהדעת =lemaala mehadaat), noi alegem calea: ori prin suferinte ori prin invatatura/legea – calea kabbalei.

Numai Inteleptii sunt in stare sa intervina in mod activ in conducerea

superioara, si cu toate acestea fiecare om cu intentie sa faca bine si indreptata in afara sa, provoaca reactii pozitive in lumea superioara. Si de aceea, daca tot poporul va dori sa indeplineasca aceasta lege generala a creatiei, ea se va regasi in forma numita ”Iubeste-ti aproapele ca pe tine insuti”, si va descoperi ca aceasta lege nu este alta decat “legea iubirii”. Numai ca aceasta se poate intampla abia atunci cand omul va reusi sa iasa in afara sentimentelor sale si in afara gandurilor sale, care sunt toate bazate pe simturile naturale – lumesti ale sale.

Pacatul facerii si rectificarea

Sistemul Creatiei este conceput mult mai simplu decat ne-am putea imagina noi: totul se intampla intr-un singur suflet care-L simte in interiorul lui pe Creator, pe „Eu”-ul sau si legatura dintre ei. Sufletul acesta este

singura creatie care a fost creata, si numai ea exista, in afara de Creator. Sufletul acesta nu simte ceea ce este in afara sa, ci numai interiorul sau, numai ceea ce se afla in interiorul sau. El se numeste „Om”(אדם = adam) sau „Primul Om”(אדם הראשו = adam harishon) si se imparte in parti, fiecare parte este un organ din „Primul Om”, din corpul lui. Sufletul este de fapt aceea „dorinta de a primi”, placere, desfatare; partile lui sunt dorintele particulare de a primi placere, desfatare si se numesc „suflete”.

In fiecare suflet individual sunt 613 dorinte ale sufletului universal, cel dinainte de „pacat”, adica s-a desfatat de lumina „pentru sine” si din cauza aceasta s-a spart si s-a impartit in 600.000 de parti separate, numite suflete particulare, iar in fiecare dintre ele exista 613 parti - dorinte. Ele au cazut 125 de trepte fata de situatia lor originala - „radacina sufletului”. Ultima treapta pe care au cazut se numeste „Lumea aceasta” si ea este treapta spirituala cea mai de jos a sufletului. Si din starea aceasta, adica de pe cea mai de jos treapta, omul trebuie sa isi corecteze singur sufletul, pana la treapta cea mai inalta, pana la „radacina sufletului” sau, altfel spus, sa urce cele 125 de trepte corectandu-si treptat cele 613 parti-dorinte.

Pacatul

„Pacatul” este inteles de noi incorect, impreuna cu toate notiunile care primesc inteles pamantesc in lumea noastra. Cu toate ca in „Tora”(„" תורה = Primele cinci carti din Vechiul Testament) se vorbeste in limba oamenilor, in realitate ea ne povesteste despre altceva, si nu despre ceea ce este intre oameni. De aceea noi avem o intelegere cu totul gresita si in ce priveste notiunea de „pacat”.

„Pacatul primului om” reprezinta caderea spirituala de la cea mai inalta treapta spirituala pana la treapta cea mai de jos, ca apoi sa poata omul, in forma intelectuala, constienta, in felul lui individual si din libera alegere, sa inceapa calea urcarii spirituale – urcarea la Creator.

Daca ar fi ramas omul in starea simtirii Creatorului, in lumea superioara, in starea in care el a fost creat, nu ar fi avut posibilitatea sa

actioneze in forma independenta, el ar fi ramas sub controlul luminii Creatorului ca si o fiinta nedezvoltata (” "גולם=golem), ca si un om mic aflat in umbra unui om mare, astfel neavand nici o libertate de alegere si fiind cu totul sub influenta celui mare. De aceea, numai cand Creatorul se de-conecteaza in totalitate de om, si dispare dupa el si ultima acoperire, si dupa ultima ascundere (הסתרה = hastara) care separa lumea noastra de lumea spirituala, numai atunci are omul libertatea de a alege.

Aceasta cadere din lumea spirituala se numeste „pacatul omului”, cu toate ca vedem aici ca pacatul se intampla fara vointa sa – la un nivel mai inalt, deasupra sa.

Legile rectificarii, indreptarii

Sistemul Creatiei are 613 legi. Fiecare lege este o metoda de rectificare a uneia din cele 613 vointe/dorinte ale sufletului, unele legi apartin conducerii superioare generale iar altele apartin conducerii superioare particulare a fiecarui suflet in parte, dar toate, fara nici o exceptie, functioneaza in interiorul sufletului, caci in afara de Creator, sufletul este intregul sistem al creatiei si realitatea.

Cu cat omul invata aceste legi si incepe sa le implementeze spiritual, in forma corectata, in aceeasi masura el se apropie de treapta Creatorului. Adica de la starea noastra pana la inaltimea Creatorului se ridica o scara cu 613 trepte. Ca sa urci pe o treapta superioara trebuie sa „achizitionezi ecran” si sa rectifici inca o vointa din cele 613 vointe/dorinte ale sufletului.

Dupa pacat, vointa/dorinta generala a primului om, a continuat sa se divizeze tot mai adanc si mai adanc ca sa se poata desparti de „ecran”, chiar in vointe/dorinte secundare in care este greu de recunoscut ceva in interiorul lor. De aceea se povesteste in biblie despre pacatul lui Cain, care a vrut totul, si acesta este de fapt pacatul urmator, divizarea urmatoare a „instrumentului”(כלי) primului om (אדם הראשון). Ca necesitate a rectificarii perfecte a creatiei este necesar ca sufletul sa coboare tot mai adanc pana la nivelul lumii noastre. Pentru ca aceasta Creatie sa inceapa din propria

vointa si initiativa, sa urce la nivelul Creatorului, ea trebuie sa se desparta de El in totalitate. Iar ca sa se desparta este necesar sa coboare de pe treapta numita „Om” mai jos de treapta numita „Cain si Abel”, mai jos de treapta numita „generatia potopului”, mai jos de treapta numita „genaratia turnului Babel”, mai jos de treapta numita „generatia Sodomei”- pana la treapta lumii noastre materiale.

Noi ne aflam sub toate treptele si nivelele. Cand sufletul coboara la nivelul acestei lumi si se incarneaza intr-un corp, el se afla in ruptura totala fata de Creator, adica el nu-L simte de loc, si are impresia ca este in deplina libertate. Daca din aceasta stare incepe sa urce spiritual, atunci incepe intr-adevar sa rectifice totul. Acesta este motivul pentru care a fost necesara dezmembrarea sufletului general unic, numit „primul om”(אדם הראשון), ca sufletele sa coboare pana la nivelui acestei lumi.

La sfarsitul lumii

Kabbala explica ca la sfarsitul lumii, lumina Creatorului va fi deszvaluita nu numai unui singur popor ci intregii omeniri. Si atunci toti oamenii isi vor vedea si isi vor aprecia calitatile la justa lor valoare, iar aceasta va defini situatia dorita in care merita sa fii aici in lumea aceasta, pe pamant, si acolo in spiritualitate. Atunci toti se vor purta corect, se vor elibera de grija „numai pentru binele lor” si se vor uni intr-o singura intentie comuna - a fi egali cu Creatorul. Conditia necesara ca sa se ajunga la aceasta situatie este ca fiecare om sa nu aiba nici o alta dorinta decat aceea ca Creatorul sa i se dezvaluie lui, si numai atunci Creatorul se dezvaluie. Se poate ajunge la aceasta stare numai cu conditia ca omul, prin propriile sale puteri sa il descopere pentru sine pe Creator.

Dezvaluirea generala a Creatorului, intregii omeniri se va intampla la sfarsitul lumii, si noi nu suntem departe de asta. Dar mai este si dezvaluirea individuala a Creatorului: cand omul cu propriile forte, prin invatatura neintrerupta si asidua, prin metoda deosibita a stiintei kabbalei, il descopera pentru sine pe Creator. Si atunci, pana la dezvaluirea colectiva a

Creatorului el urca spiritual, singur, si traieste in starea la care va ajunge omenirea in viitor.

Insa si in timpul in care urca spre nivelul Creatorului, el ii ajuta pe altii sa simta si ei insisi pe Creator, mai repede. De aici si importanta raspandirii stiintei kabbalei in toata lumea, ca lumea sa stie ca exista asa ceva, sa invete stiinta kabbalei si sa descopere pentru ei pe Creator. Prin faptul ca vor fi in doua lumi concomitent, vor atinge nivelul de perfectiune si de vesnicie – de placere infinita.

Pentru ca sa ajungem la aceasta stare nu trebuie sa asteptam sfarsitul lumii; „sfirsitul lumii” in sensul sau bun, cum este descris in scrierile kabbalistice si nu in sensul sau negativ, cum a fost corectat de inteligenta umana. Caci situatia noastra actuala a decazut pe punctul spiritual cel mai de jos.

Sta in mainile noastre sa grabim si sa apropiem timpurile bune. Nu prin greseli
ingrozitoare si suferinte amare, ci prin primirea puterii, puterii spirituale superioare cu ajutorul stiintei kabbalei. Trebuie actionat astfel ca intreaga omenire sa se trezeasca mai repede si sa inteleaga intr-adevar cum se traieste bine. Dezvaluirea luminii Creatorului este singura forta capabila sa indrepte intreaga lume.

Stiinta kabbalei nu apartine nici unei religii, ea este deasupra religiilor, si a fost creata pentru binele intregii omeniri. Tocmai pentru aceasta este bine sa se ajunga la raspandirea kabbalei in randurile intregii omeniri si spre binele ei, pana la ceea ce a fost scris: „ca toti de la sine Ma vor cunoaste, de la mic pana la mare” (Ieremia 31-34), si se poate ajunge la aceasta numai prin stiinta kabbalei.

Celula spirituala si lista (רשימו)

In om este imprimat tot programul sau de dezvoltare. El este motorul care-l impinge inainte si il obliga se se dezvolte. In viata noastra, deja am inteles si am acceptat faptul ca toate informatiile despre corpul uman se gasesc in celulele umane, insa si programul de dezvoltare spirituala este imprimat in om, in celule speciale, mult mai adanci, ele fiind “celulele” noastre spirituale.

Din clipa in care omul se naste, programul acesta incepe sa

functioneze asupra sa si sa-i conduca viata. El ii dicteaza calitatile, felul de a fi, marimea sa si faptele sale, dar ii si da posibilitatea sa aleaga liber in multe situatii. Toate datele privitoare la personalitatea omului sunt definite de acest program de dezvoltare.

Programul se gaseste nu numai in om ci si in interiorul fiecarui lucru care exista in univers, si el ii dicteaza procesul numit “viata”. Spre deosebire de diferitele parti ale naturii acest program din om nu este fix, ci se dezvolta si se schimba in cursul vietii sale.

Programul este un lant de comenzi informative care se succed unul altuia. Fiecare comanda se numeste “lista”(רשימו = rashimo) de la cuvantul impresie, imprimare,insemn, stampila (רושם = roshem). In fiecare din noi exista lanturi de liste/impresii de la nastere si pana la moarte, iar ea contine nu numai perioada unei vieti ci toate reincarnarile sufletului – toate perioadele existentei sale in procesul de dezvoltare.

Daca vom citi datele pastrate pe aceste lanturi de liste, vom putea, ca intr-un film, sa trecem prin toate fazele de dezvoltare ale universului, de la fazele cele mai timpurii ale creerii universului, soarelui si stelelor, prin perioada dinozaurilor si pana la fazele viitoare cele mai indepartate. In concordanta cu legea generala a universului, nimic nu dispare numai se transforma dintr-o forma in alta.

Daca aceste lanturi de liste, sunt tot programul nostru de activare de la inceputul vietii noastre si pana la sfirsit si nu avem putinta sa schimbam in el nimic, ci numai sa le implinim in functie de instructiuni inscrise in el, va fi foarte interesant sa stim ce ne-a fost pregatit noua tuturor si fiecaruia in parte. Si va fi mai corect sa cercetam “listele” in felul urmator: care este scopul pe care si l-a propus natura, care este legea generala a creatiei spre care aceste liste trebuie sa ne conduca. Si aici se pune intrebarea: daca din invatarea “listelor” si cunoasterea lor va fi posibila vreo schimbare, reconstructia ori “imbunatatirea” fiecarui lucru dupa gustul sau?

Raspuns la aceasta intrebare se poate gasi numai daca patrundem in interiorul programului “listelor” in sine. Cand omul invata kabbala el invata

despre acest program si despre aceste “liste”. Insa omul modern trebuie sa faca anumite eforturi ca sa stie si sa-si cunoasca programul vietii – sa invete sistemul de conducere a universului, ca sa poata sa-l foloseasca corect si in felul cel mai bun cu putinta.

Programul se gaseste in “lumea nobila”(עולם העצילות = olam haatzilut), centrul de control si sursa de lumina a lumii noastre, care stabileste evolutia luminii care ne aduce viata, belsugul, siguranta si linistea. In “lumea nobila” sufletul se gaseste in starea sa cea mai perfecta, adica plin de lumina vesnica si in liniste – egal cu Creatorul si plin de El. Din aceasta stare el este “aruncat” in locul cel mai de jos, numit “lumea aceasta”. In drumul sau din “lumea nobila” in “lumea aceasta”, sufletul se goleste treptat de lumina, si la intrarea in “lumea aceasta” pierde intrega lumina si ramane numai cu “listele” (impresiile) tuturor starilor prin care a trecut. Aceste stari de evolutie se imprima pe “liste”, care apoi formeaza treptele de urcare inapoi din “lumea aceasta” spre “lumea nobila”.

Listele sunt formate din doua teme principale:

a. Memoria placerii pe care a avut-o sufletul de la lumina Creatorului, inainte de coborarea sa in “lumea aceasta”.

b. Puterea intentiei “pentru Creator” (vointa de a darui) – putere care a pastrat-o sufletul pe cea mai inalta treapta spirituala.

Aceste doua componente ne ajuta sa costruim in noi simtul spiritual, cu ajutorul caruia sa se poata trece de paravanul care desparte lumea noastra materiala de lumea spirituala, anume lumile superioare. Acest simt, pe care Invatatii il produc in interiorul lor se numeste “ecran”. Achizitionarea “ecranului” ii da omului posibilitatea sa-si stapaneasca destinul si sa-si imbunatateasca mediul.

In coborarea sufletului din lumea superioara, unde este plin de lumina, in lumea aceasta, unde nu este lumina, este ca o minge care se rostogoleste si se loveste de fiecare treapta. Aceasta “lovire” este de fapt “lista”, pe care fiecare om care invata kabbala, invata cum sa o concretizeze in forma cea mai corecta, de la lista cea mai mica, care s-a produs pe ultima

treapta spirituala, cea mai de jos, si pana la ultima treapta, cea mai inalta. Inca pe prima treapta pe care omul o atinge, el urca de la starea inconstienta si necunoastere a motivului, la starea de constiinta mai inalta, care trezeste in el dorinta pentru ceva superior, care se afla in afara acestei lumi.

Care sunt supraputerile spirituale pe care le au evreii in legatura cu indrumarea/conducerea lumii?

Evreii vor indruma/conduce lumea prin urcarea lor in lumea superioara tocmai prin concretizarea listei care a ramas de pe cele mai inalte trepte spirituale.

Tot ce a ramas din suflet dupa ce lumina l-a parasit este lantul de liste. Toata lista este inchisa si “impaturita” in interiorul lui ca un punct. Acest punct se afla in interiorul fiecaruia din noi, si el se numeste “punctul din inima” sau “sarcina viitorului suflet”.

Listele sunt cele care definesc sufletul viitor al omului, forma sa, calitatile sale si locul la care trebuie se se reintoarca in “lumea nobila”. Fiecare om care concretizeaza in forma continua toate listele sale, urca la acel loc in “lumea nobila” in care i-a fost sufletul, inainte de a cobori in lumea noastra.

In stiinta kabbalei “lumea nobila” se numeste “Tara Israel”(ארץ ישראל) iar omul care urca la ea se numeste evreu (trecut=עברי, cel care a trecut din lumea materiala in cea spirituala). El devine parte din “lumea nobila” care este tabloul de control al lumii noastre (materiale), este inclus in mecanismul conducerii, si astfel primeste capacitatea de stapanire a lumii si este in stare sa inteleaga si sa defineasca tot ce se intampla in lumea noastra (materiala).

Diferenta dintre situatia sufletului in “lumea nobila”, inainte de coborarea sa in lumea noastra si situatia sa dupa urcarea din “lumea acesta” in “lumea nobila”, consta in accea, ca urcarea este rezultatul vointei si eforturilor omului. Sufletul urca pe treptele “lumilor” din libera alegere, si prin aceasta el dobandeste din nou tot etajul spiritual (inaltimea

spirituala) a “lumii nobile”. In acest timp, corpul omului ramane si exista in aceasta lume, si astfel omul traieste concomitent in doua lumi.

Stiinta kabbalei, dupa definitia ei, este metoda care dezvaluie omului intreg universul, intreaga realitate, in timp ce el traieste in corpul material. In timpul acestei dezvaluiri omul achizitioneaza treptat insusirile Creatorului – puterea de a influenta, de a darui. Cu cat omul achizitioneaza astfel de insusiri, sufletul i se face tot mai asemanator, pana cand devine identic cu cel al Creatorului, si atunci omul urca la nivelul Creatorului, se face egal cu Creatorul. De aceea, ca sa-ti conduci destinul si intreaga lume, este necesar sa fii “evreu” (יהודי, עברי) adica, a trece de partea cealalta (cea spirituala) a barierei.

Evreii (יהודים =iehudim) nu sunt un popor, ci o grupa de oameni care si-au insusit sistemul care invata cum sa devi evreu (יהודי, עברי), cum sa treci bariera dintre lumea aceasta si lumea superioara - spirituala. Inainte ca parintele Avraam sa primeasca metoda kabbalei, invatatura (תורה = Tora) a fost acest grup, o familie mare si obisnuita, ca multe alte familii din Mesopotamia. Celulele noastre genetice (ale evreilor), inclusiv cele ale evreilor ashchenazi se aseama cu cele al locuitorilor autohtoni ai Mesopotamiei (nu arabi, caci ei au cucerit mai tarziu toata suprafata dintre Pakistan si Maroc si au populat-o).

Diferenta dintre noi (evreii) si ceilalti, consta numai in primirea misiunii, pe care a definit-o ca obiectiv clar si practic familia parintelui Avraam, care s-a transformat in alesul Creatorului: si misiunea este sa invatam noi insine si sa invatam intreaga omenire conducerea lumii si legatura cu Creatorul. Fiecare care primeste asupra sa aceasta misiune se numeste “evreu”(יהודי). Dar notiunea de “nationalitate evreiasca” nu exista, caci de la inceput nu exista un astfel de popor in realitate.

Au existat perioade in care evreii au stapanit nivelul spiritual inalt si au stapanit spiritual lumea in forma practica, sau este vorba numai de viitor?

Un numar apreciabil de evrei au fost la un nivel spiritual ridicat, dupa

iesirea din Egipt, in timpul cuceririi (pamantului lui) Israel si in toata perioada primului si celui de al doilea Templu. Inteleptii de atunci au avut grija de lumea antica intr-o forma buna si cu mult peste nivelul la care ar fi fost fara interventia lor. Dar in acea perioada, omenirea, inca nu a trebuit sa “urce” in totalitatea ei la nivelul Creatorului, si inca nu au fost insarcinati evreii cu misiunea de a implini datoria lor istorica fata de celelate popoare.

Dupa distrugerea celui de al doilea Templu, evreii au primit misiunea sa iasa in exil, sa se amestece cu alte popoare, sa treaca de-a lungul istoriei prin dezvoltarea treptata de la listele la nivelul “animal” – vointa unica pentru placeri ale lumii acesteia - la listele la nivelul de “om” – recunoasterea unicitatii omului, in viata spirituala si in conducerea realitatii.

Si de aceea, tocmai despre perioada noastra s-a spus: ”dintre toate neamurile Imi veti fi popor ales” ((והיתם לי סגולה מכל העמים |Iesirea 19 – 5|, “Te voi face lumina popoarelor” (ונתתיך לאור גוים) |Isaia 49 – 6|. A venit timpul sa invatam noi insine si sa invatam toate popoarele metoda kabbalei: cum sa fructificam in forma continua listele din interiorul nostru, sa dezvoltam simtul spiritual si sa trecem in lumea superioara – sa ajungem in legatura cu Creatorul si sa ne impunem conducerea spirituala a lumii in mainile noastre.

“Kabbala nu se ocupa cu mistica antica,
ea este stiinta cea mai noua si cea mai apropiata omului,

stiinta secolului XXI, cea care cerceteaza fortele pe care noi nu le vedem.”

Partea a doua –
Calea spre concretizarea alegerii

Libertatea de a alege

De-a lungul generatiilor folosofii au cautat neincetat raspunsul la intrebarea: daca exista libertatea de a alegere? Ei au incercat sa defineasca

notiunea de alegere, si au ajuns la concluzia ca exista o restransa libertate de a alege in societate, la cei cu o personalitate dezvoltata. Insa ei intre ei au inteles ca niciodata nu vor reusi sa se elibereze de lipsa controlului asupra viitorului lor, caci repede pot fi zdrobiti pe drum, pot sa primeasca vreo boala incurabila sau chiar sa devina corpuri intretinute in viata numai de aparate.

Bineinteles ca se poate sa nu iei in considerare aceste exemple umilitoate ale libertatii de alegere, dar prin aceasta viata nu devine mai simpla. Nici dezvoltarea din domeniul geneticii nu ne-a imbunatatit situatia, ci ne-a intarit sentimentul ca ne gasim intr-o “cutie inchisa” inconjurata de o inlantuire de celule din care nu vom putea iesi niciodata. Si atunci, vine stiinta kabbalei, care dupa opinia Inteleptilor, este socotita ca ultima faza in dezvoltarea stiintei si ne adevereste ca nu ne mai ajung celulele genetice, biologice, ci ca noi suntem deja “programati”- si nu numai pentru o reincarnare - in lantul “listei” constante stabilite in creier, in sange si in suflet si care ne stabileste viata.

Poate nu ar trebui sa luam in considerare intrebarea despre libertarea de a alege si sa alegem in viata optiunea cea mai comoda dintre toate starile “lipsite de alegere” pe care le avem?

Omenirea nu poate sa nu mai ia in considerare aceasta intrebare, caci ea este una din intrebarile esentiale si importante ale vietii noastre. Tocmai acum trebuie sa marim importanta aceastei intrebari si sa o cercetam din toate punctele de vedere, altfel nu vom avea imboldul sa schimbam ceva in viata noastra sau sa ne schimbam pe noi insine. Noi trebuie sa intelegem intr-o forma clara, in ce avem libertatea de a alege si ce ni se impune de sus. Numai ca la nivelul actual de dezvoltare noi inca nu suntem in stare sa vedem limitele care ni se infiltreaza de sus. Insa daca in faptele si deciziile noastre exista un element sau doua in care noi suntem liberi, trebuie sa le intelegem tocmai pe ele, caci numai in ele putem sa ne exprimam libertatea nostra si sa schimbam ceva in destinul nostru; in rest, ramanem legati de legile naturii, descoperite ori nedesoperite.

Dupa kabbala, in ce este omul liber in lumea aceasta? Unde poate sa schimbe ceva, si unde nu merita nici macar sa incerce?

Primordial, in cadrul acestei lumi, noi suntem aproape complet dependenti de natura, de conducerea superioara. Fara voia noastra ne nastem, nu ne alegem insusirile cu care sa ne nastem, si nici pe cine vom intalni in aceasta viata. Nu am ales cand sa ne nastem, in ce familie si astfel, in fapt intram intr-o societate pe care nu noi am ales-o.

Tot ceea ce ne caracterizeaza personalitatea este definit din capul locului: sentimentele, idealurile si caracterul. Cum se obisnuieste sa se spuna, “fiecare se naste cu norocul lui”, si mult mai mult de atat - “nu creste nici iarba (in lumea noastra) fara sa aiba inger sus (in lumea superioara)” – puterea din lumea superioara “care-l bate si-i spune: creste!” – inger care te obliga sa te misti si sa te dezvolti si sa cresti. Daca este asa, atunci exista de fapt libertatea de a alege? Natura si societatea deopotriva se dezvolta dupa regulile ei si de aici si toate transformarile galactice in univers si toate catastrofele naturale se intampla dupa aceste reguli; si de aici concluzia: ca de noi nu depinde nimic.

Daca tot ce este in om este dictat de sus: insusirile, carecterul, ereditatea – si nu numai aceasta ci si ceea ce este in afara sa, fortele care trebuie sa-l conduca spre “scopul final” (sfarsitul rectificarii), la situatia sa stabilita din capul locului – despre ce fel de libertate putem vorbi, scrie sau gandi? Pe de alta parte, daca doar ne supunem instructiunilor primite de la natura , nu-i clar de ce am fost creati noi si tot ceea ce ne inconjoara. Daca totul este predestinat si nu exista libertatea de a alege, in aparenta nu mai are sens toata Creatia. Sensul intregii Creatii nu consta in faptul ca totul sa decurga asa cum este, fara nici un motiv, ci in scopul de a obtine perfectiunea, tocmai prin libera alegere. De aceea noi trebuie sa gasim unde si in ce exista “libertatea de a alege”.

Toate vietatile, plantele si oamenii nu pot suporta faptul ca le este exclusa libertatea. Cu toata cunostinta de cauza a existentei cadrurilor

ingreunate ale acestei lumi, dorinta de independenta este cea care dicteaza intreaga viata a omului. Chiar si animalele care isi pierd libertatea - daca nu mor - isi pierd instinctele animalice si slabesc din cauza prinzonieratului. Acesta este semn bun ca natura nu accepta nici un fel de sclavie, si tot ce-i viu tanjeste dupa libertate. Si de aceea nu-i intamplator ca in ultimul secol atati si-au pierdut sangele ca sa cucereasca un strop de libertate.

Daca este asa, de unde exista in noi idealul pentru ceva ce nu putem obtine, ceva ce de fapt nu exista in lumea noastra?

Omul a fost creat dupa forma si infatisarea Creatorului, de aceea, constient sau
inconstient, tinde spre toate calitatile Creatorului. De exemplu: Creatorul se gaseste in relaxare completa si ca rezulat si noi tindem spre relaxare si toate miscarile noastre sunt numai mijloace ca sa o atingem. Creatorul este “Unul, Unic si Special” (
אחד, יחיד ומיחד = ehad, iahid vameiuhad), de aceea fiecare sustine cat este el, adica “Eu”-l din el, special, diferit de altii, si de neinlocuit, indiferent daca el este dezvoltat sau nu.

Idealul nostru, la ceea ce dupa spusele dumneavostra, nu putem atinge, deriva din sufletul nostru, care este parte din Creator. De fapt, noi tindem la starea Creatorului, care este stapanul libertatii, si acesta este scopul existentei noastre. Iar daca aceasta nu ar fi fost posibil, notiunea de libertate nu ar fi existat deloc.

Vreti sa spuneti cu aceasta ca, dorinta noastra de libertate dovedeste ca ne este in putinta sa o obtinem dar ca pana acum nu am reusit aceasta? Daca da, in ce fel se poate obtine aceasta libertate?

Libertatea omului, independenta lui sunt posibile numai daca el se desparte de natura sa egoista, adica se ridica deasupra ei. Caci natura noastra este data si este constanta din capul locului. Ca sa atingem libertatea deplina si adevarata trebuie sa folosim un sistem deosebit, care

sa ne deschida usa “coliviei” lumii noastre materiale spre spatiul spiritual liber si infinit al intregului univers.

Noi intelegem ca pentru libertatea noastra trebuie sa luptam. Toata existenta noastra este compusa din lupte pentru portiuni de libertate mici si neinsemnate pe care mediul ni le impune. Noi incercam sa fim dupa cum ea ar vrea sa fim si suntem gata sa ne umplem viata cu fapte goale si lipsite de continut numai ca sa obtinem laude si onoare.

La inceput ne luptam ca sa ne eliberam din sanul familei si de sub stapanirea parintilor, din motive care ne-au fost impuse si din obligatii care ne ingreuneaza viata. Noi investim mult ca sa obtinem libertatea neadevarata. Iar ca sa obtinem libertatea adevarata fata de natura noastra, in care totul este dat si stabilit din capul locului, trebuie sa investim efort.

Aceasta libertate se poate obtine – nu in viata de dupa moarte, cum ne promit toate religiile, ci aici in aceasta lume materiala, in aceasta viata. De aceea este necesar efort si investitie ca sa ne ridicam peste natura noastra, deasupra acestei lumi.

Acum va departati spre sfere superioare si spuneti “deasupra acestei lumi” dar ce se intimpla in aceasta lume?

Intelesul citatului “deasupra acestei lumi” este ca omul dobandeste insusiri spirituale care se afla “deasupra aceestei lumi”. Cu insusirile noastre actuale, care ne sunt dictate de sus, nu poate sa fie vorba de libertatea de a alege. Totul este dictat, in afara de un singur lucru.

Parintii schimba domiciliul sau adresa in buletinul de identitate pentru ca sa aleaga ei insisi locul unde vor invata si felul de educatie pe care-l doresc pentru copiii
lor. Ei incearca sa produca un astfel de mediu pentru copiii lor, care, dupa parerea lor, sa le asigure cea mai buna dezvoltare si progresul dorit, si au pe deplina dreptate. In forma naturala, ei au inteles ca atunci cand ne aflam sub influenta unui anumit mediu, nu exista liberatatea de a alege, si de aceea incearca sa actioneze in acel spatiu unic in care omul are libertatea de a alege, alegerea mediului sub influenta caruia doresc sa fie.

Numerosi filosofi au incercat sa analizeze si sa masoare influenta mediului asupra personalitatii omului. Pe baza cercetarilor si a experientelor pe care le-au efectuat si pe baza instinctiva au vazut cat de puternica este aceasta influenta.

Kabbala ne ajuta sa obtinem o analiza completa asupra influentei mediului asupra omului. Iar rezultatele sunt categorice: exista dependenta deplina a omului fata de mediu – cu vointa sa sau fara vointa sa. Chiar si cand se opune mediului, toata viata i se risipeste in incercari sa-i reziste sau sa iasa din ea, cu toate ca i se va supune si se va reintoarce in ea.

Si cu toate acestea, multi viseaza si numai putin reuasesc sa iasa de sub influenta mediului .

Adevarat, si cu toate acestea noi incercam inca o data si inca o data, caci acesta este singurul lucru pe care-l avem – libertatea de a ne alege mediul potrivit noua si copiilor nostri, si el este cel care determina aproape totul in viata noastra in aceasta lume. Important este sa intelegem cum sa ne construim un astfel de mediu si care este scopul pentru care ne trebuie.

Kabbala ne infatiseaza tabloul intreg si credibil al conducerii superioare care ne-a fost inaccesibil pana acum, si dupa care se vede ca fiecare dintre noi si omenirea intreaga trebuie sa primeasca scopul creatiei ca scopul propriei vieti, ori pe calea incercarilor si a suferintelor in viata aceasta sau in vietile urmatoare, ori prin libera vointa.

Stapanirea destinului

Reincarnarile noastre anterioare dicteaza viata noastra actuala?

Sunt si vieti viitoare nu numai vieti anterioare. Omului ii este data astazi optia, ca in viata aceasta, in aceasta incarnare – sa influenteze asupra reincarnarilor sale viitoare. Fiecare dintre noi trebuie sa stie cum sa-si influenteze viata in mod corect, sa invete legile dupa care aceasta influenta se raspandeste si trece dintr-o reincarnare in alta.

Omul este capabil sa treaca dintr-o reincarnare in alta multa informatie pozitiva de care sa se foloseasca si astfel sa-si pregateasca o viata mai buna in reincarnarea urmatoare. Omul poate sa evolueze spre scopul creatiei in anumite perioade de viata si sa stranga roadele investitiei. El este singurul produs in intreaga creatie caruia i s-a dat aceasta posibilitate.

Omul poate sa-si conduca destinul, sa-si stabileasca viitorul, sa influenteze in forma constienta, mediul in care traieste. Intrega noastra lume exista pe contul luminii superioare care coboara la noi si imbraca formele care ne inconjoara. Aceasta lumina nevazuta care da viata si hraneste tot ceea ce ne inconjoara.

Omul poate sa stapaneasca coborarea acestei lumini a vietii in lumea noastra. Prin invatarea stiintei kabbalei omul dobandeste “ecran”, care ii da posibilitatea sa dobandeasca coborarea luminii in aceasta lume. El poate sa deschida cartea de rugaciune de kabbalah (vezi pagina 41) si sa actioneze in conformitate cu instructiunile care sunt acolo, in loc sa astepte indulgenta Celui de Sus.

Figura nr. 1 reprezinta foaia cu instructiuni din cartea de rugaciune de kabbalah si in ea este scris: “sa continua o treime din mijlocul fetei tatalui la sfera coroanei, intelepciunii, intelegerii, stiinta feteiאז"ר =zer alpin la usile sferelor compasiune, putere si splendoare. Iar dupa aceea explica cum se executa aceasta instructiune in amanuntime pe intreaga pagina; si la sfirsit scrie: “sa construiesti intentie sa respingi lumina mica, la doua treimi de jos din sfera splendoare ale fetei אז"ר = zer alpin.

איור 3. מתוך "סידור הרש"ישי", סידור תפילה קבלי של המקובל רבי שלום שרעבי מהמאה ה-18

Figura 1. foaie din cartea de rugaciune kabbalista a Inteleptului rabinul Shalom Sharabi din secolul al XVIII-lea

Omul care inca nu a urcat in lumea spirituala nu intelege semnificatia acestor instructiuni, nu-i este clar cum sa le execute, pentru ce sa le execute, sau pe ce sa le execute sau ce trebuie sa se intample ca rezultat al acestei executari. De aceea stiinta kabbalalei este stiinta “ascunsa” /misterioasa – insa ea este ascunsa/misterioasa numai in fata acelei persoane care inca nu a ajuns sa simta fortele superioare.

Prin persoana care indeplineste aceste instructiuni, trece lumina superioara si de aceea se simte intreg si in siguranta, si de aceea el stie ce urmeaza sa se intample si cum se stapaneasca aceste evenimente. Si aceasta este adevarata libertate de a alege. Pe aceasta treapta de influenta, omul, in cele doua miini ale sale, tine in intregime stapanirea pe destinul sau, pe viitorul sau si al intregii naturi. Cu ajutorul luminii superioare el aduce lumii noastre tot binele - si acel bine se reintoarce la el dublat.

Pentru a-si influenta viitorul omul trebuie sa invete care au fost reincarnarile sale anterioare?

Dezvoltarea generatiilor in lume este de fapt aparitia si disparitia fizica a corpurilor. Si sufletele, care sunt umplutura corpurilor fizice, “Eu”-ul primordial al omului, nu dispar ci numai schimba corpurile pe care le poarta. De aceea toate generatiile, de la prima generatie si pana la ultima, se socotesc din punct de vedere al sufletelor, ca o singura generatie care exista de mii de ani, de la nasterea omenirii si pana la corectarea ei, pana la realizarea intregirii complete si odihna definitiva. Si de aceea nu are nici o importanta cate “vesminte” imbraca un suflet: moartea corpului nu are influenta asupra ei, caci materialul ei este mult peste corp, el(corpul) nu are inflenta asupra ei, cum nici taiatul parului sau a unghiilor nu are influenta asupa corpul fizic, caci ele sunt pe treapta “planta” din om si cica corpul fizic apartine unei trepte mai superioare, trepta “vietuitoarelor”, din om. Prin invatarea sistemului prin care sufletul imbraca corpuri diferite, omul se elibereaza de sub stapanirea mortii in viata sa.

Poate ne reintoarcem o clipa in lumea noastra, la reincarnea noastra. Daca, cu toate acestea putem gasi in ea putine trepte de libertate, in care putem actiona in libertate si sa influentam?

Este parere in creatie, in lumea noastra, in noi, tocmai in viata aceasta, ca avem posibilitatea sa influentam asupra ei, si aceasta parere in sine influenteaza asupra intregii realitati. Dar aceasta cu conditia sa stim sa o conducem, sa stim exact cum sa o schimbam in bine, si atunci vom evita sa fim dependenti de natura.

Cei patru factori din care este compus omul

In ce, mai exact, ne da posibilitatea de a alege, puterea superioara?

Ca sa raspundem la acesta intrebare noi trebuie sa cercetam care este esenta noastra, “eu’-ul nostru, din ce factori este compus omul.

Omul este compus din patru factori. Primul factor se numeste **“מצע”= matza platforma/baza/temelia**. Si acesta este materialul de temelie, de baza, primordial, din care am fost creati si l-am primit de la Creator. Aceste este ceea ce ne defineste esenta, acesta este ceea ce Creatorul a creat “יש מאין” = creat din nimic. Adica, de la inceput a fost implantat in fiecare din noi acest material primordial. De aceea am spus ca nu trebuie sa ne ingrijoram de datele de baza ale sufletului – caci ele ne sunt implantate din capul locului.

In ce forma putem noi sa cercetam un fenomen oarecare din natura?

Numai cand ne vom inalta deasupra naturii, cu mintea si cu simturile, numai atunci vom putea privi atent natura de pe o treapta mai superioara. De exemplu, noi putem cerceta cu lux de amanunte procesul de dezvoltare a semintei de cereala, sa-i influentam viata, numarul de cicluri, prin aceea ca o insamantam in pamant si prin aceasta ii producem disparitia dar si reinvierea ei intr-o viata noua.

Astfel de procese se pot face numai cu plantele din natura, caci in mineralele din natura nu sunt cicluri de viata si moarte, si deasupra vietatilor – animale din natura inca nu suntem in stare sa ne inaltam – doar noi insine ne aflam in ea, si nu suntem in stare cu ajutorul simturilor noastre obisnuite sa ne privim din exterior – de sus. Si nici aparatele cele mai complexe nu ajuta, caci si ele au fost concepute in stratul nostru animal.

Numai daca vom iesi din stratul vietuitoarelor, care este cel mai inalt nivel in lumea noastra, la un strat mai superior fata de acesta, spre lumea spirituala, numai atunci vom vedea ce se intampla cu noi, vom putea sa ne cercetam si sa ne influentam toata viata noastra, asemanator cu felul cum cercetam si influentam viata semintei de cereala. Aceasta este exact ceea ce ne permite stiinta kabbalei.

Daca asemanam viata noastra la ciclul vietii semintei de cereala, vom descoperi mecanismul dezvoltarii noastre. Samanta plantata in pamant, se descompune in ea in intregime pana nu ramane din ea nimic pamantesc. Ea devine cenusa, materie neinsufletita.

Din aceasta stare incepe sa apara din ea noua forma, noua viata: forma anterioara a disparut in totalitate si nu a ramas din ea decit spiritul, puterea, “lista”, datele, care produc realizarea noii vieti.

Dar daca am fi pe treapta florala, pe treapta semintei de cereala, nu am fi in stare sa examinam aceasta viata si evolutia ei, nu am fi in stare sa vedem cum samanta isi pierde existenta, se descompune, isi pierde existenta anterioara si din aceasta stare din nou incepe sa creasca, si toate caracteristicile din ciclul anterior trec in noul cilclu. Cu toate ca nimic material nu mai ramane din ea, caci totul s-a descompus, insa cu puterea ramasa din ciclul anterior, si din spirit este conceput hibridul/embrionul, si astfel se dezvolta un nou ciclu de viata, o noua esenta care nu-si “aminteste” nimic din ciclul anterior.

Daca totul se descompune si dispare, ce va ramane in reincarnarea/ciclul viitor din actuala reincarnare/ciclu? Ce va

ramane din sentimente, din ganduri, din personalitatea mea unica ?

Ce se intampla cu noi, in corpul nostru, seamana cu ceea ce se intampla semintei de cereala. Corpul fizic se descompune si noi primim un nou corp. Dar sufletul, potentialul spiritual anterior ramane sub forma de “celula”, ca putere de date, care trece de la o stare, din corpul fizic vechi, la o alta stare, in noul corp, prin separare/despartire materiala numita “moarte”.

Atat timp cat materialul corpul anterior nu se descompune, nu apare noua reincarnare. Numai prin descompunere, “listele” anterioare incep noul lor ciclu de dezvoltare . De aceea exista la evrei obiceiul ca corpul neinsufletit sa fie inmormantat fara intirziere. Sunt chiar obiceiuri care, cum ar veni, ajuta cica grabirea aparitiei noii vieti: de exemplu, adaugarea de var in mormint pentru ca descompunerea corpului sa fie mai rapida – cum ca am cere grabirea aparitiei noii etape de indreptare, corectare.

Trecerea de la viata la viata se realizeaza numai prin descompunerea totala, ca si cea a semintei de cereala, pana cand ramane numai esenta, puterea pura fara nici un invelis exterior. Aceasta este “lista”. Iar intre trepte, de la o perioada de viata la alta, este intrerupere, prapastie. Din aceasta cauza omul nu vede trecerea de la o reincarnare la alta. In schimb, Inteleptul (Mekubal), in perioada unei vieti pamantesti trece de mii de ori de la o viata la alta viata. El stapaneste trecerea dintre vieti si de fiecare data lasa “lista”. Ca sa inceapa o noua viata el nu trebuie sa se desparta de corpul fizic, din moment ce el se identifica cu sufletul si nu cu corpul.

Se poate trece de la viata aceasta la noua viata, fara moarte?

Ca aceasta deschidere de drum sa se realizeze, ca sufletul sa treaca aceasta despartitura materiala, pentru noua treapta superioata, in care noul corp sa poarte sufletul – trebuie ca omul sa moara fizic sau poate sa se desparta de corp si prin alta forma, sufleteasca- interioara, cum face si Inteleptul. Astfel, in aceasta viata pamanteasca el trece multe incarnari; in perioada unei vieti el este in stare sa treaca tot drumul sau de la inceput si

pana la scopul final al creatiei, punctual original al sufletului.

Numai daca vom iesi de pe treapta acestei lumi spre o treapta mai inalta; spre lumea spirituala, numai de acolo vom fi in stare sa privim cu proprii ochi schimbarile care au loc in noi. Ca si omul care se afla in moarte clinica si priveste pasiv cum doctorii lupta pentru viata sa, pentru viata corpului sau fizic. De pe un strat superior se poate vedea ce se intampla cu noi, ne putem cerceta si conduce viata, putem stapani calitatea ei, si de aceasta este in stare stiinta kabbalei.

Aceste forte pe care le primim din vietile anterioare, din corpul anterior sau din embrionul anterior, pentru noua viata se numesc “ מצע” = baza, si aceasta este puterea care poarta cunostintele spirituale, esenta. Daca saminta este saminta de griu, ea contiunua sa fie saminta de griu. Un anumit sufletul ramina acelasi suflet numai imbraca un alt corp fizic.

De ce depinde alegerea corpului in care se imbraca sufletul? Daca noi putem influenta aceasta alegere?

Sufletul imbraca corpul potrivit realizarii programului ascuns in el. Calitatile sufletului, corectarile pe care trebuie sa le faca, definesc caracteristicile corpului fizic care produc mediul in care ea se imbraca. Cu ajutorul realizarilor spirituale din aceasta evolutie, noi stabilim situatia noastra viitoare: in ce corp si in ce conditii vom avea existenta viitoare. Aceasta depinde de “liste”, care produc in jurul lor corpul nou dupa moartea corpului actual. Toate datele referitoare la corectarile pe care sufletul trebuie sa le treaca si inca nu le-a trecut se afla in “liste”.

Omul care si-a terminat misiunea pamanteasca mai apare in aceasta lume din nou?

Da, el apare. Si ceea ce este si mai bine: el apare dupa ce s-a corectat in intregime si sufletului sau coboara numai ca sa ajute pe altii. Din aceea lista care produce corpul omenesc apar toate diferentele dintre oameni – in insusire, in cacter, in talente, in inclinarile cu care omul se naste. Toate aceste se stabilesc de catre insusirile interioare ale sufletului, prin nevoia ei de a realiza ceea ce trebuie sa faca in aceasta lume. Apropo, de aceasta este

interzisa orice constrangere in procesul de educare.

Primul factor, “"מצע = baza, temelia, esenta, fondul spiritual, celula noastra spirituala, o primim direct de la Creator; de aceea este clar ca nu o putem influenta in nici un fel. Acest factor cuprinde in el originea omului, nivelul sau de gandire, parte din gandirea parintilor si cunostintele acumulate de ei care apar in noua generatie ca inclinatie si ca insusiri lumesti si sufletesti ale personalitatii, de care nu suntem constienti. In om ele pot fi imprimate ca inclinatii spre credinta, spre gandire critica, spre achizitii materiale sau spre spiritualitate, spre zgarcenie sau spre rusine, etc. Iar aceste insusiri se aseamana semintei de cereala care si-a pierdut forma materiala in pamant. Ele ne sunt transmise fara corp - purtatorul material, prin mosternire naturala, si pentru aceasta o parte din ele apar in noi in forma inversa, opusa insusirii parintesti.

Al doilea factor sunt **legile dupa care esenta noastra se dezvolta**. Aceste legi nu se schimba si ele sunt date de la inceput de Creator – caci ele sunt desprinse din natura esentei si din forma ei stabilita de la inceput, spre care tinde esenta sa ajunga ca scop al creatiei. Fiecare samanta, planta, fiecare vietuitoare, fiecare om cuprinde in el, in interiorul sau, programul, legile sale de dezvoltare. Acesta este al doilea factor si nu putem sa-l influentam.

Si inca ultimii doi factori, al treilea si al patrulea, care apartin dezvoltarii noastre, dar “exterioare” sufletului propiu zis: ele sunt conditiile exterioare, care fac in noi schimbari din vointa noastra, din alegerea noastra sau exercita asupra noastra presiune care nu depinde de noi si cateodata este chiar impotriva vointei noastre. Adica factorul al treilea in dezvoltarea noastra este **factorul exterior**, care poate schimba partial calea noastra de dezvoltare: pe pista “drumul bun” sau pe pista “drumul rau”.

Sa ne intoarcem la saminta de cereala, caci procesul ei de dezvoltare este comod de urmarit, si ea ne ajuta sa intelegem principiul pe care-l dezbatem. De exemplu, daca in doua parti ale campului insamantam acelasi

fel de saminta si in fiecare parte influentam diferit – de exemplu o parte o ascundem de razele soarelui, nu-i dam o cantitate sufecienta de apa, nu-i plivim buruienile, si in cealalta parte ne ingrijim de conditiile cele mai prielnice – ni se clarifica czt de tare conditiile exterioare influenteaza procesul de dezvoltare. Cu toate ca la sfzrsitul procesului rasare aceeasi cereala insa intrebarea este prin ce fel de greutati de crestere a trecut si care-i va fi calitatea.

Al patrulea factor este **schimbarea conditiilor exterioare**. Sa ne influentam, pe noi direct nu suntem in stare, insa daca producem schimbare in conditiile exterioare care ne inconjoara, vom putea sa ne stabilim viitorul, gandurile viitoare, dorintele, aspiratiile si intr-un cuvant, calitatea.

Primul factor, “מצע “ = baza , si al doilea, legile pe baza carora se dezvolta esenta noastra, putem sa le exprimam in mod negativ in cadrul a ceea ce noi numim ereditar: slabiciune fizica, slabiciune intelectuala, psihologica sau spirituala. De aceea omul, ca si samanta de cereala, gasindu-si spatiul adecvat dezvoltarii sale, prin aceea ca intra sub influenta pozitiva a mediului inconjurator, este capabil sa atinga rezultate minunate.

Mediul prielnic

Stiinta kabbalei ma invata ca daca ma aflu sub influenta pozitiva a mediului, imi insusesc dorinta pentru spiritualitate, sa ating scopul creatiei. In forma ei obisnuita si naturala aceasta dorinta se poate trezi in mine ca rezultat al suferintelor acumulate in decursul sutelor de ani, dar prin influenta pozitiva a mediului eu pot sa-mi grabesc dezvoltarea in mod semnificativ. Si aceasta este singura alegere libera pe care mi-a lasat-o Creatorul, sa-mi aleg societatea potrivita.

Astazi, mai mult ca niciodata, ne este presanta constituirea unui astfel de mediu care sa fie in stare sa ne atraga spre implinire, spre scopul creatiei, spre atingerea lumilor superioare, caci numai printr-o realizare de acest fel, vom incepe sa ne conducem destinul si sa scapam de suferinte.

Unde se poate gasi un astfel de mediu? Unde pe fata pamantului, si nu in spatiul lumilor superioare, exista mediul cu conditiile potrivite pentru o astfel de dezvoltare?

Lucrul cel mai potrivit este ca omul sa gaseasca grupa care-si indreapta aspiratiile spre scopul creatiei, si care sa fie in stare sa-l influenteze – sa prefere dezvoltarea spirituala fata de alte lucruri.

In introducerea in invatatura celor zece sfere (“לתלמוד עשר הספירות הקדמה”= hakdama letalmud eser hasfirot), cartea de baza in invatarea stiintei kabbalei a rabinului Yehuda Ashlag, scrie rabinul la litera ה"קנ, de ce intr-adevar invatatii obliga pe fiecare sa invete stiinta kabbalei, indiferesnt de varsta, de sex sau de origine. Caci in invatarea stiintei kabbalei exista putere mare de care e bine sa stie toti, iar cel care invata stiinta kabbalei, si chiar daca nu intelege ce invata, ci numai prin dorinta lui de a intelege, el trezeste asupra lui influenta luminii superioare:

“De ce au obligat invatatii pe fiecare om sa invete stiinta kabbalei, cu toate ca este in aceasta lucru important, si demn de publicitate, caci are proprietati minunate nelimitate, la cei care se ocupa de stiinta kabbalei, si cu toate ca nu inteleg ce invata, ci din dorinta si vointa adanca sa inteleaga, trezesc asupra lor luminile care le cuprind sufletul. Interpretarea: fiecarui om din Israel, ii este promis la sfarsit, ca va atinge toate realizarile minunate pe care i le-a gandit Creatorul pentru a se desfata fiecare creatie.” (Rabinul Yehuda Ashlag, “Introducere in invatatura celor zece sfere”, litera ה"קנ)

Acest fenomen se bazeaza pe faptul ca sufletul omului inainte de a cobori in aceasta lumea, a fost plin cu lumina suprema, insa coborand in aceasta lumea si imbracandu-se in corp, lumina care o umpluse a ramas in lumea suprema. Iar aceasta este aceea lumina care acum o lumineaza de sus si vrea sa se intoarca la ea ca sa o umple.

Numai ca aceasta lumina lumineaza sufletul in masura in care omul se ocupa cu invatarea stiintei kabbalei, caci ea este metoda de umplere a sufletului cu lumina. Omul este obligat ca intr-una din incarnari sa atinga

umplerea sufletului. Dorinta sufletului de a se umple cu lumina superioara este simtit de om prin tot felul de suferinte. Si cu cat trece timpul, si omul nu-si umple sufletul cu lumina, asa se maresc si suferintele. Iar la sfarsit suferintele il fac sa inteleaga scopul lor, anume necesitatea umplerii din nou a sufletului cu lumina, si il vor conduce la dorinta de a invata metoda de a se umple cu lumina – prin kabbala.

Cand omul se indreapta spre surse adevarate de kabbala, incepe sa se raspandeasca catre el, de sus, lumina spirituala. Cand el nu se ocupa singur de studiul kabbalalei, ci in grup, cu invatator care este Intelept, atunci asupra tuturor actioneaza puterea suprema generala, a carei putere este de multe ori mai mare decat cea care actioneaza asupra unui singur om. In acest fel grupul alcatuieste in jurului lui “camp”, spatiul spiritual special, care el insusi, prin aceasta lumina, se transforma in acel mediu care-l dezvolta pe om in directia scopului creatiei si il fereste de orice rau.

Si nu-i nevoie sa amintim alti factori. Nu trebuie sa ne para rau pentru lipsa de talente, pentru ca ne-am nascut in tara nedorita, sau in familia nepotrivita – pentru fiecare sunt create conditiile cele mai bune si cele mai complete pentru dezvoltarea sa spirituala. In cealalta lume nici unul nu se va putea plange ca nu i s-a dat posibilitatea sa atinga perfectiunea! Exista numai un singur factor, in care ma gasesc in starea de alegere libera, independent, si acolo trebuie sa actionez – eu insumi trebuie sa-mi produc mediul potrivit.

De aceea se deschid azi in toate locurile cursuri gratuite pentru incepatori, ca sa se formeze grupe care sa se ocupe cu kabbala. Toti Inteleptii din toate timpurile au actionat pe aceasta cale. Fiecare din aceste grupe mici, ca sociatate mica, va influenta pe cei care se gasesc in ea. In viitor aceste grupe se vor inmulti si se vor unii in societati mai mari, care se vor ocupa toate cu kabbala. Deja tot mai multi oameni inteleg ca nu este alta cale sa supravietuim problemelor decat prin invatarea metodei kabbalei. Aceste grupe vor cristaliza treptat noul fond spiritual al societatii noastre in Israel iar apoi in lumea intreaga.

Legea asemanarii insusirilor

In kabbala noi nu descoperim nimic nou care este in contradictie cu logica omeneasca. Toate legile stiintelor naturii vorbesc intr-o forma sau alta despre aceea ca orice parte din creatie (atom, molecula, planta, lucru, organ viu) se reintoarce la centru, la faza fizio-biologica echilibrata. Acesta este principiul tuturor legilor naturii – si totodata si cel al kabbalei, numai ca, kabbala proiecteaza aceste legi generale ale universului asupra

oamenilor.

Prin insasi existenta noastra ca parte a naturii, suntem obligati sa-i respectam legile si sa-i fim atasati ei. Aceasta nu depinde de vointa noastra, iar existenta noastra pe aceasta lume nu s-a facut din alegere. Si de aceea, daca omul primeste asupra sa legile naturii si le respecta, o sa-i fie bine, iar daca nu, o sa-i fie rau.

Legea generala a naturii ne readuce la o anumita starea de echilibru numita centrul creatiei. Daca tu vrei sa te reintorci la acest centru, dupa cum face “legea care reintoarce totul la centru”, din aceea clipa vei simti ca drumul tau este comod si bun, deoarece tu esti de acord cu aceasta putere si-i respecti legile. Daca nu cunosti aceasta lege si te opui ei dupa intelegerea ta, esti pedepsit. Caci asa se obisnuieste in natura – fiecare care-i incalca legile isi primeste pedeapsa, inclusiv omul, care este parte integranta a naturii.

Apropo, in afara de om nici o creatie nu incalca legile naturii, caci toate celelalte creatii actioneaza dupa instinct. Aceste instincte se gasesc si in om, insa nu in masura suficienta ca sa stie cum sa se poarte cu natura, si daca nu-si insuseste stiinta necesara – v-a fi nimicit. De aceea este preferabil sa intelegem, ca este bine pentru noi sa fim de acord cu scopul naturii, iar ea (dupa definitie) aduce la perfectiune toate treptele realitatii: mineralele, flora, fauna, vorbitoarele, iar in interiorul treptiei vorbitoarelor, treapta Israel.

Fiecare, trebuie sa se straduiasca in fiecare clipa sa se mentina concentrat asupra gandului ca ceea ce simte vine la el de la puterea suprema, adica de la legea generala a naturii, intr-un anumit scop. Aceasta lege produce miscare si echilibru, la nivel fizic si biologic – si deasemenea la nivel spiritual.

Se poate interpreta ca acest echilibru este de fapt, reintoarcerea la centrul din care am venit, si de aceea conditia primordiala a existentei acestei legi este sa ma mentin concentrat asupra faptului ca tot ceea ce simt, vine dintr-o singura sursa, dintr-un centru unic, pentru ca sa ma

atraga spre El. Aceasta lege se numeste “legea asemanarii insusirilor” sau “legea asemanarii formelor”, iar ea face ca creatia (omul) sa-si asemene insusirile cu insusirile “centrului”, ale Creatorului.

Dorinta Creatorului este sa ne aduca la perfectiune. Iar eu cer sa ajung la perfectiune, dar pentru aceasta trebuie sa invat insusirea prin care Creatorul ma avanseaza. Daca voi vrea sa-l cunosc pe Creator, mi se va descoperi acest sistem care lucreaza spre binele omului. Rabinul Yehuda Ashlag scrie ca la inceput omul trebuie sa inteleaga ca este dependent numai de Creator, iar daca nu vine in legatura cu El este susceptibil sa fie nimicit.

Fiecare gand cu care vrea sa se apropie catre centru, catre tinta, catre puterea suprema este mai folositoare decat orice rugaciune obisnuita, ori decat orice alta dorinta “puternica” a altcuiva. In continuarea drumului, daca omul ar vrea sa intareasca gandurile sale, el va trebui sa-si dedice timpul principiului “nu e nimeni in afara de El” si sa invete sistemul lumilor (מערכת העולמות" "= marechet haolamot). Astfel va ajunge ca lumina superioara (“אור העליון" = or haelion) sa-l patrunda. Si astfel, are loc in om constientizarea legaturii minime cu principiul creatiei, cu Creatorul, cu centrul de control al lumilor.

Pentru cine se afla deja in invatatura kabbalei nu-i este important in ce limba, in ce cuvinte sau in ce sunete muzicale i se defineste treapta spirituala sau starea spirituala - in limba vechiului testament, in limba kabbalei sau in limba legii (שפת ההלכה = sfat hahalcha) - limba obligatiilor religioase. Insa pentru cine incepe sa invete, limba este foarte importanta caci se poate incurca si intelege nepotrivit cele scrise, sa-si imagineze figuri ori corpuri materiale. Si astfel limba kabbalei este o limba tehnica, apropiata omului modern: ספירות = sfere, ערכות של העולמותמ = sistemul de lumi, פרצופים = forme spirituale(fata spirituala), בחינות = aspecte spirituale, שרטוטים = schite. Astfel omul stie ca exista sistem, iar in el sub-sisteme care actioneaza asupra noastra, asupra corpului si sufletului nostru, asupra universului nostru.

Cand omul tinde spre legatura permanenta cu puterea superioara, se dezvolta in el un nou organ de simt, prin care, incetul cu incetul, incepe sa simta legatura sa cu Ea. Puterea superioara dezvaluie omului in ce fel este alcatuit sistemul de legatura dintre ei, in ce fel Ea actioneaza in jurul omului in intreaga realitate, in ce fel tinde sa readuca omul in centru Ei, cum trece prin toate lumile si prin omul insusi.

Acest sistem pune in miscare omul si lumea care-l inconjoara. Se poate numi aceasta putere: “Puterea suprema”, “Creator”, iar aceasta nu are nici o importanta. Daca vei simti forta generala a lumii, vei intelege cum sa te porti corect, si aceasta se numeste “sufletul omului il invata”, “lumina care-l reintoarce la expeditor”. Sufletul este ca un program de calculator. Inainte ca el sa imbrace o forma, este numai gand, idee, complex al anumitor legaturi intre evenimente, in tot felul de ipostaze.

Dupa aceasta comparatie se poate explica ce este puterea superioara: Creatorul este vointa, “vointa de a darui placere creatiilor”. EL a construit un sistem asemanator programului de calculator. Daca omul va invata acest program, el va putea sa-si organizeze tot viitorul in forma cea mai buna pentru el si pentru mediul care-l inconjoara.

Acest program nu este izolat de simturile omului, este in interiorul sau. Dar pentru el in sine, este un lucru neinsufletit, asa ca daca omul cere sa-l schimbe – sa ne imaginam ca vrea sa ceara ceva – catre cine isi indreapta cererea? Iar daca cere sa-l schimbe, Creatorul i-l schimba ? Nu, progranul nu se schimba. Insa gandul si rugaciunea, adica vointa omului, sunt ceea ce-l schimba – si omul se schimba. Ca rezultat al suferintelor prin care a trecut, omul devine mai potrivit programului si il simte mai potrivit cu el, el simte cum ca se refera la el cu mai multa indulgenta.

Kabbala explica ca puterea superioara, adica programul Creatorului, este perfect, si numai “instrumentele” sunt cele care se shimba. Totul depinde de schimbarile din “instrument” si nu de lumina care nu se schimba.

Lumina actioneaza dur, fara mila, cu cruzime. Aceasta lege nu este

data schimbarii, caci lumina iese si actioneaza asupra intregii creatii din sursa lui, din punctul “sfarsitul corectiei” (“גמר התיקון”=”gmar hatikun”), punctual in care creatia este egala cu Creatorul. Si astfel aceasta conditie si actiune a luminii asupra noastra, ne obliga sa ajungem la aceeasi stare. Este clar din capul locului ca daca noi nu tindem spre acelasi scop, ne trezim sub influenta unei puteri crude care ne impinge spre centru.

“Omogenizarea formelor”(השתוות הצורה = hishtavut hatzura) doreste acceptarea programului din partea ta. Am aratat aici paralela dintre programul Creatorului si programul de calculator, pentru ca amandoua nu se pot schimba. Tu poti sa strigi la calculatorul tau, el tot nu-ti raspunde pana nu-i gasasti defectiunea. Tot asa si in ce priveste omul si Creatorul – pana cand omul nu se corecteaza, nu are de ce sa se astepte la o atitudine “buna si miloasa” (טוב ומטיב = tov vemeitiv) din partea conducerii creatiei.

Noi obisnuim sa apelam numai la cine se poate schimba, si numai cand este speranta ca se poate schimba, numai ca in ce priveste Creatorul este raspandita o parere gresita. "אני הויה לא שיניתי"-“Eu esenta nu am schimbat-o”, si intr-adevar tu esti cel care se schimba, cu toate ca Creatorul este cel care te determina sa crezi ca El s-a schimbat si nu tu.

Noi nu suntem constienti cat de tare sistemul nostru de simturi, care este de fapt lumea toata, depinde de sentimentele insasi, de “intrumentele”(מכלים=chelim) noastre. Iar daca ele se schimba chiar in proportie mica, imediat toata lumea ni se pare alta. Dar pana cand omul nu trece “bariera” (מחסום=mahsom), el nu simte lumea superioara, Creatorul, ci el simte ca, Creatorul este cel care se schimba.

Vointa mea este sa te invat in ce fel, cu ajutorul programului special, poti sa faci in “calculatorul” tau tot ceea ce vrei. Tot sistemul in acest calculator este natura, insa numai omul, el este singura parte in acest sistem care actioneaza efectiv. De aceea, toata natura cica este inchisa in cutie, in calculator, si numai omul este in afara ei. El este singurul care poate sa lucreze cu acest program: sa primeasca date, sa influenteze asupra lor, si sa primeasca reactie la actiunile sale “pe ecran”. Vointa mea e sa te

invat in ce fel sa folosesti acest program, caci si eu l-am invatat de la invatatorul meu si m-am convins cat este de folositor.

Inteleptii, sunt singurii care stapanesc si folosesc acest program si transmit din generatie in generatie, stiinta referirii corecte la natura noastra umana si felul in care o putem stapani. In cartile lor au descris cum se poate stapani aceasta lume, stiinta aceasta se numeste “stiinta tainuita”, caci o poate invata numai cine este demn de ea, iar in ce-i priveste pe ceilalti oameni, pentru ei, ea este stiinta secreta, caci daca omul nu-si corecteaza insusirile dupa cerintele legii naturii, el nu este in stare sa inteleaga si sa invete aceasta stiinta.

Iar in starea noastra actuala putem incepe sa invatam acest program. Si chiar daca il folosim inca in scop egoist, spre binele nostru, ne imbunatatim situatia si ne simtim mai bine.

Pentru a produce legatura cu Creatorul, legatura care sa existe intre Creator si suflet, inca inainte ca el sa cobore in lumea materiala, inainte de a imbraca corp, s-a creat sistemul care are ca scop sa ne aduca, incet, incet, din punctul cel mai indepartat de Creator, la punctul cel mai apropiat de Creator, pana la uniformizarea completa a formei cu El.

In sistemul care s-a format este proiectat scop, si sistemul conduce intreaga creatie la acest scop final al ei. Programul este Legea Generala, a carui scop este sa aduca totul la perfectiune – la inceput poporul Israel iar dupa el toate celelalte popoare, apoi lumea faunei, lumea florei si toata lumea materiala.

Aceasta lege actioneaza ca si legea atractiei in lumea noastra – originea care se numeste “perfectiune” atrage catre sine intreaga realitate, toate creatiile. Iar noi, evreii, care ne aflam tocmai in fata Lui, noi suntem primii care suntem atrasi spre El, de aceea, noi simtim marea Lui putere, ca suferinta.

Daca nu tindem spre acest centru mai mult decat el ne atrage, vom simti suferinte, in concordanta cu diferenta dintre dorinta noastra de a ne apropia si taria puterii care ne atrage. Daca dorinta de a inainta intrece

puterea de atragere, vom simti perfectiune si satisfactie.

Daca ne relatam corect la realitate, incepem sa intelegem ca tot ce este simtit in noi ne este dat de Creator, pentru a fi in legatura cu noi, si sa ne oblige sa fim in legatura cu El. Si atunci omul se refera la cauza care-l face sa se adreseze Creatorului ca rezultat, se refera la dorintele sale ca actiuni ale Creatorului, simte ca tot ce este in el vine de la Creator, in afara de decizia de a se indrepta spre El. Adresarea catre Creator, legatura cu Creatorul, se schimba in scop, si nu in mijloc, de a obtine ceva. Iar scopul asadar este in Creator si nu in om.

Aceasta inseamna ca trebuie sa ma intorc la locul unde am fost inainte ca sufletul sa-mi fi coborat in aceasta lume – ca trebuie, inca in timp ce sufletul se gaseste in corpul material, sa ma unesc cu Creatorul. Daca cer ploaie sau bani, aceasta se numeste “nu in numele Lui” (“לא לשמה” = lo leshma), treapta minerala. Daca cer de la Creator sa-mi dea voie sa ma apropi de El, sa-L cunosc, atunci scopul meu nu este in interiorul meu, ci in El, in Creator, cum este scris:
" ישמח לבנו (בבורא) ובו" = “in El (Creatorul) ni se bucura inima”, acesta este adevaratul scop al Creatiei.

Numai ca omul care se roaga inconstient, el nu impiedica suferintele care vor urma sa vina. Caci motivul pentru care Creatorul ne trimite suferintele este ca sa intelegem ca aceste suferinte au un motiv si pe acesta nu-l putem anula, caci fara acest motiv, omul nu se va trezi niciodata la atingerea scopului creatiei. De aceea, intelegerea aceasta, ca suferintele au un scop, ca ele vin cu un anumit scop, dintr-o anumita origine, de la Creator, este decisiva.

Inaintarea catre Creator incepe in clipa in care omul prefera legatura cu Creatorul si nu are importanta ce simte fata de orice altceva, rau sau bine. El isi anuleaza vointa de a simti satisfactie in placerile acestei lumi, operatiune care se numeste in kabbala “restrangere” (“צימצום” = tzimtzum). Dupa ce omul obtine aceasta posibilitate de a se stapani, el chiar obtine posibilitatea de a simti satisfactie pentru Creator si nu pentru sine, contrar

naturiii sale.

Omul care vrea sa se apropie de Creator, nu vede in El numai originea propriei satisfactii, ci primeste cu intelegere orice i se intampla. Chiar senzatia de rau pe care o simte ii semnaleaza imediat ca instrumental (“כלי“ =cli) nu-i este corectat; caci acesta este motivul pentru care tot ce iese de la Creator este simtit ca rau. Perceptia raului si a suferintelor dispare – la inceput omul simte suferintele ca rau, dar in continuare sunt primite ca foarte necesare in procesul de dezvoltare spirituala.

Puterea gandului

Totul a inceput de la credinta in puterile supranaturale. Lumea crede ca sunt persoane cu puteri supranaturale, care pot influenta asupra oamenilor sau asupra maselor de public, sa le ghiceasca viitorul si chiar sa-i stapaneasca. Lumea e dispusa sa plateasca o intreaga avere pentru insanatosire, ferit de “deochiat” sau ghicitul viitorului.

Ei cred ca prin ganduri rele poti dauna la altii, si ca dauna poate fi atat de mare incat sa nu mai poti scapa de ea, si il poate urmari pe om intreaga viata, producandu-i rezultate negative in tot si in toate: in afaceri, in servici, in familie, in iubire etc.

Cand cineva mi se adreseaza si-mi spune: “eu am fost deochiat”, el incearca sa spuna ca cineva a influentat asupra sa in forma rea. Adica, cineva cu puterea gandului, actioneaza asupra sa in anumit fel, si-i produce rau – omul crede ca-mi sta in putere sa neutralizez acest gand rau, prin puterea gandului meu. Daca aceasta persoana crede ca pot sa neutralizez gandul altcuiva, inseamna ca oamenii cred in puterea gandului si ca gandurile, in lumea noastra, actioneaza si se implinesc.

Puterea gandului este cea mai tare putere din realitate. Sunt deja si oameni de stiinta care recunosc aceasta. De fel, dupa ceea ce noi vedem in realitate, cu cat puterea dispare si este mai fina cu atat are proprietati de actiune mai puternice si este mai putin ingradita in actiune. Toate acele puteri radio, puteri magnetice, puteri electrice, puteri radioactive, puteri ale gravitatiei si toate celelalte puteri din univers ne sunt cunoscute noua numai prin actiunile si fenomenele pe care la produc in lumea noastra.

Dar sunt si puteri, de exemplu puterea gandului, la care nu le vedem actiunile, si nu cunoastem fenomenele care deriva din ele, cum si fenomenul “deochiat” sau “noroc”, pe care deja le cunoastem. Tocmai acele puteri la care nu le vedem fenomenele, ele sunt puterile cele mai tari. Iar astazi deja nu mai e de ajuns sa credem in existenta lor, ci trebuie sa stim noi insine cum sa le actionam, si sa ne stabilim prin ele viitorul.

Cum poate kabbala sa schimbe viitorul?

Ca sa putem intelege aceasta legatura trebuie “sa ne schimbam

gandirea”, si sa intelegem ca, kabbala nu se ocupa de mistica antica, ea este stiinta cea mai noua si cea mai apropiata de om, stiinta secolui XXI, care cerceteaza acele forte pe care nu le vedem, fortele care actioneaza in lumea noastra si influenteaza, clipa de clipa, viata noastra. Si aceasta este stiinta care va schimba viitorul fiecaruia dintre noi si a omenirii intregi.

Deosebit in aceasta stiinta este faptul ca, invatarea insasi, este legatura cu aceste forte. Prin preocuparea cu ea, omul isi schimba viata. El descopera legatura sa cu forta superioara, cine l-a adus pe lume, si ii inconjoara intreaga realitate a vietii. Aceasta forta are o singura misiune, sa aduca omenirea pe drumul cel mai scurt si cel mai rapid la apogeul ei, ceea ce insemana cunoasterea tuturor legilor lumii superioare inclusiv actionarea lor. Caci fiecare om este destinat inca in aceasta viata sa fie in doua lumi: in lumea fizica care ne este conoscuta, si in lumea spirituala, care stabileste tot ce ni se intimpla aici. Cu ajutorul invatarii stiintei kabbalei omul se face asemanator cu aceasta forta: el stabileste si isi conduce viata – prezentul si viitorul sau.

Si de aici tot ce se intampla cu noi zi de zi, ora de ora, este legat de kabbala?

Adevarat. Kabbala este o stiinta practica, actualizata si care raspunde la tot ceea ce omul cauta in viata. A sosit timpul in care este permis sa se dezvaluie stiinta secreta, tuturor, kabbala se transforma in stiinta practica pe care fiecare poate sa o invete si sa o foloseasca trebuintelor sale. Asa au scris Inteleptii in toate timpurile si asa s-a scris si in “Cartea Zohar” (“ ספר הזוהר " = sefer hazohar). Astazi, deja noi suntem obligati sa cunoastem stiinta kabbalei si s-o invatam, ca sa conducem noi insine intreaga realitatea, dupa propriile ei instructiuni. Kabbala este stiinta conducerii intregii realitati menita fiecarui om.

“Poporul ales”

Daca “fiecarui om” se refera la intreaga omenire sau numai la

evrei?

Da, numai ca exista ordinea dezvoltarii in care noi evreii, “poporul ales”, trebuie sa invatam primii sa cunoastem fortele care vin din lumea superioara si sa le folosim in forma corecta, ca sa transmitem aceste cunostinte intregii omeniri, si sa conducem intreaga realitate. In aceasta a constat “alegerea” poporului nostru. Ne este impus sa incepem aceasta invatare si sa transmitem stiinta intregii omeniri. Progresul evreilor dicteaza progresul celorlati, iar azi noi suntem in mare intarziere, ceea ce ii impiedica si pe ceilalti.

Aceste lucruri nu eu le-am descoperit, ci ele au fost scrise in toate cartile de kabbala dupa programul lumii superioare, toate creatiile, fara nici o exceptie, trebuie sa se inalte, fata de situatia in care se afla, la o treapta superioara, si aceasta numai cu ajutorul cunoasterii fortei superioare si asocierea cu ea. Omul poate inca in aceasta lume sa-si schimbe viata si sa se abtina de la dureri si suferinte de prisos, sa cistige fericirea si perfectiunea si sa ajunga la vesnicie, iar atunci nu va mai exista diferenta intre viata si moarte fizica, caci omul traieste concomitent in cele doua lumi.

Cum se poate ca evreii sunt “poporul ales” iar noi nici nu intelegem de ce si nici nu ne comportam in forma care sa indreptateasca acest enunt?

Noi evreii avem sarcina speciala; noi trebuie sa obtinem pentru toti drumul inaltarii din aceasta viata materiala, animala, la treapta superioara, la viata spirituala, si trebuie sa aratam la toti cum sa faca aceasta; numai prin aceasta suntem noi “poporul ales”. Intre timp noi nu ne indeplinim sarcina si de aceea aratam asa de rau, si nu meritam aceasta caracteristica.

Tocmai pentru asta, ca avem sarcina speciala, si sufletele noastre sunt deosebite, trebuie sa fim primii care sa actionam sa obtinem aceasta stiinta si sa executam in conformitate cu ea, tot ce ne este impus. Nu avem nici un avantaj fata de altii decat prin aceea ca noi trebuie sa fim cei care sa incepem sa invatam despre lumile superioare, depre forta care vine din lumea superioara, si sa fim primii in acest proces, si apoi sa transmitem tot

ceea ce am invatat la toate celelalte popoare. Asa este scris in toate cartile Profetilor si in cartile de kabbala.

Aceste lucruri sunt cunoscute intregii lumi, numai noua insine nu. In multele mele calatorii prin lume, in special in America de Nord, in seminariile universitare , in vizitele deosebite, in interviurile de la radio si televiziune , ma intreaba straini in forma critica: de ce voi nu faceti ceea ce trebuie sa faceti? Ei au un fel de intelegere, sau cel putin un simt clar, ca noi evreii trebuie sa facem ceva care sa le imbunatateasca si lor viata, si cica noi nu vrem sa ne intelegem sarcina, iar prin aceasta oprim dezvoltarea intregii omeniri.

Daca aceasta sarcina este purtatoare numai de caracter "spiritual"?

Nu as numi aceasta numai "spiritual", caci aceasta este sarcina foarte practica pe care noi trebuie sa o executam zi de zi.

Daca aceasta impune si alegerea conducerii statale?

Aceasta nu are nici o legatura cu politica si nici cu statul. As spune la conducatorii tarii ca ne asteapta inca multe lucruri mult mai neplacute decat cele pe care le-am cunoscut pana acum, iar posibilitatea ca sa ne salvam din acestea consta in invatarea intregului popor, prin publicarea sarcinii noastre ca popor ales – exact in ce sens suntem "alesi", cu ce exact trebuie sa ne ocupam in afara de obligatiile zilnice, care bineinteles ne sunt interzise intre timp sa le parasim; pana cand vom cunoaste fortele superioare si vom fi tari si destepti ca sa le stapanim intr-atat incat intreaga lume sa ne urmeze si atunci toti strainii vor veni si ne vor ajuta; cum este scris in cartea Isaia "Iata voi ridica mina Mea catre neamuri si catre popoare voi inaita steagul meu Ele vor aduce pe feciorii tai pe brate si pe fiicele tale pe umeri vor purta." (Isaia - cap.49 versetul 22).

Iar in ce priveste datoria noastra de a pastra legile evreiesti, **ele nu sunt tot parte din sarcina noastra?**

Ceea ce noi cunoastem ca legi iudaice, ele sunt legi stabilite de cei mai mari Intelepti ai fiecarei generatii. Ei le-au stabilit in functie de

necesitatile care au fost in acele timpuri si in functie de scopul pe care-l aveau in fata. Scopul a fost ca sa pastreze poporul si traditia iudaica pentru a reusi sa treaca peste toate exilele, pana la iesirea din ultimul exil si reintoarcerea in Israel. Singurul lor scop a fost sa nu ne uitam iudaismul si sa nu ne asimilam intre popoare; de aceea ei au stabilit legi si obiceiuri care au pastrat ceea ce este, aceasta este treapta numita “materie sfinta” (“ דומם דקדושה “ = domem dekdusha).

Si intr-adevar numai datorita existentei acestor legi am reusit sa rezistam in timpul lungului exil si sa revenim ca evrei in tara Israel. Dar de cand ne-am reintors in Israel, sarcina noastra ca evrei s-a schimbat. Acum scopul este altul, mai activ. Scrie rabinul Yehuda Ashlag (Baal haSulam) la sfarsitul “prefatei la carea Zoharului”: daca in generatia noastra evreii nu vor adauga la obiceiul practic al Invataturii (Tora) si obligatiilor religioase (mitzva), si partea lor spirituala – cunoasterea legilor lumii superioare si folosirea lor in favoarea dezvoltarii omului si apropierii sale de Creator – atunci nu vom mai putea exista.

Exercitarea practica a legilor iudaice, care au fost importante timp de doua mii de ani de exil, a fost atunci o existenta corecta, insa acum, cand am fost reintorsi in Israel, am inceput sa-l populam, am intrat intr-o noua perioada de timp, in care noi trebuie sa fim in viata noastra materiala exact egali cu legile Israelului spiritual. Ceea ce se numeste Israelul material este de fapt valoare spirituala, valoare superioara cu putere spirituala deosebita pe care numai aici putem sa o obtinem.

Daca vom continua sa ne comportam azi asa cum ne-am comportat in exil, nu vom putea continua existenta aici. Deja s-au terminat exilele si trebuie sa concretizam ceea ce ni s-a impus. Nu o sa ne arunce de aici, dar vom fi fortati sa ne primim sarcina poporului ales, in forme deosebit de grele si cumplite. Cum s-a spus, forta superioara ne indreapta spre a ajunge la singurul scop, pe drumul cel mai scurt si cel mai rapid.

“Cartea Zohar” (("הזוהר" ne promite ca, deja noi ne aflam in ultima faza dupa care totul se aranjeaza; numai ca in fata noastra este o perioada

grea numita
“venirea lui Messiah” ("ביאת המשיח"= biat hameshia), iar noi in acest timp trebuie sa descoperim legile superioare ca sa invatam sa le folosim si aceasta o putem face numai ca evrei pe pamantul fizic al tarii Israel.

Aprobarea de a se ocupa de kabbala

Se spune ca indeletnicirea cu kabbala nu este permisa tuturor, ci numai barbatilor cu varsta peste 40 de ani si casatoriti; de ce spuneti dumneavoastra ca invatarea kabbalei este permisa tuturor?

Si conditiile pentru invatarea kabbalalei au fost stabilite tot de Marii Intelepti. In decursul celor doua mii de ani de exil ocuparea cu kabbala a fost interzisa, si a avut aceasta si motiv. De fapt toate cartile de kabbala si Tora (primele cinci carti ale vechiului testament) au fost scrise numai pentru aceste timpuri in care toata lumea va trebui sa se ocupe de stiinta kabbalei. Ceea ce noi toti trebuie sa facem acum este sa deschidem cartile de kabbala si sa incepem sa invatam din ele cum sa obtinem lumea superioara.

Aceasta au scris toti Invatatii din toate generatiile de la Rabinul Shimon Bar Iohai (ר.שמעון בר יוחאי), cel care a creat Cartea Zohar, si pana la Rabinul Yehuda Ashlag (Bal haSulam), cel care a interpretat Cartea Zohar pentru generatia noastra. Fiecare Intelept in scrierile sale a fost nemultumit si indignat pentru ca nu ne ocupam inca cu invatarea kabbalei si nu ne folosim de stiinta kabbalei ca pirghie pentru obtinerea lumiilor superioare, caci aceasta este singura cheie a portii spirituale, a cunoasterii si intelegerii stiintei lumilor superioare, a carei interpretare e viata vesnica, fericita, completa, plina de tot binele pentru fiecare om.

Daca toti vom incepe sa ne ocupam cu kabbala, vom imparti amulete si binecuvantari?

Kabbala este stiinta care are legi clare si exacte, care trebuiesc invatate. Nu are kabbala nici o legatura cu folosirea amuletelor si a

binecuvantarilor si a altor intrebuintari facute in numele ei, a caror radacina provine din perioada in care kabbala era tainuita si i s-au atribuit minuni si minunatii. Cartile de kabbala explica in mod exact care sunt pasii pe care noi trebuie sa-i facem ca sa ne insusim aceasta stiinta.

Ceea ce este deosebit in cartile adevarate de kabbala este ca ele sunt potrivite pentru fiecare si in interiorul lor este ascunsa legatura dintre omul care invata, sufletul sau, si lumile superioare, locul din care au venit sufletele noastre. Cartile il indruma in dezvoltarea pe drumul care i se potriveste numai lui, dupa structura sa interioara, dupa radacina sufletului sau. Aceasta se aseamana cu lumea aceasta, in care fiecare isi alege meseria si felul de viata dupa caracterul lui si dupa inclinatia inimii sale.

Ritmul de dezvoltare al omului depinde de vointa sa, in masura in care el doreste sa stie ce scrie in carti, in masura in care el vrea sa cunoasca lumea superioara. Cu ajutorul acestei invataturi omul incepe sa prefere apropierea de lumea superioara si a vietii dupa legile spirituale, fata de viata dupa legile materiale ale acestei lumi. El intr-adevar se leaga de forte bune, pozitive.

Noi intotdeauna credem si ne punem speranta ca de sus se va schimba totul, ni se va schimba norocul, si o sa ne fie mai bine. Adevarat, ceea ce ni se intampla in aceasta lume este rezultatul direct a ceea ce coboara la noi din lumea superioara, din lumea spirituala. Noi putem avea stapanirea asupra fortelor care coboara, sa coboare forte bune, care sa influenteze asupra noastra numai in bine, dar aceasta se va intampla numai daca vom sti cum sa actionam in lumile superioare.

Prin invatarea metodelor si practicilor alcatuirii lumilor superioare, vom sti cum sa actionam corect, cum sa nu primim raspuns negativ la faptele noastre, cum sa facem numai fapte care aduc schimbari pozitive in viata noastra. Daca legatura noastra cu aceste lumi va fi aranjata, va fi acest lucru in favoarea tuturor, in favoarea poporului nostru, in favoarea celorlalte popoare, in favoarea lumii intregi.

Realitatatea kabbalei

Puterea ascunsa in kabbala

Cartile de kabbala nu sunt ca si cartile obisnuite, nu sunt ca si cele pe care le cumparam in orice loc, nu sunt ca si cele din care invatam in universitati si nu sunt nici chiar ca si cele din care se invata in scolile religioase. Ceea ce este deosebit in adevaratele carti de kabbala este ca cititul in ele il imbunatatesc pe om, ii provoaca un sentiment de noutate, de ceva deosebit, ii dezvolta un nou simt, simtul al saselea. Cu acest simt omul incepe sa simta spiritualitatea, sa simta ceea ce se intampla dincolo de lumea noastra, ceea ce este deasupra tabloului aceste lumi, puterile care se afla in spatele tuturor obiectelor si tuturor lucrurilor din lumea noastra.

In clipa in care vom fi in stare sa patrundem prin invelisul exterior (“" קליפה = clipa) care este in fata noastra vom incepe sa simtim fortele care misca realitea si actioneaza asupra noastra. Atunci vom putea fi in legatura cu aceste forte, sa actionam asupra lor, sa vedem exact ceea ce facem bine si ceea ce nu, cum trebuie sa ne purtam ca sa ne potrivim fortei superioare mari si generale, care misca toata realitatea, si asa vom putea fi, in forma constienta, intr-o lume mai buna pentru toti.

Cu acestea nu am de gand sa spun ca stiinta kabbalei ne invata cum sa ne aranjam mai bine in viata noastra pe contul altcuiva. Contrariul este adevarat: prin legatura cu lumile superioare inveti cum sa nu faci rau altcuiva, iti insusesti vointa adevara de a daruri altora.

Legile lumilor superioare sunt singurele legi care exista in realitate, ele ridica omenirea la nivelul de om. Acum nu suntem in legatura cu ele si necunoscandu-le le incalcam, producand pagube grele noua si la altora.

Prin faptul ca vom incepe sa invatam kabbala, imediat se va schimba realitatea in Israel, iar invatarea din cartile de kabbala va aduce intreruperea impuscaturilor, a atentatelor teroriste si chiar va schimba dorinta dusmanilor nostri de a ne nimici?

Eu ma ocup de aceasta stiinta deja de peste 30 de ani. Pentru ca sa luam in serios ce ni se arata si ca sa intelegem exact care este puterea care ne impinge de sus, nu trebuie numai sa stam si sa invatam. Nu trebuie ca tot poporul sa deschida carti si sa inceapa sa invete intr-o anumita forma organizata. Noi trebuie sa continuam sa lucram, sa ducem o viata familiala, sa invatam, si trebuie sa continuam sa ne pazim, trebuie sa facem serviciul militar.

Pentru aceasta ora si pentru inceput, e deajuns sa incepem sa realizam ca intelegerea scopului vietii, scopul realitatii, scopul intregii creatii este mai important decat scopurile materiale al vietii, scopuri dupa care fugim in aceasta lume – astfel vom incepe sa mergem in directie mai corecta si aceasta este deja dezvoltare. In acest fel vom incepe in forma activa sa ne alipim de forta suprema, vom incepe sa fim mai receptivi la faptul ca totul vine intr-adevar de sus. Nu in sensul a ceea ce am cunoscut pana azi: sa ne gandim in forma pasiva ca totul vine de sus, si ca totul se aranjeaza. Iar azi, noi insine trebuie sa participam la aceasta si sa incepem sa incercam sa intelegem lucrurile si astfel sa cerem sa luam parte activa in schimbare, imediat schimband realitatea.

Daca ne vom dezvolta si vom intelege mai bine rolul nostru si vom impune conducerea supravegherii superioare in mainile noastre, in functie de ceea ce de sus se vrea de la noi, vom incepe intr-adevar sa vedem in jurul nostru o lume mai buna, o lume mai calma si mai linistita. Aceasta este schimbarea care trebuie sa fie imediata, in spiritualitate nu exista timp si nu exista intarziere. Dar atat timp cat nu stapanim fortele superioare, avem

obligatia sa ne aparam in forma obisnuita a lumii noastre, dupa cum se obisnuieste in ea.

Adica fiecare, fara exceptie, trebuie sa se inroleze in armata?

Omul are obligatia sa mearga la servici, sa invete, sa faca stagiul militar, sa-si slujeasca tara si poporul. Noi trebuie sa ne folosim de tot ceea ce exista in lumea noastra, si ceea ce trebuie sa invatam, este de fapt, folosinta lor corecta. Problema este ca in masura in care noi nu putem si nu stim cum sa conducem lumea noastra si viata noastra in concordanta cu puterea de sus, cu puterea suprema, asa simtim viata noastra in aceasta lume ca o viata de povara, o viata trista si dureroasa, o viata imperios necesara, cu suferinte si patimiri, cu armata, cu lucrul greu, cu tristete. Si numai in masura in care vom putea sa corectam realitatea vom putea scapa de aceste lucruri.

Deci exista vointa superioara, iar noi oamenii mici trebuie s-o implinim; ce este aceasta vointa?

Vointa superioara, care se numeste Creator, ne cere sa-i fim asociati, si vede in noi copiii Lui, cum este scris in toate cartile. Ceea ce se numeste sfarsitul indreptarii/corectiei (“"גמר התיקון= gmar hatikun) si venirea Meshiei (“ביאת המשיח”= biat hameshia), aceasta este inaltarea omului pana la treapta Creatorului, in care el i se alipeste. Omul devine lipit de Creator, constient, dupa fortele pe care le cere de sus, le primeste si si le insuseste si atunci el incepe sa devina parte din spiritualitatea superioara.

Numai in aceasta forma se poate omul feri de dureri in viata, caci toate durerile vin numai ca sa ne faca sa-i cautam cauzele iar atunci omul descopera ca, cauzele constau in departarea de lumile superioare, de spiritualitate.

Ce propuneti sa facem imediat?

Eu propun sa incepeti sa cititi carti, sa ascultati inregistrari, sa vizitati paginile de internet care se ocupa cu aceasta tema, sa incepeti sa cunoasteti care este obligatia noastra fata de puterea superioara, si esentialul este sa incepeti sa ganditi si sa descrieti in orice forma posibila,

ca in spatele fiecarui caz si in tot ce se intampla sta o singura forta superioara, care in forma neplacuta, ce devine foarte, foarte grea, vrea sa ne trezeasca tocmai catre calea cea buna, si sa ne indrepte spre realitatea corecta, adevarata.

Stiinta kabbalei nu se numeste numai asa stiinta, stiinta adevarului; ea este intr-adevar stiinta caii cunoasterii lumii superioare si folosirea ei in forma stiintifica, ca si in orice stiinta. Stiinta kabbalei ne daruieste metoda practica cum putem sa ne bucuram de lumea superioara, iar aceasta este metoda cea mai practica de a invata felul in care vom putea sa ne bucuram de toata realitatea pe calea corecta.

Ce pot eu face acum pentru ca sa nu-mi fie rau, pentru ca sa nu sufar, pentru ca sa scapam de greutati?

Din pacatate tu nu intelegi ca este vorba despre forta noastra impreuna, despre forta vointei si despre forta gandului intregii natiuni. Iar daca toti ne referim altfel la forta care vine de sus, aceasta este influenta cea mai mare pe care o putem obtine peste toata realitatea, si prin aceasta sa ducem la schimbarea realitatii, care in aceasta clipa special ne ameninta. Aceasta nu va avea nici o importanta daca va fi amenintare cu tancuri, avioane, rachete sau o mare de arabi: aceastra va fi schimbare in toata realitatea noastra; ca si cum ar fi cu totul o alta viata.

Noi suntem alesi prin aceea ca sufletele noastre au in ele puterea gandului si a vointei, pe care daca le vom folosi corect, vom putea schimba realitatea in forma concreta si imediata. Puterea generala a gandului nostru, care se va schimba si va gandi spiritual in loc de material, ea va schimba intreaga realitate de sus in favoarea noastra, contrar cu ceea ce astazi avem in fata. Si toata aceasta schimbare depinde numai de felul in care noi ne referim la misiunea care ne-a fost impusa, contrar la ceea ce ni s-a stabilit de sus.

Acum noi nu cunoastem puterea gandului si puterea vointei ascunse in noi, cu toate ca exista in noi puterea gandului si puterea vointei care sunt cele mai mari in lume, si prin aceasta suntem poporul ales. Iar daca ne vom

schimba atitudinea fata de spiritualitate, fata de lumile superioare, fata de ceea ce se numeste conducerea Creatorului, vom putea vedea ca El, si numai El, conduce tot ceea ce ni se intampla. Incepand sa ne referim la acestea in alta forma vom incepe sa invatam cum putem noi schimba toate aceste lucruri, luand in mainile noastre conducerea destinului nostru.

Nu este nevoie sa stim imediat cum sa schimbam in realitate situatia, ci insasi dorinta si straduinta de a intelege ce ni se intampla, insusi interesul pentru cine pune in functiune realitatea noastra si de ce, insasi senzatia ca suntem condusi de sus inspre un scop oarecare, ca aceasta conducere este continua si permanenta, insusi acest raport si acest gand si aceasta schimbare de valori fata de raportarea la forta superioara, spirituala, fata de puterile noastre reale, numai prin asceasta, noi schimbam imediat situatia noastra in forma unica.

Kabbala ca realitate de zi cu zi

Ce sa facem ca sa producem schimbare mare si insemnata in public?

Astazi este deja urgent ca acesta stiinta sa ajunga la toata lumea, la fiecare in forma particulara si la toti in forma statala. Birourile guvernamentale trebuie sa participe la aceasta: ministerul invatamantului, ministerul propagandei, ministerul cultelor, acele ministere care sunt responsabile pentru aceasta si pot sa stabileasca ceva, ca sa ne conduca cu curaj la aceasta schimbarea necesara si importanta.

Deja sunt grupe mici care actioneaza in toata lumea, si se ocupa cu invatarea si propaganda pe toate canalele posibile: internet, radio, televiziune, ziare; dar este necesara o schimbare concreta in invatamantul israelian si in poporul evreu in intregime, schimbare pe care trebuie s-o conduca guvernul israelian si ministerele sale.

Trebuie sa punem accent pe misiunea noastra ca popor ales, pe ceea ce noi trebuie sa facem ca sa ne dezvoltam pe noi si intreaga lume. Aceasta este scris clar si precis in toate cartile de kabbala, iar astazi materialul este

prezentat in forma usoara si accesibila pentru toata lumea. Important este sa trezim in public dorinta de intelegere si cunoastere a legilor lumii superioare, ca sa invatam cum sa actionam corect in aceasta lume, ca sa ne stabilim noi insine viitorul, si sa obtinem un viitor mai bun.

Daca acesta este scopul cel mai important, cum se poate trece peste divergente, peste certuri, peste ciocniri de interese, peste divergente de ideologii si sa reusim sa ne unim in interesul ei?

Acest mesaj este pentru intreg poporul, chiar pentru intreaga lume. Aici nu are importanta ideologia, ci este vorba despre reusita noastra. Marele si deosebitul Intelept al generatiei noastre, rabinul Yehuda Ashlag, care a scris pentru generatia noastra intreaga interpretare a “Cartii Zohar”, “פרוש הסולם” (perush hasulam = interpretarea scarii), el este cel care a dezvoltat pentru generatia noastra metoda kabbalalei, metoda apropierii de spiritualitate.

Intr-adevar s-a scris depre acestea si in Cartea Zohar si in scrierile rabinului Isaac Luria din Sefat, insa rabinul Yehuda Ashlag a scris despre acestea in carti usor de citit, de exemplu in cartea “Daruirea invataturii” (“מתן תורה” = matan tora). Inainte de holocaust el a publicat in Ierusalim un ziar care se ocupa de kabbala, cu intentia de a ajuta pe cei din generatia sa si sa corecteze ceea ce se putea; din pacate el nu a reusit, iar astazi noi, iarasi incercam si speram sa reusim sa producem schimbarea in bine.

Avem deja mult material, usor si pe intelesul tuturor care explica totul simplu. Eu cred ca din acestea poate fiecare sa-si aleaga ce i se potriveste si sa inteleaga ceea ce este scris, fara legatura la apartenenta cititorului - la care grupa, sau la care partid. Aceste lucruri apartin intregului popor si intregii lumi, ele sunt ancora reusitei noastre, ele sunt trambulina noastra ca sa stim cum functioneaza lumile superioare.

Astazi nu este om care sa nu se intrebe ce rost are in viata, care sa nu simta durere ca nu gaseste raspunsul. De aceea nu este om pe care sa nu-l intereseze ceea ce este scris in aceste carti, care ne invata cum sa ajungem

la viata linistita si sigura, care ne arata ca este cale sa obtinem aceastea.

Dumneavoastra vorbiti tot timpul despre schimbare in gandire, schimbare in simturi, despre schimbarea generala a realitatii, ce este aceasta schimbare?

Aceasta este schimbare in gandirea omului, in valorile sale din viata. La sfarsitul prefatei la “Cartea Zohar” scrie rabinul Yehuda Ashlag: daca am prefera spiritualitatea in loc de material, legile spirituale in loc de legile lumesti, conducerea spirituala in loc de conducerea statala, am fi ordonat toata lumea noastra dupa o relatie corecta, exact dupa ordinea lumii spriritуale, iar atunci nu ar mai fi fost divergente intre valorile noastre interioare si valorile care se afla in fortele superioare care coboara asupra noastra iar atunci am simti in loc de suferinte, numai bine si numai liniste.

Puteti sa-mi dati un exemplu concret, sa spunem, eu merg cu masina pe sosea si dintr-odata se trage asupra mea, cum trebuie sa ma refer la aceasta situatie?

In clipa cand asta se intampla tu deja nu mai poti face nimic, caci aceasta este rezultatul inevitabil, deja nu se mai poate actiona spiritual asupra actiunii care coboara spre tine de sus. Ea coboara acum ca rezultat al gandirii tale precedente, care nu a fost corecta, asa ca nu se mai poate face nimic impotriva impuscaturilor ca atare. Se poate face numai ceea ce se face in lumea noastra in astfel de situatii, sa micsoram pe cat posibil ranirea corporala si sa ne pazim viata.

Impuscaturile sunt numai rezultat, iar lumea noasta este lumea rezultatelor. Daca tu intr-adevar vrei sa influentezi asupra impuscaturilor, asupra celor care arunca pietre, si asupra relatiilor dusmnilor tai cu tine, tu trebuie sa urci sus, la originea ta, la radacina ta si la locul unde se afla radacinile dusmanilor tai si acolo sa aranjezi relatiile. Atunci totul se aranjeaza imediat, caci nimic nu se intampla in lumea noastra fara ca sa fie un rezultat al ordinilor de sus.

Ca sa-mi aranjez viata nu-i suficient numai sa-mi cumpar “Cartea Zohar” si sa o pun in salon?

Adevarat ca aproape in fiecare casa este “Cartea Zohar”, mezuzah (=este un pergament pentru usor) si talisman. Oamenii cred ca sunt in ele puteri miraculoase. Dar de fapt, astazi ele nu ne mai ajuta. Am ajuns deja in timpul in care trebuie sa ne inaltam peste aceste lucruri; astazi noi trebuie sa continuam dincolo de aceste lucruri, noi insine trebuie sa cunoastem puterea, actiunile ei asupra noastra, si nu sa credem ca daca ne-am pus mezuzah la usa, deci puterea este acolo si totul va fi bine. Noi trebuie sa incepem sa actionam consecvent si practic asupra fortei superioare.

Am deschis “Cartea Zohar” si abia am putut sa inteleg ceva din ceea ce este scris in ea: cum se poate invata din astfel de carti?

Inainte ca sa citim din “Cartea Zohar” trebuie sa invatam citeva carti ca prefata. Caci este mult material de citit si de invatat ca pregatire, ca cheie, ca sa stim cum sa deschidem cartea si ce sa vedem in ea.

“Cartea Zohar” este pentru oamenii care deja stiu ceva si se afla in lumile spirituale, superioare. Iar atunci pentru cine deja se afla in cunoasterea spirituala, aceasta carte este ca si orice carte sfanta, ea este indrumatorul care arata omului ce trebuie sa schimbe exact in lumea superioara, in puterea spirituala, ca sa duca la schimbarea si corectarea starii sale in lumea aceasta.

In carte apar nume necunoscute, ca “עולם אדם קדמון"(olam adam kadmon=lumea omului primitiv), “עולם הניגודים”(olam hanigudim= lumea contrastelor). Ele sunt legate de viata mea aici?

Sunt foarte legate de viata ta, doar ca acum nu ai nici o legatura cu acestea, caci tu inca nu simti ca te afli in aceste lumi. Daca vei incepe sa te ocupi cu aceasta invatatura, vei incepe sa le vezi si sa le simti. Astazi toti, fara nici o exceptie, putem si meritam sa vedem si sa simtim, prin aceasta lume, lumile mai inalte, mai superioare, lumile spirituale. Prin invatarea lor, te legi de ele si incepi sa traiesti toata realitatea in forma in care vezi si cum noi traim fara corp numai cu sufletul nostru, cum sufletele coboara in aceasta lume in corpuri, cum se stabileste viitorul nostru, care a fost trecutul nostru, care este cauza fiecarui lucru in parte si asa vei putea

cunoaste toate cauzele si toate efectele si vei sti cum sa te referi si cum sa corectezi viitorul tau.

Fara sa cunoastem lumea superioara nu se poate ajunge la aceasta. Creatorul vrea ca sa fim in toate lumile, si deja ne obliga, in forma nu prea placuta, sa incepem sa invatam ce se intampla in aceste lumi; iar noi trebuie sa luam in calcul ca situatia nu va fi mai usoara, ci din ce in ce mai grea.

Am primit tara, am primit calea pentru a obtine aceste lumi iar acum a sosit momentul sa incepem sa invatam cum sa existam pe acest pamant special, cu scopul de a obtine puterea spirituala ascunsa in ea. Si atunci, ni se spune, vom putea construi templul interior in sufletul fiecaruia, si templul tuturor.

A deveni religios

Ocuparea cu kabbala ma obliga sa devin religios?

Nu. A “deveni religios” inseamna urcarea de pe treapta noastra obisnuita pe treapta spirituala numita “om” si nu faptul ca in exterior schimbi imbracamintea si iti asumi pastrarea catorva legi exterioare. A deveni religios este o schimbare in interiorul omului, reintoarcerea ta la puterea suprema, la Creator, uniunea ta cu El, si aflarea ta impreuna cu El, in deplina corelatie, in conducerea lumii.

Eu pot sa raman nereligios si cu toate acestea sa ma ocup de kabbala?

Este mult mai important sa incepi sa citesti din cartile de kabbala si sa incepi sa gandesti si sa intelegi de ce depinde viitorul tau, decat sa te imbraci si sa te porti intr-un anumit fel.

Nu ne ajuta astazi, cu toate ca eu insumi sunt religios, daca pastram toti numai obligatiile religioase exterioare: schimbarea necesara azi este mult mai interioara. Ni se cere o munca mai interioara, si mult mai mare.

Daca nu ne vom ocupa de legatura interioara dintre noi si lumea superioara, ne vom gasi in situatii foarte grele. Noi trebuie sa trecem si sa obtinem o alta realitate, si nu realitatea pe care am avut-o pana acum.

Kabbala vorbeste numai de munca interioara din om, si eu sfatuiesc pe fiecare in parte sa nu se gandeasca la nimic exterior, numai sa produca in interiorul lui dorinta pentru schimbarea interioara. Nu este nimic mai important decat gindurile omului, decat dorintele omului, si numai la acestea se refera kabbala, si numai aceasta se cere de la tine, sa incerci tu insuti si sa vezi ca prin aceasta poti schimba realitatea si nimic mai mult.

Misiunea spirituala

Daca fiecare dintre noi poate schimba realitatea?

Asta depinde de faptul daca se gandeste la Creator sau nu. Daca sufletul lui s-a dezvoltat indeajuns in decursul tuturor reincarnarilor precedente si i-a sosit momentul sa cunoasca spiritualitatea, si nu-i ajuta nimic, el trebuie sa inceapa corectarea si folosirea puterii spirituale, si nu are nici o importanta unde se afla in lume, ii sunt comandate greutati si catastrofe, tot timpul pana cand recunoaste aceasta. Pana la urma noi ne aflam in centrul lumii, si nu este nici o scapare. Chiar si pe omul care fuge in Australia, Creatorul il gaseste si acolo.

Daca nu ne trezim acum ce ne asteapta?

Eu ma astept ca suferintele sa creasca, cu cat neglijam aceasta idee, va trebui sa ne ajutam de o forta mult mai puternica ca sa ne reintoarca catre directia corecta. Asa este si in fizica, fiecare lucru pe care-l arunci si devieaza de la directia corecta, cu cat inainteaza in directia nedorita cu atat devierea este mai mare si atunci este necesara o forta mult mai puternica ca sa-l readuca pe traiectoria corecta. Asa va fi si cu noi, iar noi nu avem de ales, ci sa incepem sa ascultam ce sa intampla cu noi.

Si care este lucrul cel mai urgent?

Lucrul cel mai urgent este sa incepem sa recunoastem ca nimic nu se petrece la intimplare, iar purtarea noastra aici influenteaza asupra a ceea ce coboara spre noi din lumile superioare. Nu trebuie sa ne purtam ca si copiii mici, care primesc lovitura, plang si apoi cauta sa evite aceasta pana la data urmatoare. Noua ni se cere sa fim o omenire matura si responsabila, care-si cunoaste faptele si care sa raspunda pentru consecinte. Prin insasi recunoasterea ca nimic nu se petrece din intamplare, ca aceasta este cauza pentru starea noastra; prin aceasta va incepe sa fie deja schimbare in viata noastra, iar atunci vom incepe sa cautam si cauza fiecarui caz in parte care se intampla cu noi in aceasta lume.

Daca se poate scapa de aceasta?

Deja am spus ca nici un om nu poate scapa de aceasta, numai daca sufletul sau inca nu este dezvoltat indeajuns, caci el poate sa fie aici sau in alt loc si sa nu simta deloc ce sa intampla. Iar cei care deja trebuie sa inceapa sa foloseasca forta superioara si sa infaptuiasca ceea ce li s-a impus, ei vor avea in orice loc dureri si suferinte, care nu-i vor parasi pana nu vor incepe sa mearga pe drumul corect. Totul vine de la forta superioara, care actioneaza si urgenteaza sufletele dupa ritmul lor de dezvoltare, si cui i-a sosit deja ceasul sa cunoasca ce este puterea superioara, nici o scapare nu-i ajuta.

Cu toate acestea sunt si dintre acei care pot sa doarma in liniste si sa nu le pese de ceea ce ne asteapta?

Lumea este construita in forma de piramida. Sufletele se dezvolta incet, incet, se implinesc si se maturizeaza, o parte din ele intra acum in acest proces, cealalta parte asteapta la rand. Eu ma adresez indeosebi celor care deja trebuie sa inceapa acum sa schimbe realitatea, si pot sa inceapa sa faca aceasta.

Daca tot poporul evreu va reveni in Israel aceasta va produce schimbarea dorita?

Nu. Oamenii vor reveni in tara, dar tara aceasta va deveni importanta in lume, doar daca ne vom spune noua si lumii, ca tara aceasta este

importanta pentru toata lumea si noi luam asupra noastra misiunea poporului ales si incepem sa construim aici centrul spiritual al intregii lumi, al treilea Templu. De acum vom face ce ni s-a impus, pentru ca sa atragem lumina superioara pentru intreaga lume. Aceasta este si ceea ce restul lumii se asteapta de la noi sa facem.

De ce este atat de important sa ne ocupam de obtinea lumilor spirituale tocmai pe pamantul tarii Israel?

In fiecare loc din lume este o alta forta care actioneaza asupra sa. Daca omul se misca dintr-un loc in altul, aceasta este datorita fortelor care actioneaza asupra lui, chiar daca se misca din locul in care a fost inainte cu o clipa. Noi nu intelegem ca suntem actionati ca marionetele, si nu avem in noi nimic; in afara de gandul la puterea superioara, dorinta de a ne lega de ea, celelalte lucruri din noi sunt actiuni de sus. Fiecare tara de pe globul pamantesc isi are puterea proprie. Israelul are putere deosebita, asa ca daca noi traim aici trebuie sa fim in echilibru deosebit cu puterea superioara. Altfel vom fi aruncati de aici dupa cum am fost si in trecut. Numai ca deja am trecut de patru diaspore si nu va mai fi iarasi o diaspora, caci este decretat din constructia interioara a sufletului. In loc de aceasta, vor fi aici numai suferinte, care tot vor creste, pana cand vom intelege ca trebuie sa incepem sa ne inaltam spiritual si sa obtinem si ceea se se numeste Israelul spiritual.

Eu sunt “om” numai in aceea parte in care ma gandesc la Creator, la puterea superioara, si ce-i cu restul?

Restul nu-i al nostru, aceasta este partea in care nu avem alegere libera, care este intru totul actionat de sus, partea noastra animala. Daca intr-adevar vom incepe sa fim in legatura cu puterea superioara si vom vrea sa fim lipiti de ea, ceea care actioneaza, stabileste, hotareste, supravegheaza, atunci aceea parte din noi, cea care se lipeste de forta superioara, ea este “omul” iar tot restul din noi este numai rezultatul a ceea ce coboara de sus.

In ce fel sa invatam corect

Ce se intampla cu omul care a deschis cartea de kabbala?

Omul obisnuit care va deschide cartea de kabbala in forma corecta, adica dupa ce a invatat introducerea, si a trecut pregatirea, dupa ce i s-a predat “cheia” specifica, va vedea cum sa ia legatura cu fortele care actioneaza asupra lui si asupra intregii noastre lumi si va sti ce sa faca cu ele.

In cartea de kabbala scrie: “Se ia lumina din פרצוף = partuf (fata) Lea se trece prin partuf זעיר אלפין = zer alphin spre cele trei sfere ale lui נה"י = naran hai, dupa aceea se coboara la Rachel, dupa aceea sa imperecheaza una cu alta. Aceasta este ceea ce se numeste “cartea inteleptilor”, adica cartea ghid care da instructiunile exacte, cum sa se schimbe ceva in camera de conducere a realitatii; ce trebuie sa schimbam sus ca sa se intample ceea ce dorim jos.

In fiecare generatie a urcat Creatorul cateva suflete care sa se ocupe de aceasta munca pentru toti. Insa in generatia noastra toti trebuie sa facem aceasta munca, nu impreuna, caci sunt oameni mai inaintati si mai putin inaintati, dar toti trebuie deja acum sa deschidem cartile de kabbala si sa incepem sa invatam instructiunile de pornire, ca sa stim sa schimbam realitatea. Noi insine trebuie sa ajungem, la acea calitate si grad de executie, cum este descris in carti, ca sa reusim sa schimbam ce trebuie in lumile superioare. Pana la urma toata omenirea va fi nevoita sa intre in aceasta camera de conducere, si fiecare va ajunge la locul care-i este pastrat numai lui.

Ce sunt “intentiile” in kabbala?

Tot ce este scris in carte, si felul in care a fost scris se numeste rugaciune si intentie. Rugaciunea si intentia descriu stilul de lucru, si felul folosirii dorintelor si gandurilor despre realitate. Nu este alta forta care poate sa influenteze asupra realitatii in afara de forta gandului si forta dorintei omului. Inteleptii ne-au pregatit carti cu instructiuni, care ne indruma cum sa lucram cu dorintele noastre, si noua nu ne ramane decat sa

stim cum sa le citim si ce sa executam. Aceasta este de fapt ce suntem obligati acum sa cunoastem si sa incepem sa facem.

Si ce imi da invatatura din cartile scrise de Intelepti, in afara de instructiunile de folosire tehnice?

Creatorul vrea sa ajungem sa conducem realitatea noi insine, fara El. Noi invatam din carti, si devenim capabili sa executam ceea ce scrie in ele, prin aceeasta noi ajungem la gradul Sau, ne facem asociati cu El in tot. Prin aceasta noi castigam lucruri greu de imaginat noua: perfectiunea, spiritualitatea, placerea, linistea, sentimentul de nesfarsit**,** vesnicia, deasupra vietii si mortii. Nu sunt cuvinte ca sa descrie toate aceste simtiri. Numai cine ajunge la aceasta, poate vedea diferenta dintre realitatea aceasta si lumea noastra.

Dar eu vorbesc numai despre ceea ce noi trebuie sa facem. Eu nu vorbesc acum din cele ce ne asteapta acum acolo, de ceea ce vom atinge prin aceasta, despre lucruri care sunt deasupra aceasta lumi, placeri despre care nu am visat, realizari minunate, care iti dau tot ceea ce-ti doresti. Ci eu vorbesc omului, din ceea ce el are in lumea noatra, din suferinte. Incerc sa-i explic ca acum trebuie sa inceapa sa invete, din cauza suferintelor si a durerilor care-l vor astepta, daca nu va incepe sa-si imlineasca misiunea.

Sunt doua moduri de a-l invata pe om ca merita sa-si faca lucrul: unul scurt si rapid fara suferinte, care se numeste “calea kabbalei”, iar al doilea lung si dureros, calea suferintei continue, care se numeste “calea suferintei”. Acum eu vorbesc despre calea in care ne dezvoltam din suferinta, din cauza ca viata noastra aici in realitatea israeliana se afla pe aceasta cale, iar acum trebuie sa facem o schimbare mare si rapida ca sa nu vina catastrofa mare care sa produca tuturor suferinte amare.

Nu-i exagerat sa ne gandim ca oamenii vor sta la rand sa invete kabbala? La majoritate li se pare complet ireal sa ajungi la o viata buna printr-o stiita sau alta.

Eu nu cred asta, puterea superioara actioneaza asupra noastra in forma inceata, treptata, in decursul anilor, dar din cand in cand, dupa ce

timpul a trecut si nu am inaintat destul, aceasta forta se intareste, si incepe sa se miste nu in forma dreata, ci in forma puternic curbata. Se poate vedea aceasta clar dupa ceea ce ni se intampla noua, prin cate a trecut omenirea in doua mii de ani fata de ceea ce a trecut in ultimii o suta de ani. Nici nu se poate compara: acum tempoul va fi mult mai rapid, si intr-un an vom trece ceea ce in trecut treceam in cativa ani, si din an in an se va tot scurta timpul si se va mari ritmul.

Noi nu intelegem ce fel de forte de corectare ni se pegatesc sus, ca sa ne readuca pe directia corecta, la traiectoria corecta**.** Eu pot sa vad aceasta clar, si din cauza aceasta se pare ca strig mai tare decat toti si ca mie aceasta imi este mai importat decat la toti; numai ca eu vad lucrurile care se pot intampla daca nu vom merge in directia corecta, si din asta vine strigatul ca trebuie sa ne grabim, si sa ne indeplinim misiunea fara sa asteptam loviturile ingrozitoare, care pana la urma, oricum ne vor impinge s-o indeplinim.

Inteleptii pot vedea aceste lucruri inca dinainte de a se intampla?

Bineinteles, toata realitatea deja exista, si numai de noi depinde in ce forma coboara asupra noastra, in forma pozitiva sau in forma negativa.

Daca Inteleptul se gaseste pe o treapta inalta poate schimba realitatea de azi?

Inteleptul insusi nu este in stare sa schimbe situatia, el are nevoie de un grup care invata cu el si incearca impreuna cu el sa schimbe lucrurile. Dar astazi nici aceasta nu ajunge, astazi trebuie deja ca intreg poporul, sau cel putin majoritatea, sa-si inteleaga misiunea si sa inceapa sa se ocupe de dezvoltarea spirituala, sa invete structura lumilor superioare.

Care este lucrul cel mai important in afara de invatatura?

Ca omul sa inteleaga importanta preocuparii de kabbala, sa inteleaga de ce-i depinde viata, de ce-i depinde fericirea, de ce depinde destinul tarii sale, de ce depinde siguranta sa personala. Astazi fiecare poate sa-si aleaga calea cea mai potrivita pentru el in invatarea acestei stiinte, si mijloacele

devin din ce in ce mai accesibile si mai usor de inteles: carti, pagina de internet foarte activa si actualizata, lectii saptamanale in toata tara si conferinte in tot locul.

Invatarea kabbalei pentru femei este la fel ca si cea pentru barbati?

Rabinul Isaac Luria (cunoscut sub numede de Ari) a stabilitit ca din perioada sa (secolul al XVI-lea) incoace este permisa invatatura femeilor, celor mici si robilor. Adica in toate paturile populatiei si pentru toate partile vointei. Si femeilor, si copiilor, si neevreilor; in intreaga omenire trebuie sa facem cunoscuta puterea superioara. Dar faptul ca in intreaga realitate, in lumea noastra si in lumea superioara, suntem impartiti in doua parti, partea barbateasca si partea femeiasca, si in invatarea kabbalei sunt metode diferite de invatare pentru barbati si pentru femei, fiecare din cele doua parti dupa viata sa, dupa corectarea sa, dupa felul in care este alcatuit, dupa felul in care actioneaza.

Problema este simpla: intreaga realitate de sus pana jos, prin toate lumile superioare si pana in aceasta lume este impartita in parte masculina si parte feminina, impartire care exista in interiorul sufletului. Acesta impartire care incepe in lumile spirituale stabileste si in aceasta lume ca vor fi doua sexe si de aceea exista diferenta clara intre femei si barbati, atat in ce priveste felul invataturii, in ce priveste felul de corectie pe care trebuie sa-l faca, in ce priveste intrarile in lumile superioare, in ce priveste cunoasterea lor cat si in ce priveste folosirea lor.

In afara de conferintele generale si cele de introducere care se invata cu public mixt, toata invatura serioasa de kabbala, trebuie sa-l faca separat barbatii si separat femeile. Femeile si barbatii inteleg diferit kabbala si vor trebui s-o foloseasca in mod diferit, cum si in lumea noastra este altceva sa fii barbat si altceva si fii femeie, iar aceasta este stabilit dupa radacina sufletului. Nu avem nici o posibilitate sa criticam aceasta, nu este o posibilitate care poate fi schimbata, nu sta in mainile noastre si este alcatuit astfel numai spre binele nostru. Si de aceea nu trebuie sa credem ca

pierdem ceva, caci toti cei care intr-adevar vor sa inainteze in invatatura kabbalei au astazi toate mijloacele sa obtina aceasta si nu are nici o importanta daca este femeie sau barbat.

De aceea sunt grupuri in tara si in lume in care cele doua sexe invata impreuna dar aceasta in fazele de baza, pana cand omul incepe sa inteleaga importanta si necesitatea acestei invataturi. Iar daca va vrea sa inceapa sa invete stiinta kabbalei in forma mai concreta, mai interioara va trece la grupa lui, in care impartirea este clara intre barbati si femei iar barbatii invata alta metoda fata de metoda invatata de femei. Fiecare om ajunge la ceea ce el trebuie sa ajunga si nu este amestec intre sexe. Dezvoltarea omului in invatatura kabbalei depinde numai si numai de vointa sa de a intra in legatura cu lumile superioare si nu de virsta, sex sau tara de origine.

“Omul care are ecran (“מסך" = masac) are destinul in miinile sale!
Un astfel de om isi insuseste puterea care este deasupra vietii sale,
deasupra lui insusi, aceasta este de fapt singura posibilitate a omului de a
obtine libertatea adevarata
si de a-si stapini viata…”

Partea a treia –
Crearea listelor

Grabirea listelor

Omul a fost astfel creat ca intotdeauna si in fiecare in loc sa caute placerea si exploteaza fiecare oportunitate buna ca sa-si implineasca dorinta. Si de unde vin dorintele pe care el doreste sa si le implineasca? Cum stie el dupa ce metoda sa si le implineasca?

In fiecare clipa se trezesc in om dorinte noi pe toate nivelurile existentei sale – pe nivelul “animal”(fizic), pe nivelul “uman” si pe nivelul “spiritual”. Dorintele fizice cuprind si dorinte pe care nu le simtim, ca si dorintele celulelor de a se dezvolta, vointa corpului de a exista si vointa organelor de a lucra. Adica sunt dorinte de care suntem constienti si dorinte de care nu suntem constienti. Intre dorintele de care suntem constienti sunt cele care se implinesc in forma naturala si sunt cele care implinirea lor depinde de noi.

In general, dorintele se pot grupa in trei categorii:

1. dorinte “animale”(ale corpului) care exista si in animale;
2. dorinte “umane”, care exista in societatea umana si nu exista in

animale: dorinta pentru bogatie, onoare si educatie. Sunt si dorinte umane – spirituale, dorinte pentru ceva superior, care este clar ca nu se afla in lumea noastra; aceste dorinte pot sa apara si ca dorinte dupa cautarea supranaturalului, in ceremonii religioase si in tehnici ale orientului indepartat de imbunatatire a corpului si a spiritului.

3. dorinte spirituale, care sunt indreptate numai catre unul si unicul din toata creatia - Creatorul.

Kabbala face deosebire intre dorinta pentru Creator si celelalte dorinte. Toate dorintele omului pentru placerile acestei lumi se numesc “inima omului” iar dorinta pentru Creator se numeste “punctul din inima”. Dorintele se nasc in noi ca rezultat al descoperirii “listelor”(רשימו = rashimo). “Listele” sunt purtatoare ale informatiei interioare din noi. Listele sunt ca “genele spirituale” ale omului. Ele se trezesc in el si il obliga sa execute ceea ce ele doresc. In om este imprimat de la inceput lantul de liste, cum se trezesc listele in el, asa isi simte dorintele pe care ele le-au trezit.

Omul nu are de ales, el trebuie sa se supuna listei sale. Dar el nu simte ca este ceva la care trebuie sa se supuna, ci pur si simplu – vrea. Adica listele apar ca “este de unde” (“יש מאין” = iesh meain) ca nu se stie cum, in subconstient, inca inainte de a le simti si distinge; si cand le constientizam ele sunt ca si dorinte ale noastre. Iar noi vrem un singur lucru – placere.

Placerea pe care Creatorul vrea s-o daruiasca creatiei se caracterizeaza numai printr-o singura trasatura, si anume: perfectiunea. Creatorul vrea sa dea creatilor din perfectiunea Sa, iar El este intregul si perfectiunea, si nu este perfect decat El. De aceea scopul creatiei este sa atinga perfectiunea Creatorului.

Avand in vedere ca scopul creatiei este sa-si dezvolte “punctul din inima” pana la nivelul Creatorului, toate dorintele creatiei trebuie sa treaca prin procesul de dezvoltare, atat ca marime cat si calitate, atat dorintele din aceasta lume care se numesc “inima” cat si dorintele spirituale care se

numesc “punctul din inima”.

Creatorul a creat unul si un singur lucru – dorinta. Dorinta aceasta se numeste “suflet” sau “om”. Pentru ca aceasta dorinta sa considere situatia Creatorului ca perfectiune si sa simta in ea placere fara de sfarsit, ea trebuie sa fie in starea sa opusa. De aceea sufletul general s-a despartit in 600 000 de parti care au cazut de pe treapta spirituala cea mai inalta la “punctul din inima” – dorinta spre Creator, care se numeste “punctul” si se afla in interiorul dorintelor placerilor din aceasta lume numite “inima”.

In fiecare “punct din inima” se afla un lant de liste, date stiintifice, acele stari spirituale urmarite pe care sufletul trebuie sa le treaca, pentru ca de la starea sa cea mai joasa sa poata atinge starea sa cea mai inalta – treapta Creatorului. Numai dupa ce omul ajunge la Creatorul din starea diametral opusa - treapta cea mai de jos - se produce dorinta adevarata, instrumentul (כלי = cli) adevarat pentru simtirea linistii, perfectiunii, unicitatii, vesniciei.

“Punctul din inima” se dezvolta sub influenta luminii superioare. El insusi a coborat de sus, de la Creator, caci el este singurul lucru din om venit de sus, care-l simte pe Creator, in comparatie cu toate celelalte lucruri din el, care sunt din materialele lumii acesteia.

Cum plantele cresc sub influenta luminii soarelui, tot ,asa sub influenta ascunsa a luminii superioare asupra punctului din inima, apare noua lista. Adica omul incepe sa simta noua dorinta spirituala, care trezeste in el dorinta de a fi satisfacuta si implinita. Adica, toata viata noastra in aceasta lume este implinirea acestor liste.

Sufletul coboara de la Creator, de pe treapta cea mai superioara, pana in lumea noastra, treapta cea mai de jos, prin 6.000 de trepte ale lumilor. Fiecare treapta lasa in suflet lista. In acest fel se produce lantul de liste, care in intregime este inchis in punctul din inima.

La inceputul drumului se dezvolta in om numai dorintele inimii, dorinte pentru placerile acestei lumi: pentru mancare, pentru familie, pentru sex, pentru bogatie, pentru putere, pentru stiinta, etc. Iar atunci se

intampla ceea ce se intampla la noi acum: incepe sa se dezvolte punctul din inima, se trezeste dorinta pentru ceva superior, nedefinit. Omul incepe sa caute sa-si satisfaca aceasta dorinta si nu o gaseste in tot anturajul sau.

Incet, incet, omul intelege, ca inima sa, dorintele sale materiale, el si le satisface prin cele cinci simturi naturale ale sale. El este satisfacut prin ele ca prin cinci tuburi, prin tot felul de placeri. Dar noua sa lista, lista spirituala, nu poate fi satisfacuta prin aceste simturi, caci ea nu poate fi satisfata prin placerile acestei lumi ci numai prin lumina. De aceea lista il impinge pe om sa cunoasca lumina, pe Creator.

Natura luminii este sa influenteze, sa daruiasca. Daca dorinta punctului din inima va fi tot de a influenta si de a darui, atunci in functie de marimea acestei dorinte, lumina poate s-o satisfaca. Aceasta este conditie necesara. Dorinta trebuie sa fie asemanatoare luminii. Adica dorinta se umple de placere numai daca intentioneaza sa dea si sa primeasca. Cu alte cuvinte, se poate simti placerea numai daca vine din daruire, din influentare. Asemanarea insusirilor dintre dorinta si lumina duc la apropierea cea mai perfecta – la lipire. Caci distanta dintre dorinte se masoara dupa masura de comparatie dintre ele.

Pana acum am vorbit despre dezvoltarea naturala a listelor in om. Dar dezvoltarea listelor, ritmul lor de aparitie si implinire se poate mari prin metoda kabbalei: invatarea din cartile corecte, sub indrumarea invatatorului adevarat si in grupul de oameni care vor sa atinga scopul creatiei. De aici vedem ca noi nu avem nici o libertate de alegere in liste, in dorinte, in puteri si in inteligenta. Libertatea exista intr-un singur lucru: grabirea dezvoltarii printr-o influenta exterioara corecta. Creatorul influenteaza asupra omului din interior, prin caracter, insusirile naturale si liste; iar din exterior, prin familie si societate. Insa ii lasa omului libertatea intr-o singura “data” – in alegerea mediului, prin ajutorul caruia isi poate grabi dezvoltarea si atingerea scopului.

In orice caz omul se va dezvolta si isi va atinge scopul. Numai ca el poate

sa-si grabeasca dezvoltarea daca isi gaseste tovarasi, isi face grupul si mediul. De aceea, cei care vor sa progreseze trebuie sa tinda sa se uneasca in grupuri si sa fie impreuna ca un singur grup care in viitor va fi de marimea intregii omeniri.

Nu se poate trece peste nici o treapta din cele 6000 de trepte de dezvoltare de jos in sus, pe care a coborat sufletul de sus in jos: nu se poate sari peste nici un sentiment fara a-l simti. Trebuie sa trecem peste toate aceste stari, sa simtim fiecare stare in parte. Dar socieatea care tinde spre un scop spiritual adevarat, ii da posibilitatea omului sa ajunga mai repede sa simta ca “dorinta de a primi” a sa este
rea si trebuie urgent sa scape de ea. Prin aceasta omul devine mult mai repede constient de sentimentele sale. Si aceasta este alegerea sa. Dorinta sa de a merge inainte mai repede, da posibilitatea trezirii naturale a listelor, si il aduce pe om de pe calea suferintei pe carea invataturii.

Prin aceea ca omul se foloseste de libertatea sa de a alege, el descopera ca propria grabire a dezvoltarii sale ii aduce un rezultat minunat: daca el vrea sa-si concretizeze dorinta sa de a-l atinge pe Creator, prin aceasta el anticipeaza suferintele, ritmul natural de iesire a listelor, si astfel in mod independent, liber de liste, ca si cum ar fugi de suferinte. Si nu nunai ca anticipeaza trezirea listelor, ci si anticipeaza suferintele, ca si calul care galopeaza mai repede decat sub biciul jokeului. Nu numai ca si cum ca ar trezi listele mai repede decat se trezesc ele in mod natural, ci el incepe sa fie liber de orice influenta, de orice presiune sau instructiune din afara.

Si astfel, el actioneaza din dorinta sa si nu sub influenta listelor. De aceea se spune ca Israel este deasupra stelelor si a zodiilor. Caci omul care evolueaza din proprie initiativa direct spre Creator, omul care se numeste isra-el
(“ישר-אל” = direct spre Creator) nu este influentat de conducerea superioara caci el insusi conduce lumea prin aceea ca executa instructiunile Creatorului.

De aici rezulta, omul care prin anticiparea listelor, nu numai ca isi

grabeste procesul de dezvoltare, dar primeste asupra sa si toata conducerea. Atunci cand omul anticipeaza conducerea superioara, inca inainte ca sa stie ce este aceasta, si inainte de iesirea listelor, el isi creaza dezvoltarea, adica devine liber si independent in totalitate. El se simte deasupra intregul univers – egal cu Creatorul.

Intoarcerea la radacina

Sufletul, in corp, trebuie sa treaca printr-un anumit proces pana incepe sa se dezvolte, iar aceasta dezvoltare are loc nu numai in perioada unei vieti ci in mai multe perioade de viata, prin imbracarea diferitelor corpuri si prin multe reincarnari. Acesta este un proces clar pe care omul trebuie sa-l treaca in viata, si cu toate acestea el poate sa treaca prin intreaga sa viata fara sa simta ca are suflet, fara sa simta partea spirituala din el, - si prin aceasta sa nu-si implineasca scopul vietii in aceasta lume.

Sufletul este numai “dorinta dupa placere”, “dorinta de a primi”. Ea defineste caracteristicile si necesitatile corpului, in timp ce corpul ca atare este obiect mort. Dezvoltarea sufletului produce in om necesitati diferite: in functie de gradul ei de dezvoltare se schimba in ea necesitatile: de la dorinta dupa placeri fizice, dupa mancare, dupa odihna, dupa imperechere (sex) ca si la animale, la dorinta dupa bani, dupa putere, dupa onoare, dupa stiinta si pana la dorinta de a se reintoarce la starea ei spirituala, starea de inceput din care ea a coborat in aceasta lume.

Aceste dorinte nu se devolta cate una ci in amestec. De aceea omul poate sa simta ca are in el inclinare spre stiinta, si cu aceasta dorinta dupa bani, dupa onoare, dupa sex. Asa se intampla cu fiecare om, caci toate dorintele din om se gasesc in el intr-un amestec specific, care-l

caracterizeaza numai pe el.

Aceasta este adevarat si in ce priveste dorinta pentru spiritualitate. Aceasta dorinta poate sa apara si cu dorinte mai joase decat ea, dar ceea ce o deosebeste este ca omul nu este in stare sa o satisfaca cu nimic din ce se afla in lumea noastra, caci originea satisfacerii acestei dorinte se afla in afara lumii noastre. Aparitia acestei dorinte dovedeste starea de dezvoltare a sufletului.

Sufletele se reintorc si coboara in corpuri in aceasta lume si trec prin stari de dezvoltare in decursul multor vieti, pana in clipa in care omul incepe se simta atactie spre ceva ce se afla in afara acestei lumi. Omenirea, in perioada ei de existenta, trece prin diferite trepte de dezvoltare, iar in timpurile noastre apare tocmai dorinta pentru spiritualitate. Inainte s-au trezit astfel de dorinte numai in putini iar astazi ele se trezesc in milioane de oameni.

Sufletele trec prin procesul de dezvoltare a dorintei. Aceasta se petrece tocmai in sufletele care imbraca corpuri, adica in sufletele care se afla in aceasta lume. Motivul este ca sufletul primordial care se numeste “primul om" (“אדם ראשון”= adam harishon), cu toate ca a fost in stare perfecta si nemuritoare, nu a fost in stare sa raspunda si s-o pretuiasca si sa primeasca de la ea placerea, caci nu a aspirat la aceasta stare din propria-i lipsa.

Pentru a-i da sufletului placere vesnica, perfectiune, cunostinte si vesnicie, trebuie trezit in el aceasta dorinta pentru placere si sentimentul lipsei. Acesta este motivul pentru care sufletul primordial, cu toate ca a fost creat in stare perfecta, nu a simtit aceasta perfectiune si a fost nevoit sa coboare pe treapta cea mai de jos, in lumea noastra, pentru ca din acest loc josnic sa urce inapoi si atunci sa aprecieze acesta stare de perfectiune.

Si deoarece noi suntem parti din acest suflet, fiecare om din lume trebuie ca in aceasta reincarnare a sufletului sau, ori in una din reincarnarile viitoare, sa se dezvolte intr-atat incat sa simta dorinta legaturii cu puterea superioara, dorinta de reintoarcere la starea

primordiala din care a iesit sufletul sau, si unde el trebuie sa se reintoarca.

Numai ca omul trebuie sa atinga aceasta stare de inceput fiind inca in aceasta lume, cand sufletul ii este imbracat in corp. La inceput sufletul a fost in locul sau, legat de radacina sa, dar fara imbracamintea numita corp. Diferenta dintre aceasta stare si starea in care sufletul este imbracat in corp este ca in interiorul corpului sufletul obtine lumina superioara, placerea, cu mult mai mult decat a avut-o in starea initiala din care a venit.

Chiar daca omul incepe sa simta dorinta de a se reintoarce la radacina spirituala, el simte aceasta inconstient. De aceea, el trebuie sa treaca inca prin multe procese inainte ca vointa sa primara sa se transforme in dorinta adevarata care sa fie intr-advar capabila sa primeasca si sa pretuiasca placerea superioara, starea perfecta.

Sufletul nu se gaseste numai in oameni ci si in toate creatiile, in lucruri, plante si vietuitoare. Nu din intamplare se spune ca omul a fost creat ultimul, adica ultimul pe treapta evolutiei de sus, treapta cea mai rea, cu dorinta cea mai mare dupa placere.
Dupa originea sa, omul este creatia cea mai indepartata de spiritualitate. Dar tocmai pentru ca omul are dorintele cele mai mari, el este in stare sa si le transforme si sa se autodepaseasca, ajungand la spiritualitate.

Numai ca dorinta care se trezeste in noi pentru spiritualitate nu este mare. De aceea noi trebuie s-o crestem pana la aceea masura in care sa fim capabili sa primim si sa ne umplem de toata lumina superioara, de placerea superioara. Toata munca noastra este asadar asupra dorintei noastre, astfel ca dorinta pentru spiritualitate sa fie mai mare decat toate celelalte dorinte. Pentru ca sa-l ajute pe om sa-si dezvolte dorinta de a simti placerea perfecta, vesnica, coboara asupra sufletului, de la radacina sa, lumina superioara, nevazuta si nesimtita, si ea este cea care trezeste in noi dorinte noi pe care nu le intelegem.

Ea este si cea care produce un anumit mediu, conditii interioare si exterioare, in jurul nostru si in interiorul nostru, care trezesc in noi necesitatea de a dezvolta aceaste dorinte: ca de exemplu mediul exterior

ostil ori senzatia de frica interioara care se gaseste in noi. Daca aceste senzatii vin la om din intamplare, ii este frica. Dar omului ii este trimisa intelegerea directa, sau prin soli, ca aceste conditii exterioare si interioare au fost create astfel inadins, ca sa-l trezeasca la legatura cu Superiorul si nu ca sa se sperie de dusmani fictivi, care sunt niste “papusi”.

Astfel, totdeauna, sunt trimise omului tot felul de situatii neplacute, ca pana la urma sa inteleaga, ca nu trebuie sa-i fie frica de lucrurile exterioare ci de faptul ca nu are legatura cu Superiorul, ca-i lipseste spiritualitatea. Dorinta completa pentru spiritualitate se dezvolta in noi treptat, prin urcari si coborari care vin cu intreruperi, coborari la dorintele din lumea acesta si urcari din nou la dorintele superioare.

Lumea care ne inconjoara a fost creata de lumina superioara. Iar aceasta este diferenta dintre treapta noastra actuala si treapta spirituala pe care trebuie s-o obtinem ca sa existam ca si suflet si nu ca si corp. Daca omul nu simte lumea superioara, el se vede pe el si lumea care-l inconjoara ca si cum ar exista ca ele insele, si nu vede cat de mult aceasta lume si el insusi sunt condusi de sus. De aici vine si senzatia ca mediul ii este ostil; si nu ca i-a fost dat de sus, ca sa-l grabeasca sa se intoarca la radacina sa.

Inainte ca sufletul sa coboare in corp, el se afla in radacina sa in forma de punct mic. De acolo coboara sufletul in lumea noastra si imbraca corp, prin aceasta pierzand legatura cu radacina sa. El se va putea intoarce la radacina sa numai daca va reusi sa neutralizeze dorintele corpului, caci ele sunt dorinte dupa placeri ale acestei lumi. In corp sunt 620 de dorinte, iar prin corectarea lor se reintoarce sufletul la radacina sa, si acolo primeste de 620 de ori mai multe placeri decat a avut inainte de coborarea sa in corp.

Cei care au facut acest drum sunt Inteleptii (Mecubalim). Ei traiesc in lumea noastra si totodata se afla deja in radacina lor spirituala. Ei ne spun cum sa urcam pe trepte ca sa ne ridicam din aceasta lume pana la radacina noastra spirituala. Cand noi citim scrierile lor, atragem asupra noastra lumina lumii superioare care ne atrage inainte. De-a lungul generatiilor si

pana acum, Inteleptii au ajutat toata omenirea sa progreseze spre scopul ei, scopul creatiei. Acest ajutor a grabit intr-adevar, dezvoltarea omenirii, dar a fost in principal un ajutor ascuns – “in spatele cortinei”. Iar acum, iata, dorinta pentru spiritualitate s-a dezvoltat deja in milioane de oameni, dupa toate reincarnarile pe care le-au trecut, spun Inteleptii deschis, ca este pozitiv ajutorul intregului public pentru atragerea luminii spirituale prin invatarea stiintei kabbalei.

Primii care au vorbit despre aceasta au fost rabinul Yehuda Ashlag si rabinul Kuk, care special au atentionat asupra faptului ca: daca nu vor incepe toti sa invete stiinta kabbalei, toata lumea va fi pusa in fata pericolului de nimicire, iar evreii vor fi primii la rand.

Personalitatea care ajunge in legatura cu Creatorul, este in stare sa produca in lume corectari mult mai mari decat poate sa produca publicul numeros. Cand personalitatea face corectari, ea le face prin intermediul publicului numeros, de aceea omenirea trebuie sa aiba grija de astfel de personalitati. In spiritualitate munca individuala este mai importanta decat munca colectiva. Insa nu se poate face comparatie intre ele, caci munca individuala este in linie (“קו” =kav) iar munca colectiva este in cercuri (“עיגולים" = igulim). Ele sunt doua feluri diferite de munci spirituale, si amandoua sunt importante.

Inteleptii au astazi nevoie de sprijinul publicului caci altfel nu vor putea corecta lumea. Sprijinul trebuie sa vina, chiar daca partial, prin interesul fata de kabbala si audierea de conferinte despre kabbala. Aceasta ii este indeajuns Inteleptului pentru a ridica publicul.

Inteleptii se afla in legatura directa cu spiritualitatea, dar se ajuta in munca lor si de oameni: ei inalta dorintele oamenilor in lumea spirituala. Lucrurile decurg astfel: Inteleptul strange in interiorul sau suferinta intregului public, suferinta care pentru el este lipsa, iar dupa aceea el o ridica in lumea spirituala. De acolo inteleptul primeste belsug, lumina superioara, care coboara asupra tuturor oamenilor ca lumina care le lumineaza viata in aceasta lume. Oamenii in general simt suferinta, cu toate

acestea ei nu stiu ca toate aceste suferinte au scop. Daca omul ar vedea ce produce in el sentimentul suferintei, dupa cum vede Inteleptul, atunci el nu ar vrea sa scape de ea ci ar vrea numai s-o indrepte.

Inteleptul simte intr-adevar suferinta tuturor, insa el adauga la aceasta scopul acestei intregi suferinte si pe aceasta cale le indreapta de la radacina. Suferinta este lipsa pentru ceva spiritual, si ea este cauza tuturor bolilor si a tuturor suferintelor. Publicul simte lipsurile in aceasta lume sub forma de suferinte: boli, saracie, pierderi; iar Inteleptul traduce aceste lipsuri ca lipsuri ce decurg din lipsa perfectiunii spirituale.

Noi nu cunoastem sistemul Creatiei, si de aceea nu stim sa-l folosim. Aceasta este ca si cand omul trebuie sa stapaneasca o masina complicata, care cuprinde multe sisteme electronice, mecanice, hormonale, nervoase, si multe altele nestiute de el, subconstiente, nesimtite, nevazute, si inca inainte de a invata cum sa lucreze cu ea, fara sa inteleaga ce face, incepe sa apese pe butoane.

Inteleptii ne cheama sa invatam, ca sa stim cum sa stapanim aceasta masina. Dupa gandirea Creatorului noi trebuie sa conducem aceasta masina. Si acesta este singurul scop pentru care a fost creat omul. Si tocmai pentru aceasta el a fost creat cu libertatea de a alege, si nu ca celelalte vietuitoare, ci, ca el insusi sa cerceteze conducerea Creatorului si sa-L indreptateasca, si el insusi sa-L inlocuiasca pe Creator in conducerea creatiei.

Acesta este motivul pentru care de la inceput a fost creat omul egoist, cu caracter de “duh rau” – diferit de ingerii, mineralele, plantele si vietuitoarele din natura. “Ingerii” sunt forte fara puterea de a alege, ca si vietuitoarele din aceasta lume, iar a conduce creatia se poate numai prin alegere libera. Daca omul nu participa la aceasta conducere si nu se foloseste de posibilitatea sa de a alege liber si vrea sa fie ca si animalele, atunci natura, creatia, continua sa fie condusa dupa aceeasi lege, care conduce in mod independent intreaga omenire si intregul univers spre scopul sau.

In aceasta lege, cea care aduce tot ce-i viu spre scopul creatiei, la starea cea buna si comoda, actioneaza doua forte, legea si mila, cum s-a spus: “de la inceput a creat Creatorul lumea in masura legii si a vazut ca lumea nu poaste exista, a grabit masura milei si a asociat-o masurii legii”. Aceasta este alegerea noastra – sa inaintam spre scopul creatiei in mod independent, sub forta moale a “milei” sau sa lasam lucrurile sub forta vointei naturii, forta tare a “legii”. In cele din urma rezultatul este sa alegem sa invatam kabbala, sa inaintam constienti spre scop, usor, ori sa nu invatam si “oarecum” sa inaintam fara dorinta de a sti ce ne este destinat. Numai in aceasta consta libertatea noastra de a alege.

Deoarece toata societatea este construita in forma de piramida, aceasta alegere este legata de toti, de toata natiunea si toti completeaza pe toti in efortul de a intelege conducerea. Cei de la baza piramidei completeaza pe cei care se afla in frunte. Cu toate ca corectarea incepe de sus, pregatirea pentru ea incepe de la baza, iar daca nu va fi vointa pentru corectare de jos, sus nu va fi posibil sa se faca nimic.

Conducerea lumii in forma constienta este posibila numai pentru cativa. Insa si publicul larg poate, prin interesul pentru kabbala sa influenteze – adevarat insa, ca in alta forma. Imediat cu prima sa intrebare despre lumea care a fost creata si despre scopul acestei creatii, el incepe sa influenteze in directie mai buna asupra conducerii lumii.

Nu este nevoie ca tot publicul sa atinga in forma individuala stiinta felului in care fiecare individ in parte actioneaza si influenteaza, ci trebuie sa aiba o atitudine corecta fata de conducerea creatiei si scopul ei, caci prin aceasta el doneaza partea sa la eforturile Inteleptilor si-i completeaza. Ajunge sa auzim, citim si vorbim despre faptul ca exista forta superioara – care conduce, ca noi suntem dependenti de ea, ca avem misiunea deosebita, sa primim asupra noastra aceasta conducere, si sa ne determinam noi insine viitorul, pentru fiecare in parte si pentru toti la un loc. Aceasta este datoria intregului public: sa inalte aceasta stiinta a fortei superioare, sa o ridice deasupra nivelului pamantesc.

Toata Tora (תורה =primele cinci carti ale vechiul testament) este instructiunea care ne-a fost transmisa de rabinul Achiva (רבי עקיבה) datorita corectarii lumii. El a spus ca, de fapt, toata Tora este o singura regula: “iubeste-ti aproapele ca pe tine insuti” (“ואהבת לרעך כמוך” = va ahavta lerecha camocha). Douazeci si patru de mii din invataceii sai, care au fost educati in baza acestei legi au atins “ura fara scop” unul fata de altul (שנאת חינם = sinat hinam). Datorita acestei ‘stricaciuni’ care a fost in ei au murit toti in afara de cinci, se pare ca cei care au ramas in viata au fost cei care nu au fot atrasi de “ura fara scop”. Intre ei a fost si rabinul Shimon Bar Iohai (שמעון בר יוחי).

Cand toti acesti invatacei au fost impreuna in iubire, s-a numit aceasta “templul” (" בית המקדש"=beit hamichdash). Iar cand s-au "stricat" pana la “ura fara scop”, pana la dorinta de a primi pentru sine, s-a numit aceasta “distrugerea tenplului” (“חורבן הבית" = hurban habait); distrugerea templului spiritual, iar ca rezultat al acestei distrugeri spirituale a avut loc si distrugerea pe plan real. Tot ce se intampla in univers are radacinile in lumea spirituala si de acolo evolueaza si vine in lumea noastra.

Inteleptii au prevazut dinainte distrugerea Templului. Tot asa si astazi, Inteleptii conving poporul sa aleaga viata, caci in spiritualitate ei vad ca se apropie catastrofa. Insa poporul, aici jos, nu-i asculta.

Oamenii cred ca prin gandul rau se poate ucide. Si stiinta recunoaste astazi ca omul care are intentii rele si se apropie de o planta, cu toate ca o stropeste, adica actiunea lui este pozitiva fata de planta, insa el urand-o, planta reactioneaza la aceast din urma sentiment. Aceasta relatie se poate masura, si se vede cat de negativa a fost reactia plantei, cat de tare ii este frica si nu-l vrea pe acest om langa ea.

In toate fenomenele stiintei si tehnicii descoperim ca, cu cat fortele si energiile sunt mai putermice, cu atat sunt mai ascunse. Adica, stiinta incepe sa inteleaga ca tocmai gandului omului - si nu actiunilor sale - datoram influenta cea mai puternica asupra lumii. Deja auzim declaratiile oamenilor de stiinta ca in experientele cele mai fine este importanta identitatea

cercetatorului caci raspunsul substantei, rezultatul cercetarii, depinde de nivelul constiintei omului de stiinta care cerceteaza.

Astazi noi credem in “ochiul bun” (“עין טובה" = ain tova) si “deochi” (“העין רע” = ain ra). Toate aceste forte “supra-naturale” se gasesc in jurul omului si el le poate folosi spre binele tuturor. Kabbala il invata pe om cum sa conduca lumea prin gandurile sale.

Punctul din inima

Fiecare care doreste sa ajunga la insusirile Creatorului, sa se uneasca cu El se numeste “evreu” ("יהודי" = iehudi) de la cuvantul “unic, exclusiv” ("יהודי" =iehudi), in numele actiunii de unire. Totul depinde numai de vointa omului, iar vointa este data de sus, de Creator. Daca omul are vointa, kabbala se ocupa de concretizarea ei, iar daca nu are vointa, omul nu ajunge deloc la kabbala. De aceea nu exista constrangere in spiritualitate, si nimeni nu este obligat sa se ocupe de kabbalah, ci numai cei care au vointa, fapt care dovedeste ca i-a sosit timpul se se apropie de Creator.

Toate sufletele sunt parte din sufletul general unic, insa fiecare se dezvolta treptat, in ritmul sau, de aceea sunt suflete care vor deja acum dezvoltarea spirituala, iesirea in lumea superioara si sunt alte care nu vor aceasta. Insa marea majoritate a sufletelor se dezvolta inca numai la nivelul acestei lumi.

Omul nu poate sa-si impuna aspiratia spre spiritualitate. In viata sa actuala el aspira spre scopuri diferite; intr-o anumita clipa, intr-un fel cu totul neasteptat, se trezeste in el vointa spre spiritualitate, numita “punctual din inima” (הנקודה שבלב = hanecuda shebelev) – zera, fatul sufletului. Atunci el incepe sa caute pana cand gaseste stiinta kabbalei.

Daca omul inca nu a ajuns la recunoasterea in ce directie sa mearga si de ce trebuie sa mearga, ci simte numai o dorinta incetosata spre spiritualitate, poate sa treaca multi ani si chiar cateva reincarnari pana cand, in sfarsit ajunge la kabbala, si numai la ea. Si asa se va intampla cu toata omenirea, dupa cum spune proorocul:
“ma vor cunoaste toti, de la mic pana la mare” (וידוע אותי כולם מקטנם עד גדלם"” =“vaidu oti culam mikatanam ad gadlam”). De aceea nu se poate impune nimanui stiinta kabbalei.

De accea rabinul Baal Shem Tov (הבעל-שם-טוב) a infiintat miscarea hasidica, ca sa gaseasca dintre toti pe singurii care se potrivesc si isi doresc dezvoltarea spirituala. Despre aceasta se spune: “o mie intra in camera si numai unul iese sa predea”- iese la descoperirea luminii – adica la Creator.

Miscarea hasidica nu a ocupat locul stiintei kabbalei. Paralel cu

miscarea hasidica a aparut miscarea “oponenentii” care a negat hasidismul, insa amandoua sunt miscari religioase. Kabbala nu este o miscare sau un curent religios, ci o stiinta, stiinta deasupra religiei, si de aceea ea se numeste “stiinta kabbalei”.

Kabbala este stiinta care cerceteaza sistemul creatiei, felul in care ea a fost creata, radacina esentei sale si structura sa; in ce fel acest sistem este condus de Creator; in ce fel aceasta creatie trebuie sa se corecteze ca sa ajunga la nivelul Creatorului, acesta fiind scopul creatiei. Kabbala este stiinta care se ocupa cu apropierea de Creator. Iar religia invata in general ce trebuie sa facem practic, in cadrul acestei lumi.

Stiinta kabbalei nu are nici o legatua cu miscarea religioasa populara. Hasidismul a fost creat ca sa ajute omului religios sa imbine in anumita masura intentia spirituala cu practicarea obligatiilor religioase. Insa intemeietorul hasidismului, rabinul Baal Shem Tov, a fost in primul rand un mare Intelept, de aceea a intemeiat hasidismul ca miscare a maselor, cu scopul de a gasi si alege din tot poporul pe cei care au potential si vointa sa devina Intelepti.

Pe aceasta cale au ajuns la el elevi staluciti care au devenit “ admor-im”
{" אדמורי"רים" = admor-im = prescurtarea titlului de onoare: “Stapanul, Inteleptul si rabinul nostru” la hasidici) si care au infiintat curente diferite in hasidism. Scopul miscarii a fost sa aleaga din tot publicul pe cei care au dorinta sa ajunga la Creator iar la restul publicului sa dea un anumit sprijin in viata.

“Intelept” este omul care invata despre tot sistemul creatiei cu ajutorul efortului sau interior numit “lucru” (עבודה = avoda). El face cercetari adanci si actiuni care se numesc “corectari” (תיקוני = ticunim), si pe aceasta cale el se ridica pe sine pe scara lumilor spirituale pana la sfarsitul corectarii (גמר התיקון = gmar haticun), pana la egalizarea deplina si totala a trasaturilor sale cu cele ale Creatorul; pana la lipirea totala de El.

Se poate ajunge la aceasta numai prin invatarea stiintei kabbalei, si

poate sa ajunga numai omul in care s-a trezit deja dorinta de spiritualitate. Rabinul Baal Shem Tov a crezut ca daca va impartasi publicului cunostintele de baza ale stiintei kabbalei prin miscarea hasidica, treptat vor ajunge la el acele unice persone care intr-adevar vor sa ajunga sa-L cunoasca pe Creator. Toti oamenii vor ajunge la sfarsit la sentimentul indespensabil al dezvoltarii spirituale, numai ca acesta este un proces treptat.

Toate bolile si lipsurile care sunt in aceasta lume, deriva din folosirea incorecta pe care omul o face dorintei sale de “a primi pentru sine”; de aceea el nu are nevoie decat de stiinta care sa-i arate cum se se foloseasca pe sine, cum sa-si foloseasca vointele, aspiratiile spirituale si lumesti, dorintele si patimile sale.

Stiinta kabbalei explica omului cum sa-si foloseasca trasaturile sale in forma cea mai eficace, ca sa-i fie bine lui si familiei sale, copiilor sai si intregii omeniri de acum si pana-n veci.

“Cand omul tinde spre legatura permanenta cu Puterea Suprema,
se dezvolta in el un nou organ de simt, si cu ajutorul acestuia,
incet, incet, incepe sa simta legatura sa cu Ea…”

Partea a patra –
Legatura cu Puterea Suprema

Obiectul Spiritual

Treptele vointei

Scopul omului este sa atinga treapta cea mai superioara in inaintarea sa catre Creator. Acesta este scopul creatiei. Pe scara treptelor care exista intre noi si Creator s-au construit 125 de trepte care se numesc si vointe. Fiecare vointa constituie o treapta complet separata, iar ea difera pe fiecare treapta.

Dar lumea noastra nu exista ca o treapta a vointei spirituale si de aceea nu este inclusa in cele 125 de trepte spirituale. Numai peste lumea noastra, incepand cu prima treapta spirituala, incep cele 125 de trepte pana in varful scarii, si fiecare treapta mai inalta se caracterizeaza printr-o vointa a supunerii si altruismului, mai mare.

Aceasta distanta a treptelor spirituale se imparte si in cinci lumi: עולם אדם קדמון =olam adam kadmon (=lumea omului primitiv), עולם אצילות =
olam atilut (=lumea nobila), עולם הבריאה= olam habriaa (=lumea creerii), עולם היצירה =olam haietira (=lumea creatiei), עולם העשיה = olam haasia (=lumea facerii). Fiecare din aceste “lumi” este formata din cinci "פרצופים" = partufim (=fete) iar fiecare “fata” in parte este formata din cinci “ספירות"=sfirot (=sfere). In acest fel intreaga structura cuprinde 125 de trepte (5x5x5). Lumile, fetele si sferele definesc vointa, intensitatea ei si treapta ei spirituala in ordine crescanda.

In lumea noastra, fiecaruia in parte si tuturor impreuna, ni se intampla evenimente a caror singur scop este sa ne indrepte in dezvoltarea noastra spre apropierea de “bariera” – trecerea ei si inceperea dezvoltarii spirituale.

Fiecare treapta spirituala defineste toate gandurile si toate dorintele omului, tot interiorul sau spiritual. In trecerea de pe o treapta pe alta treapta totul se schimba in om. Fiecare treapta noua il stapaneste pe om, iar el se afla sub influenta sa totala. Nu se poate trece pe o noua treapta fara ca treapta actuala sa fie cunoscuta in intregime.

Este bine de verificat scopul pentru care actioneaza lumina asupra omului:
in afara de vointa insasi, exista numai Creatorul, Lumina. Lumina este simtirea Creatorului, simtirea vietii, atat in lumea noastra cat si in lumea spirituala. Lumina are si putere, si ea este capabila sa-l urce pe om pe o noua treapta. In acest scop au fost stabilite anumite actiuni pe care omul trebuie sa le execute, si cu ajutorul carora, el atrage asupra sa lumina, care-l urca de pe o treapta pe cealalta treapta.

Amar si dulce, adevar si minciuna

Suntem in stare sa ne invingem dorintele noastre? Cand noi ne aflam

pe o anumita treapta de dezvoltare spirituala aceasta treapta stabileste ce este in interiorul nostru si ce anume suntem noi in stare sa facem.

Omul trebuie sa se lupte cu dorintele sale, cu toate ca nu stie ce-i este prevazut pe treapta pe care se afla. Scopul este: ca sa stabileasca ca el insusi nu este in stare de nimic si astfel invata si despre sine; pentru aceasta i-a fost data in afara de dorinta si inteligenta.

In lumea spirituala pot exista numai perechi: placerea sau lipsa placerii, dulcele si adevarul, amarul si minciuna. Adevarul este intotdeuana dulce, iar minciuna este intotdeuna amara. Si intotdeauna ele vin in corelatie, dar aceasta corelatie nu exista in lumea noastra: vorba mincinoasa nu este amara iar vorba adevarata nu este dulce. Pentru aceasta in lumea noastra noi stam intotdeauna in fata unei grele alegeri: sa alegem dulcele exterior si mincinos sau sa mergem pe drumul amar dar drept.

Noi nu putem sa ne opunem dorintelor care apar in noi. Corpul deosebeste numai intre amar si dulce si inteligenta deosebeste numai intre adevar si minciuna. Insa se poate incerca sa se ajunga pe tot felul de cai laterale la recunoasterea faptului ca ceea ce este dulce in lumea noastra este rau; si atunci in acest dulce vom putea simti amarul. Astfel ne ajuta alegerea inteligenta care este capabila sa schimbe alegerea corpului.

De exemplu, Ploni fumeaza din tinerete si aceasta ii face placere. Cand poate sa se convinga de raul care si-l produce, inceteaza sa fumeze, fumatul i se transforma in amar. Aceasta complexitate s-a nascut in noi cu pacatul primului om.

In “lumea nobila” exista legatura directa intre amar si dulce, intre minciuna si adevar in conformitate. In aceasta lume gustul dulce arata adevarul, starea de a influenta, altruismul, apropierea mai mare catre Creator. Dar dupa pacatul primului om si despartirea sufletului sau, au coborat scantei din acesta despartire mai jos de “lumea nobila” si s-a produs incurcatura intre toate starile, pana intr-atat incat dulcele a devenit minciuna si amarul s-a transformat in adevar.

Omul urca spre spiritualitate cu ajutorul celor trei cai care se numesc “ג' קווים”
= ghimel kavim (= trei cai): " קו ימין"= kav iamin (=calea din dreapta), " קו שמאל"= kav smol (= calea din stinga) si "קו אמצעי"= kav emtai (= calea din mijloc). De la calea din dreapta el primeste lumina, de la calea din stanga el primeste dorinta, pe calea din mijloc el construieste “ecranul”, care corecteaza dorinta. Astfel, omul trebuie tot timpul sa se miste intre aceste cai pana ajunge in “lumea nobila”, in care totul se compune impreuna: spiritualul si adevarul, “pentru Creator”, se contopeste cu amarul “pentru sine”.

Independenta

Tot ce a fost creat de sus, toate lumile, fetele, sferele, omul, pe toate le-a creat Creatorul, dar ele nu se numesc creatie. Caci notiunea de “creatie” se refera numai la ceea ce incepe sa exprime dorinta proprie.

Toata omenirea care traieste in aceasta lume, care executa tot felul de actiuni, actioneaza astfel pentru ca Creatorul i-a programat astfel, de aceea ei inca nu sunt considerati creatii in adevaratul inteles: ci “creatie” devine cand apare in el dorinta proprie spre Creator.

De exemplu, cine vine sa invete kabbalah, a fost indreptat astfel de sus. Dupa aceasta, cand va apare in el prima dorinta proprie spre spiritualitate, el se va numi “creatie”. Aceasta dorinta se trezeste cand omul trece “bariera” si se afla pe punctul cel mai de jus in lumea spirituala. Aceasta stare se numeste "עיבור נשמה" = ibur neshama (= procreera sufletului) sau "עובר"=ubar (=fat) in corpul fetei spirituale numita "אמא"=ima (=mama). De aceea numai Inteleptii se considera creatii, fiecare in functie de treapta sa, caci ei sunt singurii care au dorinte proprii.

Iar restul sunt “roboti”, trimisi ai Creatorului. In ce-i priveste nu exista nici rasplata nici pedeapsa, nu au nici un fel de alegere, ei sunt condusi in totalitate de Creator “de la varful picioarelor si pana la cap”. Creatorul ii impinge treptat sa acumuleze suferinte care vin din dorinta lor

dupa placerea numai pentru ei insisi, din egoismul cu care au fost creati. Iar atunci, toate experienta care a fost acumulata din suferinte, ii va forta sa inteleaga ca egoismul este rau, si ii va grabi sa aleaga spiritualitatea cu ajutorul Creatorului.

Caracterul omului nu apartine acelui “egoism spiritual”, asupra caruia exista corectari spirituale. Fiecare fapta a omului poate sa fie cu continut spiritual sau complet egoist, totul depinde de felul spre care isi indreapta dorintele. Ceea ce este important in timpul actiunii nu este actiunea in sine ci intentia cu care se actioneaza.

Suflete pe calea dureroasa

Omul a fost creat cu un corp material foarte complicat, iar actiunile sale in aceasta lume reactioneaza asupra lui. De aceea este important cu ce se ocupa omul, ce face el in aceasta lume. Daca ai avea posibilitatea de a face ceva cu intentie, de a primi placerea cea mai mare din lume cu intentia “pentru Creator”, aceasta s-ar considera ca actiune spirituala, cu toate ca natura actiunii in sine ar ramane cu desavarsire “animala”.

Tot ceea ce face omul il inainteaza spre scopul creatiei. Chiar si durerile prin care trece nu sunt fara rost, ele se acumuleaza si la timpul potrivit ii sunt considerate. Acesta este progresul incet in care omul nu este parte activa cu constiinta sa, iar ca sa grabeasca si sa micsoreze acest lung drum dureros, Creatorul ne-a daruit “Tora”(=primele cinci carti ale vechiului testament), care ne indreapta spre tinta pe calea corecta si mai putin dureroasa.

Numai in ultimele decenii, dupa ce sufletele au acumulat deja tot felul de dureri, au inceput sa coboare in lumea noastra, in numar mare, suflete speciale care aduc cu ele dorinta spre spiritualitate. Si anume, nimic nu se intampla fara scop, ci totul, treptat isi gaseste scopul. Aceste suflete au mers pe calea dureroasa, au strins “lipsa” – care s-a transformat in dorinta

de a se ocupa cu stiinta kabbalei. In urmatoarea reincarnare aceste suflete se vor ocupa cu si mai mult avant si intr-o luna, doua vor atinge rezultate exceptionale, pe care nu le-au atins in reincarnarile lor anterioare. Caci in reincarnarile lor anterioare au strans dorinte destul de mari pentru aceasta. Daca omul are dorinta destul de mare pentru a se ocupa cu stiinta kabbalei, ca scop unic, 3-5 ani sunt intr-adevar de ajuns ca treaca in lumea spirituala.

Omul se roaga in forma individuala cu ceea ce i s-a acumulat in inima. In trecut nici nu au fost rugaciuni in masa in forma organizata. Rolul rugaciunii este ca sa pregateasca inima omului pentru a dori si simti Creatorul. Dorinta care este in inima omului este rugaciunea lui. De aceea rugaciunea adevarata se numeste “lucrarea inimii” (avoda sebelev = עבודה שבלב), iar dorinta este rezultatul lucrarii inimii – sau pregatirea inimii care s-a facut in om. In ce priveste dorinta nu se poate face nimic, dar prin efort special, prin invatatura, cercetare, omul se poate pregati, ca sa trezeasca in sine dorinta potrivita.

Omul nu trebuie sa se abtina de la placeri; intre a vrea sa primeasca placerea sau nu, inima vrea – si nu i se poate impune altceva, numai prin efort energic asupra sa, si prin tot felul de factori ajutatori, va putea schimba dorintele inimii sale in directia spirituala. Iar in starea noastra, trebuie sa spunem “vrem sa-l simtim pe Creator”, chiar daca aceasta este in scopul placerii personale. Aceasta dorinta trebuie se fie intreaga; numai atunci ea da rezultatul dorit.

Creatorul ne trimite suferinte sufletesti si corporale. Asadar se pune intrebarea de ce exista posibiliatea de a le usura, de explemplu prin psihologi, doctori, sistemul social? Posibilitatea de a interveni asupra suferintelor nu s-a produs decat ca sa existe colaborare si ajutor reciproc, omul sa-si ajute prietenul, si aceasta va duce la impreunarea sufletelor intr-un singur suflet.

Sub nici o forma nu trebuie sa se interpreteze suferintele ca pedeapsa pentru trecut, ci ca intarirea influentei, inasprirea, care vine la tine de la Creator ca sa-ti dea directia necesara pentru atingerea scopului Creatiei.

Daca omul intelege suferintele, el insusi poate sa treaca peste ele, cu gandurile, cu aspiratiile sale si nu sa astepte pana cand ele il vor forta de sus.

Atunci cand nu simti dureri, aceasta nu insemna ca esti pe drumul corect, ci simplu, este etapa in care Creatorul nu vrea nimic specific de la tine si nu te impinge intr-o anumita directie – timpul inca nu ti-a sosit.

Omul vine la lectii de kabbalah pentru ca viata ii este amara si asa a fost pus in miscare. Prima faza – sa ramana la lectie si sa continue sa invete – nici aceasta nu depinde de om, caci el este inca sub aceea influenta stimulata primita de sus. Insa continuarea depinde de osteneala omului insusi, de constiinta si intelegerea sa pentru ce a fost adus aici si pentru aceasta investeste oteneala fara sfirsit.

Fiecare suflet in aceasta lume are misiunea sa. Sunt suflete care coboara pentru o anumita misiune specifica si parasesc lumea timpuriu. Exeplu: Rabinul Isaac Luria numit si Haari Ha Kadosh (הר"י), care a murit la varsta de 38 de ani si a lasat in urma sa o cantitate imensa de manuscrise.

Invatarea stiintei kabbalei pentru cine nu este “intelept” (מקובל=mekubal)

Rabinul Yehuda Ashlag scrie despre aceasta in “Introducerea in invatura celor zece sfere” (הקדמה לתלמוד עשר הספירות = hakdama letalmud eser sfirot) la litera ה"קנ :

“Si dupa aceasta se pune intrebarea: daca este asa de ce au obligat inteleptii pe fiecare

om sa invete stiinta kabbalei? Cu toate ca este in aceasta lucru mare si necesar a fi pulicat:

ca este in ea insusire nemaipomenita pentru cei care se ocupa de stiinta kabbalei; cu toate ca

nu inteleg ceea ce invata, ci din dorinta si marea vointa sa inteleaga ce invata, trezesc asupra

lor lumina care le inconjoara sufletele.”

Fiecare om care isi indreapta dorinta direct catre Creator, "ישר אל" (iashar El = direct EL), ii este garantat ca va atinge tot ceea ce Creatorul a gandit pentru el si pentru toata creatia, inca din clipa creatiei insasi. Si cine nu atinge toate acestea in aceasta viata le va atinge in vietile urmatoare. Omul care nu a ajuns inca la perfectiune, nu a descoperit inca lumina, care la timpul potrivit va trebuii sa-l umple, aceasta lumina il lumineaza intre timp pe dinafara, in asteptarea acelui moment in care-si va purifica dorintele egoiste, si ii va da posibilitatea luminii sa-l umple si sa-L simta pe Creator.

Cand omul se ocupa cu stiinta kabbalei si exprima numele luminilor si intentiile atribuite sufletului sau, imediat incepe sa-l lumineze din afara “lumina atotcuprinzatoare” (“אור מקיף”= or mechif) care ii purifica dorintele, chiar daca el nu este constient de aceasta prin aceea ca-i da dorinta tot mai mare sa urce, si influenteaza omul cu sfintenia si puritatea sa, si prin acest fel il apropie de spiritualitate. Astfel scrie rabinul Yehuda Ashlag, Baal Hasulam, despre importanta studierii stiintei kabbalei

Stiinta kabbalei are doua parti: “secretele Torei”("סתרי תורה"=sitrei tora) si “gusturile Torei”("טעמי תורה"=tamei tora). Fiecare “fata”("פרצוף" =partuf) sau treapta cuprinde zece parti, zece sfere: coroana(=" כתר"keter), intelepciunea("חוכמה" =chokma), intelegere("בינה" = binah), compasiunea("חסד" = chesed), eroismul("גבורה"= gevurah), splendoarea (" תפארת" = tipheret), vesnicia ("נצח" = netzach), gloria ("הוד" =hod), baza (" יסוד"= iesod), regatul ("מלכות"=malchut). Aceasta impartire in zece sfere exista in fiecare “fata” din fiecare “lume”. Sferele: coroana, intelepciunea, intelegerea apartin de secretele kabbalei, de “secretele Torei”; insa existand pe treapta cea mai de jos a lumii spirituale este interzis a le cerceta, descoperi si obtine.

Este greseala mare in a crede ca este interzis sa se invete stiinta kabbalei, pentru ca aceasta greaseala isi are originea in necunostinta celui

care isi imagineaza ca stiinta kabbalei este intru totul alcatuita din “secretele Torei”. Dar cine altcineva poate sa spuna adevarul daca nu Inteleptii insisi, cei care au obtinut in ei si pentru ei insisi lumile spirituale prin invatarea stiintei kabbalei.

Sferele coroana, intelepciunea, intelegerea, sunt “secretele Torei”, gandurile Creatorului si numai Creatorul le poate dezvalui ca si cadou la cei alesi, care au ajuns pe treapte mari si inaltatoare. Sferele compasiunea, eroismul, splendoarea, vesnicia, gloria, baza, regatul apartin “gustului Torei”, invatarea, dezvaluirea si posedarea lor sunt necesare, si de masura dezvaluirii lor depinde starea gnerala a omenirii si masura apropierii sale catre spiritualitate.

In procesul in care sufletul urca pe treapta scarilor de jos in sus, incepand cu “gusturile Torei”, adica de la regat, baza, glorie, vesnicie, splendoare, eroism, compasiune si pana la sosirea la “secretele Torei”, adica sferele intelegere, intelepciune, coroana – in acest proces el pur si simplu trece peste ele si evolueaza in continuare.

El obtine cele sapte sfere de jos, care se numesc “sapte de jos”(“ ז התחתונים” = zain hatahtonim); ultimele trei sfere peste care trece se numesc “trei de sus”
(“ג הראשונות"" = ghimel ha rishonot) si ele sunt puterile Creatorului care-l ajuta sa obtina pe cele “sapte de jos”.

Gradul de obtinere nu depinde de cantitatea de lectii pe care el le invata ci de calitatea efortului depus in ele; el nu asteapta de la invatarea kabbalei tot felul de castiguri ci masura corectarii, ce-i va aduce aceasta stiinta, pentru iesirea in lumea spirituala. Se poate invata si numai o ora pe zi, dar numai daca aceasta ora “arde” in tine intreaga zi, daca totul este indreptat spre scopul unic, numai atunci se va obtine rezultat. Si chiar daca omul nu iese in lumea spirituala, pentru ce a ostenit in acesta lume nu va dispare iar reincarnarea viitoare a sufletului sau va incepe de pe aceea trepta pe care s-a oprit in aceasta lume.

Limba kabbalei

Tora are patru limbi: limba vechiului testament(תנ"ך = תורה,נביאים כתובים), limba legii si a invaturii (הלכה והתלמוד) care seamana cu limba justitiei, limba legendei sau a povestirilor(אגדה) si limba kabbalei (קבלה). Fiecare limba se ocupa de aceleasi procese spirituale, si in fond de unul singur – cum se te apropii de Creator si sa atingi scopul creatiei.

Cand omul incepe sa invete are impresia ca intelege numai limba vechiului testament si limba invatarurii. Limba legendei ii este mult mai greu de inteles, caci ea este bazata pe pilde si bineinteles limba kabbalei nu o intelege de loc.

Este important de retinut ca in spatele fiecarei limbi in parte se gasesc actiuni spirituale. Daca citim descrierea vietii familiei lui Avraam si ne relatam la ea in sensul simplu al povestirii, mai bine s-o lasam deoparte pana invatam limba kabbalei. Iar atunci se va vedea ca in spatele fiecarei descrieri in parte care se gaseste in Tora sunt ascunse actiuni spirituale, actiuni despre care vorbeste cartea Torei de fapt.

Si astfel, in timp ce citim din Tora nu o vom cobori la nivelul lumii noastre, ci o vom ridica – caci intelegem ca ea vorbeste numai despre spiritualitate. Rabinul Yosef Karo, cel care a scris “Shulhan aruch”(“Randuirea mesei” = שולחן ערוך) si elevul rabinului Isaac Luria, a vrut sa usureze invatarea indatoririlor religioase, ca Inteleptii sa-si foloseasca mai mult timpul in actiuni spirituale. Pentru aceasta el le-a strins intr-o singura carte pe care a numit-o “Shulhan aruch”.

Influentele sociale ale kabbalei

Oamenii maturi care incep sa invete stiinta kabbalei iar familiile lor sunt ateiste nu trebuie sa se teama sau sa se sperie de invatarea kabbalei, nici ei si nici familiile lor, caci ei nu se ocupa cu altceva decat cu invatarea structurii lumii, sistemul creatiei. Intre timp este o studiere teoretica, dar cand va veni timpul potrivit, in fapt, vor putea schimba lumea in bine pentru

ei.

In aceasta privinta nu pot sa fie divergente intre ei si rudeniile lor. Rudeniilor nu li se impune nimic, si nici nu sunt obligate sa respecte aceasta traditie sau alta. Ocuparea cu invatarea stiintei kabbalei le va da o intelegere mai adanca a ceea ce se intampla in jurul lor, si le va da posibilatea sa aleaga modul de comportare adevarata, instruirea adevarata si sa stie sa paseasca corect prin viata.

Invatarea kabbalei nu se ocupa cu existenta materiala de zi cu zi a anumitor actiuni si nu are ca scop sa atraga omul si pe cei din jurul sau, fara vointa lor, la viata religioasa. Ci ea este o intelegere mult mai adinca a naturii creatiei, a scopului vietii. Nu trebuie exercitata presiune asupra celor din jur, ci trebuie aleasa calea de aur dintre comportarea ta si cea a familiei. Aceasta cale trebuie sa se bazeze pe renuntari reciproce, pentru ca familia sa inceapa sa respecte cu ce tu te ocupi acum.

Kabbala si invatamantul

Inteleptii se impotrivesc cu toata puterea la orice metode care impun un anumit fel de gandire sau anumite principii morale asupra omului si in special asupra copilului. Motivul consta in faptul ca, dupa kabbalah, dezvoltarea este definita ca o dezvoltare individuala, interioara, a persoanei insasi. Ca rezultat, persoana se schimba si in exterior iar astfel influenteaza si lumea exterioara.

Mediul prielnic copiilor nostri este cel care va oferi atmosfera prielnica pentru dezvoltarea lor spirituala interioara, si de aceea nu este indicat sa lasam copiii nostri fara supraveghere in mediul social general din zilele noastre.

Rabinul Baaruch Ashalag scrie ca, omul trebuie sa se indeparteze de orice sociate extremista, caci altfel va atrage de la ea atitudinea sa extrema fata de viata, viziunea lor asupra lumii si pararile lor.

Pentru ca nu se poate sa dispari din fata unei influente sau a alteia,

avem ca sarcina sa instruim copiii noastri inca de la varsta frageda; cadrul acestei instruiri:

a. va apara copiii nostri de influenta lumii religoase extreme sau complet ateiste.

b. va darui copilului viziunea kabbalista asupra lumii, atitudinea fata de viata, actiunile omului de zi cu zi si cunoasterea gustului vietii noastre.

Multi parinti ni se adreseaza cu rugaminti de ajutor. Ei nu stiu ce sa faca cu copiii lor. Problema cea mai grava sunt stupefiantele. Ele se gasesc in licee – la copii cu varste de 14-15 ani si mai mari, si situatia este in continua inrautatire. Procente mari dintre elevii de liceu folosesc astazi stupefiante.

Din punctual de vedere kabbalistic este recomandabil:

a. sa se trimita copiii la scoli in care se invata pentru bacalaureat la nivel ridicat;

b. sa fie indepartati de influentele sociale negative, ca ceea a stupefiantelor si ceea a deviatiilor grave.

c. copilul trebuie sa simta din interior, ca are libertatea de a alege iar din exterior, el trebuie sa simta limitele opiniei publice si puterea parintilor sai.

Adeziunea la Creator

Cand suntem atrasi sau dorim un anumit lucru, imediat ne umplem de placere chiar si fara actiunea de unire si impreunare in sine. Astfel este in iubirea materiala si tot asa in iubirea catre Creator. Insa, ca omul sa nu isi primeasca satisfactia din simtirea placerii dorintei, Creatorul il

face sa simta ca starea lui este josnica, ca-i lipseste adeziunea. Prin aceasta Creatorul il salveaza pe om, caci altfel, el ar fi fost in stare se umple de placere numai dorind. Dar astfel, simtind starea josnica, ca supliment dorintei catre Creator, il obliga sa se ridice la impreunarea spirituala si sa se bucure de adeziunea la Creator.

Omul este in stare sa se ridice la impreunarea spirituala prin propiile forte?

Despre aceasta s-a spus “Ce nu face mintea va face timpul”. Dupa definitia rabinului Yehuda Ashlag:

“Timpul este suma anumitor aspecte care deriva una din alta, complicate una in alta in
ordinea cauza si efect, ca zile, luni si ani.”(“Invatatura celor zece sfere”, partea intai,
pagina 31, raspunsul 16)

Creatorul insumeaza si comprima impreuna toate starile pe care le aduce omului. El il trece pe om prin stari si fapte neplacute pana se acumuleaza in el
sea (unitate biblica de masura) plina de suferinte si astfel este atinsa dorinta dupa iubit si tensiunea maxima pentru imperecherea spirituala.

Pentru aceasta coboara sufletul “de sus in jos”, din lumea superioara in lumea aceasta, imbraca corp si se rostogoleste in aceasta lume - numai pentru ca sa se reintoarca la radacina din care a coborat, si sa se alipeasca inapoi de EL. Dar nu dintr-odata sufletul se alipeste vesnic, ci aceasta se intampla in faze.

Inainte ca sufletul sa se imbrace in corp ea a fost alipita de Creator. In aceasta lume, ea fiind in corp, alipirea de Creator trebuie sa existe cu toate tulburarile corpului - referire atat la tulburari materiale cat si spirituale. Omul trebuie sa-si corecteze corpul, adica, sa nu simta “tulburarile” ca tulburari, ci ca ajutor necesar in legatura cu Creatorul.

Tocmai ca rezultat la aceasta el simte tulburari, incearca sa le invinga luptand cu ele, si astfel isi mareste dorinta sa catre Creator – pentru ca

sa se poata uni cu EL cu aceeasi intensitate, cu aceeasi continuitate, cu aceeasi putere, cum a fost inainte ca sufletul sau sa se imbrace in corp. Tocmai starile de unire si de despartire dintre om si Creator – cand omul este in starea de oboseala si sudoare tanjeste dupa legatura cu Creatorul – duce la adancirea adeziunii dintre ei si la intarirea ei.

Unirea dintre Creator si om exista intotdeauna. Numai pentru ca sa-i dea omului posibilitatea sa-i descopere iubirea, Creatorul introduce intre ei “tulburarea” numita “corp”- dorinta dupa orice fel de placere posibila, in afara de Creator. Omul trebuie sa smulga treptat aceasta tulburare, gand dupa gand, adica sa recunoasca ca orice placere care distrage atentia de la dorinta sa catre Creator este rea. Ca rezultat al luptei sale cu tulburarile, fiecare tulburare naste in plus un nou sentiment fata de cel iubit.

Creatorul insumeaza toate influentele sale asupra omului intr-o singura masura generala, iar cand omul ajunge la suma potrivita de “sea”, dupa ce a tanjit cu sirguinta, cu toate puterile, fara intrerupere, numai dupa alipirea de Creator, numai atunci soseste acea clipa a adeziunii.

Numai atunci omul indreptateste tot ceea ce-i trimite Creatorul, de la starile cele mai de jos pana la actiunile spirituale cele mai inalte. Numai atunci el simte, ca ceea ce i s-a intamplat lui a fost din iubirea Creatorul pentru el si din dorinta Lui la adeziunea cu el. Iar ca rezultat al acesteia, iubirea omului catre Creator devine nelimitata.

Numai ca atat timp cat sufletul omului nu se umple cu lumina, in perioada apropierii sale, sentimentul tristetii creste in el, deoarece dorinta nu a fost implinita, de aceea el simte suferinte si chinuri amare, pe masura dorintei sale.

La inceputul fiecarei stari, omul trebuie sa se refere corect la tot ceea ce i se intampla. Inainte de toate el trebuie sa simta sentimentul ca exista “Eu” si tot ceea il inconjoara. Dupa aceea sa ajunga la intelegerea ca presiunea exercitata asupra sa de mediul inconjurator are scop

deosebit; si atunci sa hotarasca ca mediul inconjurator este puterea superioara care actioneaza din dorinta, sentiment si intentie, cu scop si program stabilit din capul locului. Iar Creatorul stie in ce scop face aceasta, iar tu nu stii, iar tie iti revine numai sa recunosti faptul ca totul s-a facut spre binele tau.

Creatorul si creatia se forteaza impreuna ca sa simta legatura dintre ei. Omul, din partea sa se forteaza continuu – ca sa vada ca fiecare situatie vine de la Creator. Iar pentru aceasta Creatorul ii trimite intotdeauna alte ganduri, de obicei in forma de obstacole. Si pentru fiecare gand si gand care vine asupra sa, omul trebuie sa concluzioneze ca l-a primit de la Creator, pentru ca sa-si atinga scopul: adeziunea la Creator.

Omul trebuie sa caute tot binele, vesnicia si perfectiunea – in adeziunea la Creator. El trebuie sa gaseasca aceasta tocmai in Creator, pentru ca sufletul omului este de acolo, de la Creator, numai fiind acolo – la Creator, el se umple.

In tot ceea ce se intampla trebuie distins ca este “Eu”, si este “EL”, si este “intamplarea” – starea dintre noi. Creatorul creaza stari care au ca scop sa ma faca sa doresc legatura cu EL. La inceput numai ganduri, iar apoi, de la ganduri se trece la sentimente si simtiri. Iar la sfirsit descoperim ca intreg “corpul”, adica toate dorintele, toate gandurile, tot sistemul material si spiritual, toate lumile nu vor mai fi ascunse, ca obstacole si ecrane, intre om si Creator. Ci tu vei simti ca toate “tulburarile”, toate “camuflarile”, tot sistemul numit “corp” se transforma in sistemul tau interior, si-ti intareste legatura ta cu Creatorul, de fapt acesta este scopul – unirea si nu despartirea dintre voi. Si afli ca toate lumile se gasesc in interiorul omului, numai ca acum, dupa simtirea ta, ele parca, nu se gasesc in tine, dar aceasta este numai forma instrumentelor necorectate.

Noi invatam ca partea cea mai interioara a “fetei”(=partuf) –suflet este radacina sa numita “radacina sufletului”(=shores neshama). Dupa el

vin din interior spre exterior, “נשמה "=neshama=suflet, "גוף"=guf=corp, "לבוש"=levush=acoparamintul, "היכל"=heichal=templul; iar cu alte cuvinte, "אדם"=adam=om, "לבוש"=levush=acoperamintul, "בית"=bait=casa,
=" חצר"hatzer=curtea, "מידבר"=midbar=desert. De aici vedem ca “dobandirea” vine intotdeauna treptat. Tabloul realitatii pe care-o vedem noi azi, este rezultatul "צימצום ב'"=tzimtzum beit=restrangerii a doua, in care o parte a intrumentelor, a dorintelor sufletului, au iesit complet din folosinta – din “instrumente interiorare” ele au devenit “instrumente exterioare”, iar folosirea lor este interzisa.

Aceste instrumente exterioare – “casa”, “curte”, “desert” produc in noi sentimentul de “lume exterioara”, tot ceea ce este perceput sau simtit de noi ca existent in afara noastra. La sfirsitul corectiei, cand omul isi corecteaza aceste dorinte, toate “treptele exterioare”, toate dorintele intra inauntru. Lumea, in forma ei cunoscuta noua va dispare.

Rabinul Yehuda Ashlag scrie in “Introducerea in stiinta kabbalei”, ca toate lumile se gasesc in interiorul omului. La sfarsitul corectiei toata lumea exterioara “intra” in interiorul omului – materia lumii devine materie interioara, asupra careia omul simte prezenta Creatorului. Lucrul cel mai important pentru om este sa pastreze legatura cu Creatorul in fiecare loc si continuu, chiar si pe treapta cea mai de jos. El scrie (in cartea “Pi chacham – igrot”, pagina 70) ca pedeapsa cea mai mare pentru om este intreruperea gandului catre Creator chiar si numai pentru o singura clipa, caci prin aceasta el se desparte de sursa vietii.

De ce numai prin tulburari se poate intari legatura cu Creatorul?

Posibilitatea intaririi legaturii cu Creatorul, numai prin tulburari, deriva din faptul ca atat timp cat omul se simte bine el devine dependent de acest simt al binelui si nu se gandeste la sursa simtului**,** dar cand se simte rau, imediat cauta sursa raului, pentru ca sa o anuleze. Creatorul trimite intentionat sentimente de frica, lipsa, deficit si insecuritate, dar

numai la inceput. Aceasta este numai prima parte din proces, in care apropierea se face din constrangere; omul se apropie numai pentru ca sa invinga aceste simtiri negative. Dupa aceea, omul incepe el insusi sa-L doreasca pe Creator, pana cand ajunge la starea numita “pana cand nu ma lasa sa dorm”, “bolnav de iubire”, stare de iubire materiala – egoista, adica pentru sine (poti aprofunda in cartea “Pri chacham – maamarim” pagina 70). La aceasta trebuie sa ajungem noi, si aceasta stare se numeste "שלא לשמה" =shelo leshma (nu in numele Lui).

Drumul pe care noi mergem, tot acest “שלא” = shelo, se numeste “timpul pregatirii” pana la bariera spirituala, este vital pentru a dezvolta intrumentele, patimasele dorintele egoiste catre Creator. Numai dupa acestea vin actiunile inverse, dincolo de “לא לשמה” la "לשמה"=leshma (in numele Lui), de la egoism la altruism, de la “dorinta de a primi pentru sine” la “dorinta de a influenta” (a darui).

Daca inca nu exista simtirea clara a Creatorului?

Daca inca nu-L simtim pe Creator, cu toate acestea avem ganduri despre El! Daca nu sunt ganduri despre El, omul nu este responsabil pentru ceea ce se intampla, adica el inca nu se afla pe treapta pregatitoare de pe care Creatorul il trezeste la legatura cu El. Dar daca exista gand, acesta este deja inceputul de drum pentru tine ca sa lucrezi cu acest gand. Cel mai greu este sa se invete a nu se pierde capatul sforii. Acesta este lucru greu, este truda noastra interioara pe care trebuie s-o investim, si trebuie avuta grija numai de aceasta.

Dupa aceea incepe sa se inchege in om ideea ca, intr-adevar, in afara de gandul pentru Creator nu exista nimic. Cum spune rabinul Yehuda Ashlag, ca toate situatiile, tot ceea ce se intampla in jurul tau, cu tine sau nu cu tine, tot ce se intampla in interiorul tau, in insusirile tale, in gandurile tale; tot ceea ce simti in gand si in inima fata de tine si fata de mediul inconjurator, de la obiectul cel mai mic si pana la obiectele generale cele mai mari, de la gena si atom pana la galaexie si tot universul, totul se intampla numai ca sa intareasca legatura ta cu

Creatorul.

Cei care cauta legatura vizibila cu “cel care da”- Creatorul - inainteaza spre scop, si trebuie sa inteleaga ca inainteaza prin truda lor, adica prin munca lor interioara, nu numai pe ei, pentru ei ci si pentru intreaga creatie. Rabinul Yehuda Ashala explica aceasta in “Introducerea la cartea Zohar”.

Cum se poate ca realitatea se schimba datorita acestei trude interioare?

Realitatea se schimba caci daca insusi omul isi intareste legatura cu Creatorul, numai este nevoie de suferinte, de acele probleme care vin “din proprie initiativa” de sus. Imprejurarile exterioare se schimba in bine. Suferintele au ca scop sa-l forteze pe om sa-si intareasca legatura cu Creatorul, dar in general oamenii se gandesc sa produca schimbarea in realitatea lor prin “talismane” si “binecuvantari”.

Individul - unic este “presat” de suferinte, care sunt ajutor si strigate din partea Creatorului la legatura cu EL, numai ca fata de multi Creatorul se comporta altfel, se multumeste cu lenta lor dezvoltare egoista fata de EL. Se poate descrie aceasta si astfel: unul se afla in varful piramidei si cei multi se afla la baza ei, de aceea raportul fata de ei este atat de diferit. De asemenea, unul singur dezvolta intentia, iar multimea se leaga de ea prin dorinta generala; de aceea truda lor este atat de diferita, insa amandoua fac parte din aceeasi gandire a creatiei.

Oamenii nu inteleg cum se produc schimbarile in lume, dar din toate aceste suferinte mari, in subconstient, ei cauta legatura cu Puterea Superioara, si se roaga la Ea, caci nu se pot baza decat pe Ea. Aceasta rugaciune – materializata, neinsufletita - actioneaza. Si tara Israel am primit-o caci am cautat-o si ne-am rugat, dar totul s-a intamplat in subconstient. Asa se intampla si azi – Creatorul, cu ajutorul suferintelor, ne introduce intr-o stare fara de iesire, si ne impinge spre colt, pana cand vom incepe sa cautam loc alternativ pamantului, dar nu-l vom gasi…caci el exista numai in Creator.

De ce Creatorul a apropiat poporul sau de material si nu de spiritual, de Israelul pamantesc si nu de cel spiritual?

Reintoarecerea in Israel s-a intamplat ca rezultat al rugaciunii care a existat in subconstientul nostru, ca rezultat al suferintelor simtite – ne-am rugat pentru un loc al nostru. Si daca vom adauga astazi la rugaciunea noastra si putina intelegere, ca totul se intampla pentru un anumit scop, atunci rugaciunea noastra, a publicului dornic, va fi indreptata corect, si va veni alta solutie, pe o alta treapta, spirituala. Si pentru ca spiritualitatea este cauza materialului, de acolo vor cobori cauzele care vor schimba lumea noastra si toate procesele care au loc in ea.

Dar de ce viata omului cuprinde asasinate, moartea din cauza bolilor, a chinurilor?

Dupa kabbalah totul se intampla dupa legea in care totul trebuie sa se reintoarca la radacina sa. Este legea unica care se numeste “legea asemanarii formelor”, care actioneaza pentru legatura totala. In aceasta stare de legatura sunt cuprinse toate starile de la inceputul creatiei si pana la sfarsitul ei. Starea de legatura totala este socotita ca finala si stapaneste toate celelelalte stari particulare. De aceea se poate spune ca de fapt exista numai aceasta stare finala. Toate celelalte stari exista numai in simturile noastre trecatoare, iar masura lor este in functie de gradul de corectare a noastra.

“Creatorul” este legea generala, El actioneaza asupra noastra in functie de starea in care ne aflam; acesta este raportul total care se gaseste peste toate celelalte sentimente si relatii pe care noi le simtim.

Nivelul cel mai inalt este cel in care sufletul este alipit Creatorului. Daca omul se afla pe o treapta inferioara fata de aceasta, atat in lumea spirituala cat si in lumea aceasta, aceasta lege a unitatii, legea asemanarii trasaturilor, il atrage sa se reintoarca la radacina sa, prin folosirea fortei constrangerii, cu intensitatea corespunzatoare dinstantei la care se afla omul fata de scopul creatiei.

Aceasta seamana cu actiunea metalul in campul magnetic, sau cu

actiunea obiectului electric in campul electric, sau la reactia corpului uman aflat intr-un anumit camp gravitational: daca nu exista egalitate intre forta de atractie si corp, aceasta lege il atrage sau actioneaza ca sa-l atraga cu forta, catre starea de echilibru, catre starea de egalitate cu campul, catre originea campului.

Cand sufletul se desparte de legatura sa cu Creatorul, de la radacina sa, si coboara in corp, in dorintele egoiste, in lumea noastra, ea simte aceasta despartire ca tulburare, ca imbracaminte numita “corp”. Acesta nu este corpul fizic-biologic ci este suma dorintelor, dorintelor noastre interioare, si tocmai ele ne despart de radacina.

Aceste tulburari s-au creat odata cu indepartarea sufletului de radacina, pe treptele pe care ea le-a coborat si s-a “ingrosat” mai tare(a devenit mai egoista). De aceea anularea acestor tulburari, acestor insusiri, este prin reintoarcerea sufletului la radacina. Iar neutralizarea egoismului se poate face numai pe o singura cale – numai daca vom simti ca ea (egoismul)– este tulburarea noastra.

Cum se poate simti aceasta?

Aceasta se poate simti tocmai prin boli, distrugeri, frica fata de o moarte cruda si favoritism. Aceasta este legea unica. Daca Einstein ar fi vrut sa ajunga la formula care sa faca legatura dintre intregul univers si toate lumile, atunci tocmai aceasta lege, tocmai aceasta formula de atragere catre centru prin asemanarea/egalizarea insusirilor, ea este formula invingatoare.

Nu numai ca noi trebuie sa tindem sa executam aceasta lege a asemanarii insusirilor, caci noi insine nu suntem in stare sa schimbam in noi aceste insusiri, ci noua ne revine sarcina sa dorim sa schimbam in noi totul in concordanta cu aceasta lege. Adica, ne revine sarcinasa voim ca aceasta lege sa existe chiar daca ar fi in mainile noastre posibilitatea s-o anulam**,** pana intr-atat incat daca nu ar fi existat am fi facut totul ca ea sa existe in forma in care exista – iar aceasta se numeste “sa fii de acord cu legea”.

Drumul in sus este intotdeauna dupa principiul “deasupra cunoasterii”

(=lemala mehadaat), adica deasupra inteligentei. Numai astfel putem sa ne adaptam insusirilor superioare, care inca nu se gasesc in noi. Cu astfel de procese nu ne intalnim in aceasta lume a noastra nicaieri, caci cu ajutorul inteligentei noastre nu putem atinge “inteligenta Creatorului”, “intelingenta superioara”, ci numai s-o dezvoltam pe cea din posesia noastra.

In lumea spirituala s-a produs schimbarea: inteligenta omului a fost schimbata cu “inteligenta Creatorului”. Acesta este un proces care se petrece lent, lent, etapa dupa etapa. Pe fiecare treapta omul primeste inca o portie din “inteligenta Creatorului” in locul inteligentei sale actuale. Si de aceea, pe fiecare treapta omul trebuie sa se desparta de inteligenta sa si sa primeasca in schimbul ei “inteligenta Creatorului”. Ca sa-l ajute pe om, Creatorul ii trimite situatii pe care omul nu-i capabil sa le inteleaga cu inteligenta sa, nu-i in stare sa le primeasca si sa le indreptateasca – ca situatie care vine de la Creator inspre binele sau. Creatorul ii trimite situatii care au fost create dupa inteligenta treptei sale urmatoare, pe care omul trebuie sa urce.

Cu alte cuvinte, nepotrivirea dintre situatia insasi si cea pictata omului – dupa inteligenta sa actuala – ii da posibilitatea sa inteleaga, ca ceea ce se intampla este in concordanta cu Creatorul si nu in corcondanta cu el. Din acestea omul incepe sa inteleaga ca nu are nici o alta posibilitate decat sa schimbe inteligenta sa, astfel incat sa poata fi de acord cu situatia de fata.

Cine inainteaza in aceasta forma se numeste "צדיק"=tzadic = intelept, deoarece felul inaintarii sale este de a se corecta pe sine, astfel incat sa-L poata indreptati pe Creator in fiecare situatie. “tzadic” =”Intelept” este cel care indreptateste (i se reveleaza Creatorul)

Daca omul este constient de faptul ca atunci cand simte orice fel de lipsa a satisfactiei fata de viata, el de fapt il primeste in inima sa pe Creator, caci lipsa satisfactiei fata de viata este la fel cu lipsa satisfactiei fata de sursa vietii insasi; il doare ca il injura pe Creator si atunci el cere putere – si nu doreste nimic altceva decat posibilitatea de a-l indreptati pe Creator in

toate.

A ma corecta pe mine si a corecta lumea

Capacitatea noastra de simtire este foarte slaba. Noi nu simtim nici macar ce se intampla in corpul nostru, ce se intampla intre moleculele noastre, nasterea celulelor noi. De aceea, pentru ca sa incepem sa simtim ceva, trebuie sa se intample in noi multe schimbari.

Dupa un anumit timp, incepem sa simtim un oarecare nou fenomen.

Dar inainte ca se nasca in noi aceasta noua simtire. Trebuie se se miste in interiorul nostru milioane de rotite, sisteme, trebuie sa se intample diferite corectari, pana cand aceste schimbari ajung la aceea masura a simtului pe care o putem simti.

Invatarea kabbalei actioneaza asupra noastra pe trepte diferite ale sufletului nostru, in insusirile “dorintei de a primi”, pe care noi inca nu le simtim. Si aceasta se intampla astfel: omul citeste si nu intelege nimic si nu simte nici o dorinta sa invete, deoarece aceasta actioneaza tocmai asupra insusirilor care se afla sub nivelul simtului sau. Aceasta seamana cu cineva care umple paharul si se gandeste: “de ce sa umplu partea de jos a paharului, doar ajunge sa umplu partea de sus si sa beau, caci si asa eu beau numai din partea de sus a paharului, si de ce eu trebuie sa am grija de restul partilor?”

“Dorinta de a primi” a omului se corecteaza cu ajutorului invatarii stiintei kabbalei; stiinta kabbalei se ocupa cu nivelele sufletului, intrumentul si dorinta, care se afla in “partea de jos a paharului” sau; el nu le atinge, nu le “bea” – nu simte gustul lor adevarat, atat timp cat nu ajunge sus, in acea parte de unde el incepe sa simta.

Incet, incet el incepe sa simta; incet, caci “dorinta de a primi”, egoismul sau, este foarte adanc si complicat. El este in concordanta cu lumina – numarul insusirilor care exista in “dorinta de a primi”, in egoism, este ca numarul insusirilor luminii. De aceea, chiar daca nu intelegem ce invatam, trebuie sa continuam si sa invatam, cu intentia de a atinge insusirile luminii, si nu numai asa ca sa intelegem.

Fara aceasta intentie, fara tanjirea dupa atingerea insusirilor luminii, nu se obtine nimic, caci putea invataturii, a luminii, actioneaza asupra noastra numai cu puterea intentiei omului, dorintei sale. Numai ca, revelatia este lenta si treptata, si cu toate cele ce simte omul, el face legatura cu intrebara principala “care este sensul vietii?”, caci toate celelalte intrebari, care se afla sub aceasta intrebare isi gasesc raspusul si asa.

Cand omul isi corecteaza dorinta sa, intentia sa, toate partile creatiei

care se afla sub el, fauna, flora, mineralele, participa si ele in aceasta inaltare, cu toate ca nu sunt constieinte de aceasta. Ele nu sunt in stare sa simta aceasta caci schimbarile spirituale se pot simtii numai pe treapta “om”. Numai ca, influenta generala a luminii este simtita pe fiecare treapta a creatiei.

Celeleate parti ale creatiei nu simt in interiorul lor intrebarea “care este scopul vietii mele?”, dar prin faptul ca omul isi pune aceasta intrebare si invata in cartea “Invatatura celor zece sfere”, cu intentia sa se lege de “superior”, de lumina, prin aceasta, si celelalte parti ale creatiei i se alatura la intrebare, sunt cuprinse in el, si, se corecteaza in interiorul sau. Apropo, acesta este motivul pentru care omul poate sa simta in interiorul sau natura. De exemplu, cand zburam peste munti, este in special simtita inspaimantatoarea lor liniste si imensa lor asteptare in descoperirea Creatorului.

Omul inalta toate partile naturii: mineralele, flora si fauna. Toate formele care sunt in ele, toate sexele si toate felurile se inalta cu omul, fara nici o actiune din partea lor. “Actiunea” este munca cu “ecranul” – corectia cu intentia “pentru Creator” (leman habore), a darui. Acesta este scopul omului, iar celelalte in comparatie cu acesta, nu au scop, caci numai “omul” se corecteaza, caci numai el se intreaba pentru ce exista.

Lumea se schimba in functie de om: daca omul se schimba putin in bine, lumea se schimba putin in bine. Numai ca aceste schimbari sunt atat de mici, incat noi nu suntem in stare sa le intelegem, si cu toate acestea ele se intampla neaparat si imediat, atat inspre bine cat si inspre rau. Creatia trece printr-o anumita evolutie treptata care depinde de schimbarile produse in om. Fiecare parte din natura isi are dorinta sa de autoconservare, de viata. Astfel si in atom sau in oricare alta particica exista nevoia de grija fata de sine, pentru structura sa, si acesta este “egoismul” sau.

“Puterea” este dezvaluirea exterioara a dorintei. Adica, daca eu vreau ceva – eu ma tin dupa acel ceva, eu trag, imping, fac ceva – si aceasta se

numeste “dorinta”. Cand vorbim despre puterile naturii, cum ar fi forta gravitatiei, puterea electricitatii, puterea chimica, observam pana la urma ca toate sunt de fapt numai doua: puterea care atrage – primeste si puterea care respinge – daruieste. In natura exista numai ele doua, si toate celelalte sunt numai combinatii ale lor.

In lumea spirituala exista numai omul si Creatorul; omul este dorinta de a darui Creatorului si Creatorul este dorinta de a darui omului. Toate celelalte creatii, adica dorinte, in afara de dorinta numita “om”, nu au libertatea de a alege, si de aceea se numesc “ingeri” "מלאכים"= (malachim). Dorinta de a primi care nu are posibilitatea de a alege, si nu ajunge la posibilatea de a se cerceta si purifica, tebuie s-o alipim de cineva care are posibilitatea de a alege, pentru ca s-o purifice si s-o corecteze, si deci aceasta este munca care-i revine omului.

In general noi vorbin despre doua feluri de ingeri: "יצר טוב"=ietzer tov=duhul bun si "יצר רע"=ietzer raa=duhul rau. In sufletul “omului primordial”=adam harishon, sufletul general, suflet care se afla in lumea nobila, se afla si toate creatiile in forma lor corectata. Si daca sufletul omului primordial nu s-ar fi destramat, omul ar fi fost creat din intentia de a darui “almant lehashpia”, si si-ar fi atasat si "עץ הדעת"=etz hadaat =copacul cunoasterii si ar fi atins imediat "גמר התיקון"=gmar haticun=sfirsitul corectiei; si atunci toate celelate trepte ale creatiei ar fi primit si ele impreuna cu el, sfarsitul corectiei.

Toate celelate trepte care nu sunt “om”, sunt feluri ale dorintei: felul radacina, alef, beit si ghimel, si numai felul dalet se numeste “om” sau treapta “vorbitoare”. Treptele anterioare ei, minerale, flora, fauna, sunt numai trepte intermediare in dezvoltarea creatiei, si ele nu au nici o posibilitate de miscare proprie, interioara sau spirituala, ale lor.

Felul dalet este dorinta care ea insasi hotaraste ce sa primeasca si cum sa primeasca. Fata de aceasta, pe celelalte trepte nu exista acest sentiment iar posibilitatea miscarii proprii interioare nu exista, si de aceea locuitorii acelor trepte se numesc “ingeri”. Felul dalet s-a nascut din ele si a

fost creata la sfarsit, dupa cum este scris in Tora, si anume ca omul a fost creat ultima data, in ziua a sasea.

Conducerea naturii

“Intelept” este omul care si-a corectat natura sa si a atins treptele superioare ale creatiei. El vede in ce fel este condusa lumea si dupa care legi. Deoarece el s-a corectat, fiind de acord cu aceste legi, trasforma aceste legi in legi existente prin puterea vointei sale si prin aceasta primeste aprobare sa conduca natura.

In ultimul timp, a inceput si stiinta sa descopere ca este in puterea omului sa influenteze asupra tuturor partilor naturii, asupra mineraleor, florei si faunei, numai cu ajutorul gandului.

Toate partile creatiei, si noi totodata, existam si suntem condusi de forta numita “natura” sau “Creator”, a carui trasatura este “de a influenta = להשפיע = lehashpiah (de la cuvantul belsug = שפע=shefa)”. Cand inteleptul atinge o anumita treapta a corectiei, dobandind o anumita masura a “puterii de a influenta”, de a darui, in aceasi masura el se poate alatura conducerii naturii. In concordanta cu aceasta, se include inteleptul, treapta “vorbitoare”, in treapta mineralelor, florei si a faunei din natura, si adauga la fiecare treapta a naturii mult belsug, ii schimba legile si le imbunatateste – cu ajutorul sau natura devine mai miloasa.

Ca rezultat al includerii sufletului sau in alte suflete si a tuturor celorlalte suflete in interiorul sau, inteleptul inalta, dupa felul corectiei sale fata de ele, toate celelalte suflete. Masura influentei sale fata de ele depinde de marimea sufletului si unicitatea sa, adica, din care parte a “sufletului primordial” s-a despartit: din cap, din corp, din picioare sau din alte parti.

Acest lucru nu depinde de om, dar masura corectiei sale intr-adevar influenteaza inaltarea sufletelor si acordul lor la corectie. Astfel, (si numai prin aceasta!) ajuta inteleptii lumea.

Omul este in stare se deosebeasca intre bine si rau numai in masura in care lumina il lumineaza. Ca atunci cand, el se uita la lumina lanternei si vede numai pana la marginea razei de lumina unde ea ajunge, asa si la noi,

omul poate diferentia binele de rau pana la acea adancime, pana la acel loc din egoismul sau unde ajunge lumina. De aceea numai in masura revelarii Creatorului fata de el, omul poate sa vada adevarata sa natura, cat este ea de rea – si sa doreasca s-o corecteze. De aceea daca noi cerem de la Creator sa ni se dezvaluie pentru ca sa ne putem vedea si corecta, si nu pentru placerea proprie, El raspunde la aceasta rugaciune.

Atunci de ce avem nevoie de stiinta kabbalei? Luam cartea de rugaciune sau psalmii, mergem la zidul plangerii si incepem sa strigam de dimineata pana seara: “Salveaza-ne!”. Dar cui strigam acolo? Celui care ne-a facut acest rau? Celui care a lovit in noi cu intentie? Iar daca strigam la El va inceta sa ne loveasca?

Creatorul nu aude strigatele noastre deoarece aceste suferinte au scop! Creatorul vrea ca rezultatul acestor suferinte sa fie corectarea. Iar noi trebuie sa intelegem asta si sa-I raspundem: “Prin aceasta ca Tu ma lovesti actionezi corect, multumita loviturilor Tale eu inteleg ca sunt rau. Dar da-mi posibilitatea sa vad in ce sunt rau si sa ma corectez.” Exact la aceasta rugaciune El se asteapta, si exact asta trebuie noi sa cerem. Asta trebuie noi sa invatam oamenii: adresarea noastra catre El trebuie sa fie din intentia de a ne corecta.

De ce eu sufar?

Exista numai o singura dorinta: “placerea creatiei”. Exista numai un singur scop, a aduce toate creatiile la starea de a simti continuu placerea. Exista numai o singura forta, forta care conduce toata creatia la starea in care va putea primi placerea. Totul in lume este gandirea unica a Creatorului, totul este numai ea(gandirea) si numai pentru El. Si de aceea totul este condus numai dupa legea, singura si unica, de a reintoarce toata creatia la placere, la Creator, la lumina.

Tu ceri placeri pentru tine, dar ele pot veni numai prin corectare. De aceea in loc sa cerem de la El sa ne faca un bine, noi trebuie sa cerem de la El corectarea, prin ea va veni placerea. Cine intelege, ca loviturile vin la el

pentru ca sa se indrepte, deja a inceput corectarea. Treptat soseste intelepciunea, si atunci ne schimbam, adica executam ceea ce doreste de la noi expeditorul loviturilor. Nu trebuie sa ma refer la loviturile in sine, ci sa ma uit la cine imi da aceste lovituri, eu simt suferintele ca mijloace fara de care nu voi reactiona, fara suferinte nu ma voi indrepta spre El.

Omul trrebuie sa se inalte peste senzatia sa de rau si sa inceapa sa lucreze cu mintea, trebuie sa cerceteze de ce ii este rau si de este lovit, caci fara indoia cineva ii trimite aceste lovituri, iar omul nu le simte scopul si incepe sa fie suparat pe Creator: “ Aceasta se numeste dorinta de-ai face placere creatiei? Doar nu exista lucru mai groaznic decat ceea ce Tu ne dai!” Cand omul incepe sa se intrebe, inseamna ca deja nu se refera numai la lovituri in sine, ci are deja in el inteligenta sa se priveasca si sa vada ca loviturile au un scop. Incepe sa se corecte si prin aceasta isi imbunatateste situatia.

Aceasta vrem noi sa explicam tuturor oamenilor: “Oameni buni, este aici un scop, este un rost. Nu arabii si nu neevreii sunt raspunzatori pentru ceea ce ni se intampla, ci noi insine. Noi captam loviturile de sus caci nu am inceput inca sa ne corectam, atunci hai sa incepem sa ne imbunatatim si toate loviturile vor disparea.”

In public trebuie sa se dezvolte o noua cunostinta care se afla peste simturi. In afara de sentimente trebuie sa fie si inteligenta. Inteligenta ne este necesara ca ne putem reactiona la rau si la bine in forma controlata. Daca-mi este rau, se pare ca-i pentru ceva si aceasta are si un scop. Trebuie sa explicam aceasta la toata lumea, publicul este cufundat in sentimentele “mi-e rau” – “mi-e bine”, si pana cand oamenii nu se vor intreba: “de ce mi se intimpla aceasta?” vor trece inca cateva sute de ani de dezvoltare.

Scopul nostru este sa explicam la ce conduce starea sa actuala. Dupa cum scrie si rabinul Yehuda Ashalag in articolul sau “Esenta religiei/stiintei si scopul ei” : “religia/stiinta nu este spre binele creatiei ci spre binele lucratorului”, adica religia/stiinta, citeste stiinta kabbalei, exista nu pentru binele creatiei, nu pentru binele Creatorului ci pentru binele celui care

lucreaza ca sa se corecteze. Toata creatia a fost creata pentru scopul final. Dar daca tu te relatezi la ceea ce ti se intampla numai dupa “mi-e bine” sau “mi-e rau”, te afli numai pe treapta mineralelor, florei sau faunei si nu pe treapta “vorbitoarelor”, treapta care lipseste din noi.

Intrebarea “Care este scopul vietii mele?” se trezeste in om de fiecare data din nou, datorita suferintelor. Creatorul nu ne uita si zi de zi ne adauga suferinte. Problema noastra este: cat va trebui inca sa suferim pana vom intelege principiul, ca suferintele vin numai ca sa trezeasca in noi ceva care se afla peste simtirea suferintelor. Si pana atunci noi intregim realitatea in care zi de zi, alti si alti soldati si cetateni mor in atentate sau in accidente rutiere. Iar oamenilor li se pare ca deja nu mai este nimic de facut, si acesta este de fapt plata pentru existenta noastra.

Aceasta este adevarata fuga din fata cunoasterii cauzelor suferintelor. In loc sa ne intrebam de ce ni se intampla toate acestea, poate ele au un anumit scop, noi ne linistim si ne resemnam cu ele. Chiar si cand primim mai multe suferinte, incercam sa le simtim mai putin dureroase. Si daca vor incepe sa omoare mai multe zeci de persoane pe zi vom simti ca si cum ar omori numai o singura persoana pe luna. Asta este ceea ce se intampla in societatea noastra deja astazi. Fiind “eroi” si cica nesimtind suferintele, si nici loviturile, atragem asupra noastra alte lovituri, chiar si mai mari, pentru ca totusi sa simtim sentimentul de durere si suferinta pana la acea masura in care ne vom spune: “ajunge, au acestea scop, hai sa il gasim, iar el este in noi”.

Acest “eorism”, de a nu simti suferinta, aceasta orbire, as numi-o “egoism tampit”. Ca si pasarea la care-i este frica de ceva si-si ascunde capul sub aripa ca sa nu vada. In cazul nostru astfel de actiuni au devenit o adevarata strategie, cand nimicnicia si lipsa perspectivei au devenit subiectul discursurilor politicienilor, si de fiecare data descriu intre ei lipsa intelegerii fata de situatia alfata in fata lor.

Cine se ocupa deja cu cercetarea cauzelor suferintelor, este deosebit fata de ceilalti prin aceea ca are sufletul mai dezvoltat, si de aceea are

obligatia sa explice la toti ca exista cauza la suferinte, ca ele ne orienteaza sa cerem unirea cu “forta superioara”. Ajunge si numai daca tot poporul, in loc sa se gandeasca la loviturile insesi sau la starea sa, sa va gandi la cine trimite aceste lovituri, la Creatorul care doreste sa-l apropie de bine. Daca ne vom schimba gandul nostru astfel ca, in loc sa ne gandim la lovituri si la egoismul nostru, vom incepe sa ne gandim la scop, vom rezolva prin aceasta toate problemele.

Omul ca treapta spirituala

In clipa in care apare in om sclipirea spirituala, un interes care ii este inca ascuns, el nu mai gaseste placerea in viata – si incepe sa caute ceva ce este dincolo de bani, respect, sex, mancare, autoritate, cunoastere, si nu stie unde se gaseste ceea ce el doreste cu adevarat. Aceasta este prima data cand simte ca este ceva ce nu se gaseste in societatea sa in aceasta lume. Aceasta este sclipirea care se dezvolta mai tarziu in dorinta clara spre legatura cu Creatorul, la alipirea de El.

In acest fel, omul se numeste “om” in concordanta cu urgenta cu care vrea sa fie alipit de Creator, dupa aceasta masurandu-se treapta “omului” din el. Mineralele, flora, fauna, si vorbitoarele sunt dorinte care se gasesc in noi, dar treapta “om” se masoara dupa masura dorintei noastre catre Creator. In introducerea la cartea “Fete luminate si explicite” scrie rabinul Yehuda Ashlag, ca toate dorintele cu exceptia dorintei numita “om” se masoara dupa lucrul la care aceste dorinte tanjesc:

1 pe treapta “mineral” dorintele sunt indreptate catre mancare, sex si familie, adica catre dorintele corporale – animale;

2 pe treapta “flora” dorintele sunt indreptate catre bani si securitate;

3 pe treapta “fauna” dorintele sint indreptate catre autoritate si respect;

4 pe treapta “vorbitoare” dorintele sunt indreptate spre stiinta si invatatura;

5 pe treapta “om” dorim spiritualitatea, adica dorintele omului s-au

dezvoltat intr-atat incat este atras de ceva ce este in afara lumii sale.

In fiecare om sunt trasaturi pe care tinde sa si le pastreze asa cum sunt si altele pe care vrea sa si le schimbe pentru spiritualitate. In aceasi masura in care eu sunt gata sa schimb cateva din trasaturile mele interioare pentru sentimentul spiritual, in acea masura eu ma numesc “om”. Si in acea masura in care nu sunt in stare sa renunt la anumite trasaturi ale mele, ma numesc “animal”. De pe treapta “vorbitoare” in jos – acestea sunt stari in care omul nu vrea sa se schimbe, adica renunta sa schimbe trasaturile sale interioare.

Asa de exemplu, el crede ca inca nu este in stare sa se desparta de tot ce este in interiorul sau, nici chiar pentru un scop. In locul in care nu este in stare sa renunte la ceva, acolo el este inca pe treapta “animala”. Aceasta este de fapt contradictia dintre publicul general si omul singur, inteleptul.

Nu exista contradictie mai mare decat aceasta, nu exista diferenta mai mare in toata creatia decat cea dintre Creator si creatie, care se exprima in lumea noastra prin contradictia dintre multime si persoana unica – inteleptul. Majoritatea publicului se dezvolta in concordanta cu natura sa, iar persoana unica, cu caracter, care doreste sa ajunga la Creator de dezvolta in concordanta cu trasaturile Creatorul din sine.

Diferenta principala este in educatie. Comunitatea este de preferat sa fie conservatoate, pe treapta mineralelor, neschimbata. Tot ce invatam in ea trebuie sa se pastreze si sa existe fara schimbari, fara miscari spre stanga sau spre dreapta; pe aceasta cale poporul se pastreaza si nu se asimileaza schimbarilor. In comparatie cu aceasta, individul, cu cat personalitatea sa este mai deosebita fata de altii, nesupusa, si condusa numai dupa instinctul inimii, cu aait ea este mai nobila. De aceea nu-i de confundat intre stari si intre calea individului cu personalitate si cea a “unuia din popor”.

Dar cine simte dorinta pentru Creator, poseda sclipirea din inima, pentru el exista o alta “Tora”, dupa cum scrie in tora: “stiinta Torei este inversa stiintei proprietarilor”. Un astfel de om trebuie sa-si dezvolte in interiorul sau unicitatea sa cu ajutorul invataturii din cartile de kabbalah.

Invatatura din cartile de kabblah a fost interzisa in trecut, publicului larg. Inteleptii au fost cei care au stabilit aceasta interdictie femeilor, copiilor si barbatilor sub varsta de 40 de ani (in kabbalah varsta de 40 de ani este virsta “intelepciunii”/ “bina” – cand omul intelege ca viata sa este pentru supunere, ceea ce totalitatea publicului nu este capabila s-o inteleaga, caci el este inca pe treapta animala). Adica cei care inca nu s-au dezvoltat indeajuns, si nu pot sa invete kabbalah.

Rabinul meu, rabinul Baruch Ashlag, a spus ca toate cartile iudaice care au fost scrise inainte de rabinul Yehuda Ashlag (care a trait intre anii 1884-1954), au fost scrise de intelepti posesori ai spiritualitatii. De-a lungul intregii istorii, inteleptii au fost cei care au stabilit educatia societatii si a celor care au studiat kabbalah.

Incepatorii vor sa stie daca kabbalah este in contradictie cu religia. Kabbalah este contrara oricarei religii, caci ea este stiinta iar religia este tocmai contrariul stiintei. Cu toate acestea kabbalah nu exclude religia.

In clipa in care apare sclipirea, simtirea existentei sufletului – trebuie sa invatam kabbalah. Cand rabinul Kuk a fost intrebat: “Cine poate sa invete kabbalah?” El a raspuns cu simplitate: “Toti cei care vor!”. Caci dorinta este singurul index al dezvoltarii sufletului.

Rabinul Yehuda Ashlag scrie ca, daca omul este deja potrivit sa invete kabbalah si nu face aceasta – el este cauza tuturor dezastrelor, pentru ca nu si-a introdus partea sa, pe el insusi, in conducerea creatiei. Legea generala a intregii realitati este construita astfel incat omul trebuie sa se implice in forma activa in conducerea realitatii si daca nu se implica, vine forta dura a naturii si-i umple locul. Aceasta schimbare dintre forta naturii si forta omului , este simtita in lumea noastra prin dezastre si suferinte. In clipa in care omul simte dorinta catre Creator, ii revine sarcina sa invete cum sa se corecteze si prin aceasta sa schimbe intreaga realitate. Daca el nu face aceasta, el devine sursa tuturor dezastrelor din lume.

In perioada mandatului britanic rabinul Yehuda Aslag a vrut sa publice un ziar kabbalist. El a vazut ca au sosit deja timpurile in care

publicul larg se apropie de treapta spirituala, pe care inainte, numai putini ajunsesera. De aceea este de dorit sa se explice poporului ce este kabbalah, numai ca inca este necesar sa se invete in forma simpla si usoara: sa se spuna ce poate kabbalah oferi oamenilor, care-i este scopul, si atunci sa se dea la fiecare posibilitatea sa-si faca alegerea, si cine intr-adevar este atras de puterea superioara, va veni. Daca nu se va da posibilitatea sufletelor sa aleaga, adica sa se dezvolte in forma libera, vom aduce in aceasta lume multe dureri.

Aceasta educare este necesara acum mai mult decat a fost in urma cu 100 sau 200 de ani. Cauza este ca, chiar daca educatia a fost intotdeauna pe primul loc la evrei, iar de la varsta de trei ani incepeau sa invete Tora, numai dupa expulzarea care a avut loc in ultima suta de ani si intoarcerea in Israel , a inceput noua perioada in dezvoltarea sufletelor. Prin aceea ca Creatorul ne-a reaintors in tara Israel, El ne-a reintors pe “pamantul spiritual”. Adica, El ne-a dat posibilitatea sa actionam spiritual si sa cucerim superioritatea spirituala. Acest proces incepe numai acum, de aceea in trecut nu a fost nevoie sa se explice kabbalah unei generatii intregi.

In trecut nu a fost necesara studierea kabbalei. Rabinul Yehuda Ashlag scrie ca au fost multi care au ajuns pe trepte spirituale inalte prin cartile de Tora dezvaluite. Dar in cartile de Tora nedezvaluite exista o revelatie mai mare a luminii superioare, care poate sa-l ajute pe om sa treaca procesul corectiei. Fiecare carte sfanta este scrisa de pe treapta spirituala cea mai inalta, de pe treapta “sfarsitul corectie”("גמר התיקון" = gmar haticun), dar cartile de kabbalah scrise pentru generatia noastra, sunt o revelatie speciala si nu o revelatie generala, pentru ca ele au fost scrise in special pentru a-i ajuta pe cei care tanjesc dupa dezvoltarea spirituala in timpurile noastre.

Odata, dupa ce rabinul meu (Baruch Ashlag) a discutat cu o persoana, l-am intrebat daca acea persoana este un intelept (mekubal). El mi-a raspuns: “Eu cred ca partial - da”.

L-am intrebat cu surprindere, cum asa “partial”, mi-a raspuns rabinul: “el

nu vrea sa fie dezvaluit si de aceea nu se poate vedea.”

Exista trepte inalte ale intelegerii, iar daca omul se afla pe ele nu poate sa greseasca, dar la inceputul drumului si la mijlocul drumului sunt drumuri diferite in functie de radacina sufletului. De aceea inteleptii nu sunt intodeauna dezvaluiti unii altora, si citeodata se ingrijesc sa fie nedezvaluti si unul fata de altul.

El a continuat si mi-a explicat: “el trebuie sa-ti dezvaluie ‘ecranul’ sau. Daca inteleptul nu vrea sa se descopere, el poate sa vina la tine ca beat sau ca om lipsit de importanta. Dar daca vrea, el isi dezvaluie ‘ecranul’ si amandoi incep sa lucreze impreuna in instrumentul comun si atunci totul este diferit. Aceasta este ca si cand doi experti care fac acelasi lucru si sunt scufundati in el. Ei se inteleg unul pe altul. Ei nu au nevoie nici chiar de cuvinte. Ei intra intr-o descoperire comuna.”

Tot procesul muncii spirituale decurge din fata spirituala (partuf), care se numeste "זו"ן ("זעיר-אלפין ונוקבא) =zer alphin venucva din lumea nobila. Exista diferente si drumuri diferite in urcarea spirituala si aceasta se poate vedea din impartirea poporului israel in douasprezece triburi, in care casatoria intre ele a fost interzisa. De o parte iubirea israelului, un singur popor, si de cealalta parte interdictia de a fi impreuna, de a se casatori unul cu altul, de a se conecta si corecta unul pe altul, ci fiecare isi corecteaza partea sa separat, si intr-adevar sunt drumuri diferite in corectie si nu se contrazic unele pe altele. Fapt care ni se pare acum intr-adevar ciudat.

Sufletele pot sa nu se uneasca caci unirea lor are loc numai pe treapta “sfarsitul corectiei”. Cea mai mare diferenta se clarifica atunci si se corecteaza dupa ultima mare unire cu lumina superioara. Cele mai mari cercetari sunt inca inaintea noastra. Trebuie sa intelegem ca acesta este un proces natural pe care-l trece intreaga omenire, sufletul general. Poporul trebuie sa ramana asa cum este, dar cei care merita, si sunt multi ca ei, este interzis in a-i opri sa invete kabbalah. Despre asta vorbesc marii intelepti.

Inteleptii nu spun ca trebuie invatati toti. Dar pe treapta noastra trebuie inteles ca, kabbalah este metoda devoltarii care-l obliga pe fiecare.

Oamenii vin, asculta, pleaca si pe aceasta cale se pregatesc pe sine pentru faza urmatoare a corectiei. Citirea din cartile de kabbalah este corectie iar tot restul depinde de Creator.

Ceea ce invatam nu dispare. Daca vine si pleaca, peste 200 sau 300 de ani se va reintoarce. Fiecare om este alcatuit diferit, si nu este in aceasta nici o deficienta, ci ordine diferita. Inteleptii trebuie sa-si organizeze munca cu toate categoriile diferite ale populatiei, dupa ordinea impusa de sus. Nu trebuie opusa rezistenta la ceea ce coboara de sus. Trebuie facut asa cum a spus rabinul Yehuda Ashlag, sa se imparta cartile sale scrise tocmai pentru generatia noastra, sa se raspandeasca stiinta, si cine prinde inseamna ca materialul ii este necesar.

De exemplu, cartea de rugaciune (vezi fig.1 pagina 42) ea este ordinea corectiei pe care omul trebuie s-o urmeze; ordinea muncii sale. Rugaciunea este munca din inima. Si noua ni se cere sa ajungem la starea in care rugaciunea sa fie in inima, caci aceasta munca va imbunatati trasaturile noastre interioare, dorintele noastre.

Noi avem natura numita “duhul rau” si avem in noi si sclipirea dumnezeiasca de sus care nu poaste fi stinsa. Acestea doua sunt in contradictie una cu alta si produc in noi tensiune interioara continua. In timpul in care domina in noi “duhul rau” nu simtim tensiune dar daca dezvoltam sclipirea dumnezeasca se produce intre ei lupta, care se sfarseste cu invingerea “duhului rau” si astfel noi devenim “om”.

De aici vine ca este bine sa fii in cele doua extreme, in “natura animala” lipsita de griji sau in legatura continua cu Creatorul ca “om”. Este rau sa fii in mijloc intre cele doua extreme. Iar noi azi ne gasim in mijloc si de aceea ne lipseste bucuria vietii.

Odata ne-a fost indeajuns sa ne uitam la un meci de fotbal, sa rontaim seminte in fata televizorului, sa facem excursii, sa ne distram in localuri. Astazi “fiecare care adauga dauneaza” - ne este rau in perioada de trecere de pe treapta “animala” pe treapta “om”, aceasta este o perioada neplacuta care poate dura multi ani. Nu avem unde fugi. Cum spune regele David in

Psalmi: “De ma voi sui in cer, Tu acolo esti. De ma voi cobori in iad, de fata esti.” (Psalmi 138, 8).

Omul care se masoara pe sine in relatie cu Creatorul, se simte ca fiind rau, dorind corectia. Perfectiunea i se descopera numai dupa ce descopera raul din sine. Cine si-a insusit o alta metoda spirituala si este indrumat spre perfectiune, nu simte ca-i lipseste ceva – dar intr-o anumita zi si el incepe sa simta punctul din inima, si in interiorul ei pe Creator – si atunci va simti deosebirea si va ajunge la recunoasterea raului.

Este interzisa raspandirea kabbalei in forma agresiva, prin constrangere, ca sa nu dauneze dezvoltarii omului. Omul insusi trebuie sa se intrebe pentru ce s-a nascut, pentru ce traieste, trebuie numai adus spre aceasta intrebare.

Munca pentru Creator este aceea munca pe care o face omul pentru a-si egala insusirile sale cu cele ale Creatorului. Acesta este singurul efort pe care-l face omul contrar vointei sale. Tot restul efortului sau este pentru a-si satisface dorintele sale.

Omul cantareste: “Eu primesc cutare si cutare lovituri comparativ la cutare si cutare placeri. Ce-mi este mai convenabil, sa fiu impins inainte de lovituri, sau sa fiu atras in sus de placeri?” Totul se face dupa calculul care caracterizeaza si animalele. Este cunoscuta metoda de dresaj a animalelor de la circ – biciul si apoi morcovul. Ursul din circ se roaga sa primeasca bucatica de zahar caci a gasit ca-i este convenabil sa incante publicul iar ca rasplata sa primeasca placerea.

“Om” se numeste cel care este capabil sa se dezica, sa renunte la rasplata. Aceasta nu inseamna ca el nu primeste rasplata; el trece la o alta forma de rasplata. Prima data el se rastrange (prima restrangere – א'צימצום - timtum alef) pentru a nu primi pentru sine nimic, adica trece bariera (("מחסום"; si atunci incepe un alt calcul – calculul pentru Creator. A darui Creatorului – acesta este scopul; acesta este scopul calculului. Toate calculele sunt indreptate in a diagnostica scopul in forma sa cat mai corect posibila: care este scopul, care este intentia, ce vrea omul sa dobandeasca prin toate

mijloacele sale. Si atunci ajunge la rezultat, care este acela ca el este interesat in a darui Creatorului placerea, cat mai mult posibil.

Exista Creator si creatie. Creatia trece prin multe faze, de la inceputul istoriei omenirii si pana astazi, si tot asa pana la sfarsitul corectiei. Noi traim in aceasta lume si ne intoarcem si reintoarcem in ea de multe ori. De la o reincarnarea la alta, noi ne dezvoltam si in toate acestea exista un scop. Incepand de pe o anumita treapta a dezvoltarii umane omul devine activ in dezvoltarea sa. In aceasta faza el simte in inima sa chemarea de sus, ca si cum ceva il atrage, il impinge spre ceva.

Daca omul stie ca aceste lucruri exista , el insusi isi va grabi dezvoltarea. Caci in clipa in care face cunostinta cu ele, el incepe sa citeasca si sa acumuleze cunostinte, prin aceasta atrage asupra sa luminarea “luminii atotcuprinzatoare” ("אור מקיף" = or mechif) si dezvoltarea ii este grabita. De aceea este de dorit si necesar sa se invete principiile kabbalei (de exemplu din cartea “Daruirea Torei” – "מתן תורה" – matan Tora a rabinului Yehuda Ashlag) si in scoli pentru a se grabi dezvoltarea copiilor. Copilul nu va fi nevoit sa se reincarneze de zece sau cinsprezece ori, ci acelasi proces il va trece intr-o reincarnare sau doua, si va fi scutit de multe lovituri de prisos.

Intelegerea matura a suferintei

Cand citesc ziare si ascult radio, vad ca popoarele lumii se refera la mine in forme diferite, caci eu fac parte din poporul evreu. Atitudinea lor plina de sentimente antisemite, m-au facut sa simt dusmania fata de mine si frica in fiecare loc in care am fost in strainatate. Mai mult decat atat, si in tara stau in jurul meu si in jurul poporului meu, popoare care vor sa ne

nimiceasca sau cel putin sa ne supuna.

Eu trebuie sa ma relatez la acest fenomen ca actiune a Creatorului, sa vad in El pe cel ce produce aceasta dusmanie si ura in interiorul lor – si tocmai spre binele meu, pentru a ma face sa-mi schimb felul de a gandi si de a actiona; pentru a ma ridica peste nivelul emotional si omenesc al unei reactii normale – de la reactia instinctiva fata de ce vad ochii, la cercetarea cauzelor a ceea ce intr-adevar se intampla in jurul meu.

Daca nu ma relatez la fenomenul antisemit ca atare, ci la cauza ei, voi actiona pe treapta spirituala numita “om”. Numai prin aceasta metoda imi voi dezvolta capacitatea de intelegere a esentei intamplarilor in loc de fuga din fata lovituriilor (ca si animalul care fuge din fata vanatorului). Numai pe aceasta cale pot intr-adevar sa schimb factorii exteriori.

Cauza tuturor suferintelor este una, sa ne faca sa ne miram de sensul lor, sa urce omul de pe nivelul suferintei fara scop, la nivelul in care el se gandeste si analizeaza care sunt cauzele suferintelor si care este rostul lor. Fiecare poate se interpreteze cauza si rostul suferintelor, dupa originea si inclinatia inimii sale, dar toti sunt de acord ca suferintele ne fac sa ne gandim la cauza si scop, care din punctul de vedere kabbalist este acelasi lucru.

Raspandirea stiintei kabbalei aduce la cunostiinta publica cauza suferintelor si scopul lor. Prin aceasta scurtam pentru fiecare timpul necesar lui pentru intelegerea cauzei si scopului suferintei, sa recunoastem ca nu exista suferinta fara cauza si scop, ci toate au origine – Creatorul. El este cel care trimite suferintele la fiecare, si are scop precis care dureaza de mii de ani si in care ne-a napadit cu suferinte, fara sa ne lase nici o sansa de castig.

Scopul faptelor cu care Creatorul actioneaza asupra noastra este sa dezvolte in noi, printr-o serie de stari negative, reactia matura la suferinte. De aceea nu trebuie sa fugim de ele, ci sa le invingem, sa vedem in ele cadoul din partea Creatorului!

Daca le vom folosi corect, le vom putea transforma in intrument care

se ne umple fara intrerupere de placere si cunostinte fara sfarsit. Daca ne vom ridica peste simtirea obisnuita a suferintei si vom incerca sa intelegem cauza ei, si in loc sa simtim bata, sa simtim Creatorul, datatorul suferintelor, cel care ne loveste cu bata. Asta asteapta de la noi Creatorul!

Si suferintele vor inceta atunci. Cu ajutorul dorintei egoiste existente in noi “de a-mi face placere”, Creatorul ne conduce spre scopul sau ca si copilul mic care este atras sa faca ceva prin placere. Si treptat, prin urcari (primirea placerii) si coborari (sentimente rele si lipsa placerii), El ne conduce spre starea sa dorim sa fim in legatura constanta cu El, spre starea in care vom avea nevoie de El.

La inceput aceasta legatura dintre om si Creator se bazeaza pe beneficiul omului – rentabilitatea sa. Dupa aceea, din necesitatea de a supravietui si exista, omul dezvolta aceasta legatura, si incepe o cu totul alta faza in dezvoltarea sa, un proces de referire diferit fata de placere – fata de recompensa. De la dorinta de a primi placerea numai prin corp, el trece la dorinta de a primi placerea peste corp, sa primeasca o recompensa care nu este dependenta de simturile din corp, de frica sau de placerile corporale.

Cu alte cuvinte, omul incepe sa inteleaga ca recompensa poate sa fie mai inalta decat treapta de la nivel corporal. Recompensa pe care omul o asteapta nu decurge din frica, precum prima data, ea trebuie primita inainte ca el sa fie in legatura cu Creatorul. Omul simte ca si cum toate fricile din corp, incet, incet, se risipesc, ca si cum o mare greutate i s-a luat de pe umeri, ca si cum l-a cuprins magia. Si iar nu actioneaza dupa chibzuire, sa-i fie bine sau rau.

Aceata viata iarasi nu reprezinta pentru el legatura cu Creatorul, ci s-a creat in el o alta necesitate, necesitatea de a fi in legatura continua si mai interioara cu Creatorul, legatura care nu depinde de corpul material si de simturile sale. Aceasta dorinta produce in om necesitatea de a simti Creatorul continuu, pana intr-atit incat daca corpul incepe sa-i devine piedica in aceasta, adica sa-i distraga atentia de la legatura cu Creatorul,

prin aceea ca simte placerile materiale din jurul sau, aceasta senzatie ii face rau.

Daca omul trece tot acest lant al simtirilor si diagnosticurilor, el incepe sa multumeasca Creatorului si sa-L iubeasca pentru ca i-a trimis toate aceste sentimente negative, multumita carora a fost adus la legatura cu Creatorul.

De aceea principalul este, sa se intareasca in acest sentiment intr-atat incat nici un deranj material sa nu-l indeparteze de Creator. Nici o frica sau nici o placere nu vor intrerupe legatura interioara cu Creatorul, ci o vor intari.

Castaat de greu este asta ne putem inchipui daca incercam sa ne imaginam sentimentele evreilor in timpul izbucnirii focului inchizitiei. Ce frica si repulsie au trezit mantiile negre, chinuirile prin foc si crudele ucideri. Cum ar fi fost posibil in tot acel iad, si in acea frica sa se inteleaga acest punct de tangenta cu Creatorul, sa se vada ca prin aceasta Creatorul ne atrage spre El, si vrea sa ne inaltam pana pe treapta unde putem sa-L simtim?

Dar daca omul nu se leaga de Creator, ci cade pe treapta nivelului corporal – treapta sa animala, atunci el este condamnat la un destin de suferinta, umilire si moarte. Numai urcarea pe treapta Creatorului, pe treapta legaturii cu Creatorul, numai ea este cea care deschide omului tot tabloul realitatii de sute de ani: distrugerea templului, prigoanele, inchizitia, pericolul exterminarii in miinile dusmanilor nostri.

Nici o tara nu va consimti sa ne dea azil. Astazi, ca si intotdeauna, suntem inconjurati de dusmani. Tarile lumii, America, Rusia, Anglia, Franta, Germania, isi manifesta influenta lor asupra arabilor si asupra noastra. Ele ne tin in asediu, expusi fara intrerupere la exterminare. Nu este nimic nou in aceasta relatie fata de noi din partea tuturor popoarelor, numai ca azi situatia este diferita prin aceea ca ni s-a dat mai multa putere, ni s-a dat mai multa libertate in alegere, interioara si exterioara, materiala si spirituala.

Dar aceasta libertate (stat, autoritate, independenta si puterea

noastra) este numai iluzie. Ele ne-au fost date tocmai pentru a ajunge la intelegerea adanca si mai clara, ca toate acestea tot nu ne vor ajuta, si chiar daca vom avea tot ceea ce au celelalte popoare, cu toate acestea vom ramane direct dependenti de Creator care a creat aceasta realitatea, si acesta este motivul pentru care nu putem fi ca restul popoarelor, caci Creatorul nu ne va permite. De aceea noi ne aflam astazi in aceeasi situatie in care au fost evreii spanioli, cand din toate partile au fost fugariti de inchizitie si ura poporului. Atunci nu au avut nici un azil.

Nici azi nu avem unde fugi, si nici o tara nu doreste existenta tarii Israel. Noi stim aceasta si simtim “sindromul Massada” cea vesnic a noastra. Acest sentiment nu ne paraseste pana cand il vom descoperi pe Creator – cel care ne inconjoara; in tara Israel ne-a inconjurat cu romanii, in exil, si iar in exil, si in tarile de exil ne-a inconjurat cu inchizitia, cu multa indignare, cu antisemitism si expulzare.

Si tot asa si astazi. Cu toate ca am iesit din exil, a ramas in noi “Massada” – noi ne simtim in interiorul ei si ea in interiorul nostru. Nu suntem in stare sa disparam din fata ei, cu toate ca de sus deja ni s-a dat tara, si acest stat, si in aparenta lumea a aceptat existenta noastra.

A sosit timpul sa intelegem cauza la “sindromul Massada”. In secolul trecut
s-au acumulat in noi suferinte in masura necesara ca sa ne reintoarca la Creator. Ele au trecut peste noi in forma atat de groaznica, dar n-ar fi fost posibil altfel – si asa trebuie sa ne relatam la trecut. Dar astazi situatia s-a rasturnat, si noua ne revine misiunea sa luam viitorul in mainile noastre!

Din ultimul exil am iesit deja acumuland in noi toata cota suferintei necesare pentru a analiza cauzele exilului. Cauza exilului a fost ca sa ne faca sa constientizam ruptura de Creator, sa ne faca sa intelegem ca am fost expulzati din lumea spirituala si ceea ce ne lipseste, intr-adevar, este simtirea Creatorului, si nu linistea si prosperitatea din aceasta lume.

Marele Intelept al ultimei generatii, rabinul Yehuda Ashlag, scrie ca toate exilele au fost concepute tocmai pentru a intelege cauza lor. Astazi noi

suntem in stare sa le intelegem, de aceea am iesit din ultimul exil si am asistat la descoperirea “cartii Zohar”.

Cu ajutorul senzatiei de frica si pericol continuu, poporul nostru se pregateste sa inteleaga treptat ca tocmai prin aceste stari se trezeste si se incheaga legatura cu Creatorul; ca toate aceste pericole depind si stau deasupra capului omului cu un singur scop, ca sa-l forteze sa caute legatura cu Creatorul.

Daca dupa tot acest drum de primejdii si suferinte Creatorul este simtit, legatura cu El imbraca forma de lumi: lumea facerii, lumea creatiei, lumea creerii, lumea nobila si lumea infinita. Cand aceasta legatura devine mai stransa se numeste “urcarea in lumile spirituale”, iar la sfarsit se produce o legatura atat de puternica incat omul este alipit Creatorului si se uneste cu El.

Pentru aceasta inteleptii, care se afla in legatura cu Creatorul, in acelasi timp in care se afla in corpul material, in plus fata de simtirea Creatorului simt si misiunea lor, de a-i ajuta pe toti cei care se afla in corpul material, sa-L simta pe Creator, si nu numai o mica parte din legatura cu El.

Partea a cincea –
Exilul spiritual

Puterile nevazute ale pamantului

De la atom pana la om, de la un singur stat pana la omenirea intreaga, de la o singura molecula pana la universul intreg – fiecare element din lumea noastra, trasaturile sale, programul existentei sale, mecanismul conducerii sale, toate acestea isi au originea, dupa kabbala, intr-o lume

superioara, in lumea spirituala. Totul incepe de acolo, si numai dupa aceea evolueaza si coboara in aceasta lume si se concretizeaza in actiuni ale corpurilor in aceasta lume.

Exista intre noi, aceia care vad cu ochii lor legatura exacta intre lumea noastra si radacinile sale superioare, si sunt in stare sa vada cauzele si sursa a tot ceea ce se intampla in viata noastra. Dar concret, fiecare om poate ajunge la starea in care sa vada clar de ce, si pentru ce se i se intampla ceva, si ce urmeaza sa i se intample in viitor. Aceasta se numeste “cucerirea spirituala” ("השגה רוחנית" = hasaga ruhanit). Aceasta face posibila omului alegerea corecta a drumului vietii sale si sa inteleaga felul in care sa actioneze corect in fiecare situatie a ei. Puterea superioara vrea ca omul sa se transforme, in forma constienta, in puterea activa din creatie. Dar pentru aceasta, el trebuie prima data sa simta lumea superioara, sa cunoasca intreaga sa structura, si atunci poate primi in mainile sale ‘haturile stapinirii’ de la Creator. Numai atunci el va cuceri cu adevarat ceea ce deja a crezut ca a cucerit: posibilitatea de a stapini in lumea sa.

Cei care cuceresc lumea superioara, primesc cunostinte si puteri spirituale superioare si de aceea se si numesc "מקובלים" = mecubalim (“intelepti”) de la cuvantul
"לקבל" = lecabel = a primi.

Lumea noastra este construita in concordanta completa cu lumea superioara. In lumea superioara, spirituala, exista sufletul general israelian numit “poporul israel”, si sufletul general ne-israelian numit “popoarele lumii”. Poporului israelian ii este alocat in lumea spirituala locul numit “tara israel” ("ערץ ישראל" = eret israel). Iar popoarelor lumii le este alocat locul numit “strainatate” ("חוץ לארץ" = hut learet = strainate – in afara tarii).

Sufletul “poporul israel” poate exista in lumea spirituala numai in locul numit “tara israel”. Iar in clipa in care iese din ea, imediat cade in miinile puterilor rele – puterilor impure ("קליפות" = clipot = coji, invelisuri). Aceasta stare se numeste
"גלות מארץ ישראל" = galut miert israel = exil din tara israel.

Diferenta dintre “tara israel” spirituala si “strainatatea” spirituala este ca puterea superioara si placerea suprema, vesnica, spirituala, se poate simti numai in locul spiritual numit “tara israel”. De aceea toate sufletele tind in forma naturala spre aceasta stare spirituala. Caci existenta in ea promite viata fara de moarte, vesnicia si perfectiunea in stiinte si forte. Sentimentul de asemanare cu Creatorul pe treapta “tara israel” se numeste “paradis” ("גן-אדן" = gan eden = paradis). De aici se poate intelege aspiratia istorica existenta in subconstiinta intregii omeniri de a ajunge intr-un anumit loc de pe globul pamantesc care se numeste “tara israel”.

Toate sufletele care se afla in lumea superioara – atat evreii cat si restul popoarelor – tind la “tara israel”, deoarece numai in aceasta stare ele ajung la forma lor finala, completa si intreaga, numita "גמר התיקון" = gmar haticun = sfarsitul corectiei. Dar sufletele pot atinge aceasta stare numai atunci cand ea va fi atinsa de oamenii din aceasta lume, cu ajutorul puterii superioare. Aceasta putere superioara se numeste “mesia” ("משיח" = meshia = mintuitorul), deoarece sarcina sa este “de a atrage” ("למשוך" = limshoc = a atrage) omul din aceasta lume. Cu ajutorul ei omul se poate ridica peste toata creatia si sa dobandeasca vesnicia si perfectiunea numita “paradis”. Daca Israelul este primul care trebuie sa “intre in paradis”, lui ii revine sarcina sa ajunga la aceasta stare si aici, in aceasta lume. Si numai dupa el vor putea face aceasta si celelalte popoare.

Numai ca poporul nostru, care a trecut prin atatea suferinte si inca nu a ajuns la alegerea acestei cai, Creatorul il sileste sa primeasca “calea israel”, “calea kabbalei”, prin suferinte. El ne-a trimis holocaustul, si ne-a reintors in aceasta tara, ca avans. Numai ca noi inca nu “ne-am achitat” acest avans, inca nu am crescut intr-atat incat sa intelegem ce este “tara israel” cu adevarat. Si mai mult de atat, multi din cei care se afla aici cumpanesc sa se reintoarca si locuiesc in alta tara. Noua nu ne place nici ceea ce posedam si nici ceea ce exista in interiorul nostru...

Lucrul cel mai important , care nu ne este iertat, este faptul ca bagatelizam cadoul care ne-a fost daruit de Creator, pe pamantul tarii

israel, prin aceea ca noi nu vrem sa-L primim. Neacceptarea sau transmiterea altora a pamantului tarii israel ne va produce suferinte groaznice, pentru ca atunci vom iesi de sub supravegherea radacinii superioare din care coboara apararea noastra.

Noi nu intelegem, ca toate cucerile noastre sunt numai multumita existentei noastre aici, numai pentru ca ne aflam pe pamantul nostru. Puterea militara nu este garantia existentei noastre, este usor de vazut cum cladiri, flote si armate sunt distruse cu usurinta. Poporul israel poate exista numai in tara israel pentru ca aceasta este radacina sa spirituala. De aceea ne revine sarcina sa intelegem, ca acesta nu este subiect care apartine politicii. Ci asa este construita lumea, asa sunt construite lumile spirituale.

Noi ne aflam pe acest pamant pentru misiunea spirituala si datoria noastra fata de intreaga lume. Celelalte popoare asteapta astazi in subconstient aceasta declaratie a noastra. De aceea in clipa in care o vom declara cu intreaga seriozitate, ei o vor accepta imediat, dar numai daca ea va veni din forta noastra interioara.

Asa am invins si in trecut. Am stiut ca nu este alta cale, ca acesta este dreptul nostru. Dar in clipa in care am renuntat la dreptul nostru, aceasta a adus si aduce pierderi grele in suflete si suferinte tot mai grele. Nu vom putea scapa cu ajutorul tuturor promisiunilor pe care le primim si cu ajutorul tuturor calculelor materiale, ci numai prin credinta in puterea conducerii superioare, numita “credinta peste cunoastere” (" אמונה למעלה מהדעת" = emuna lemala mehadaat), numai daca vom primi cu intreaga inima faptul ca tara israel ne apartine, numai prin acest mijloc vom putea indeparta toti dusmanii nostri.

Si mai mult decat atat, in clipa in care vom ajunge la aceasta hotarare, toti ca unul vor parasi tara israel. Noi trebuie sa intelegem, cu nu arabii sunt cei care ne preseaza, ci Creatorul. Puterea cea buna, puterea suprema in sine ne preseaza spre impas, pentru a intelege ca numai apelul nostru catre El de a ne salva de toate, va face posibila ajungerea la scopul existentei noastre.

Tot acel timp in care nu vom primi cadoul Creatorului, si ne vom raporta la el ca la un lucru lipsit de valoare, si nu vom ridica steagul misiunii noastre spirituale, si nu vom primi asupra noastra tot ceea ne este impus de sus – suferintele noastre nu vor inceta. Nu vom disparea din fata lor si nu vom putea fi salvati – nu-i vom putea multumi pe dusmanii nostri pe nici o cale, caci toti sunt in miinile Creatorului, si toate faptele lor sunt indreptate pentru a ne impinge pe noi, spre scopul creatiei.

In lumea spirituala exista legea “egalarea formelor” ("חשוואת הצורה"= hashvaat hatura = egalarea formelor), care spune ca se poate dobandi treapta spirituala numai daca inainte dobandim trasaturile sale. De exemplu, daca omul care traieste in lumea aceasta ca oricare alt om, dobandeste trasatura “lumea creatiei”, imediat el devine cetateanul lumii creatiei: el simte ca este in interiorul ei. In corpul animal, el se gaseste in aceasta lume si concomitent, el se afla in legatura cu toate sufletele care se afla in lumea creatiei.

In fapt, reiese din aceasta lege, ca locul fiecarui obiect, in spiritualitate si in material totodata, este stabilit dupa locul numelui dupa care el a fost numit. De exeplu, “poporul israel” spiritual trebuie sa se gaseasca in “tara israel” spirituala, poporul israel material trebuie sa se aseze in tara Israel materiala. Si prin faptul ca ne potrivim fata de tara Israel materiala, si deasemenea fata de “tara israel” spirituala vom ajunge la completa mantuire spirituala. In clipa in care vom face aceasta corectie, si ne vom egaliza trasaturile noastre cu cele ale treptei “tarii israel” spirituale, imediat va sosi mantuirea generala din in fata fortelor negative. La aceasta se asteapta in subconstientul ei intreaga omenire, de aceea ea ne preseaza pe noi, caci noi suntem primii in acest proces al corectiei, primii care trebuie sa ne potrivim fata de radacina noastra spirituala.

De asemenea si toate celelalte popoare vor ajunge neaparat la aceasta stare perfecta. Caci ea a fost proiectata de Creator, si toti, daca vrem sau nu, inaintam in fiecare clipa spre aceasta stare – spre scopul creatiei. Numai ca omului, contrar celorlate creatii, i-a daruit Creatorul posibilitatea

sa accelereze aceasta cale, si sa trasforme aceasta cale dintr-o cale plina cu suferinte, la o cale fericita si placuta, deja acum – prin metoda kabbalei.

Iesirea din Egipt – de la material la spiritual

Oamenii in aceasta lume sunt toti oameni obisnuiti. Dar locuitorului din Aram Naharaiim cu numele de Avram i s-a revelat Creatorul, iar aceasta revelatie l-a facut om deosebit. El s-a facut “evreu” ("יהודי" = iehudi) de la cuvantul ="יחוד"unicitate,
a spune unirea cu Creatorul. “Avraham” este omul care a primit in mijlocul vietii sale sclipirea spirituala in care l-a simtit pe Creator; cu exceptia acestui amanunt nu a fost in el nimic deosebit. In tot restul el a fost om obisnuit, ca oricare altul.

In oameni, nu mainile, nu picioarele, si nici un alt organ al lor, nu au in ele nimic superior. De aceea in omul bolnav de inima nu este nici o

problema sa se transplanteze inima altui om sau inima de porc. Toate organele noastre nu sunt mimic mai mult decat corp material, ca ale tuturor animalelor, si nu este in ele nimic sfant – sau superior, ceva ce sa fie in legatura cu Creatorul.

Sclipirea Creatorului, ea este cea care il transforma pe om din “neevreu” in “evreu”, si daca aceasta sclipire dispare “evreul” se intoarce din nou sa fie “neevreu”. Numai ca o astfel de stare nu se poate intampla deorece “ ne ridicam in sfintenie si nu coboram”. Aceasta este lege spirituala dupa care toti cei care inainteaza spre sfarsitul corectiei, se apropie de Creator, tot mai mult si mai mult.

Iesirea omului din lumea materiala in lumea spirituala este un proces lent. La inceput fiecare om este prinzonierul dorintelor din lumea aceasta. Dupa aceea ajunge la concluzia ca ii lipseste scopul in existenta sa fizic-animala. Si atat timp cat nu exista in om sclipirea Creatorului, nu este cu nimic mai mult decat unul din multime.

Se spune in Hagadah (povestea iesirii din Egipt – care se citeste in seara de Pesah): “la inceput au fost stramosii nostri lucratori de idoli“. “Lucratori de idoli” este stare care are loc dupa ce omul deja il simte pe Creator, si devine constient ca trasaturile sale sunt opuse fata de trasaturile Creatorului si el actioneaza contrar vointei Creatorului. Adica “lucrator de idoli” este o anumita masura de constiinta proprie. Iar faptul este altul fata de situatia cand omul actioneaza numai din stapanirea dorintelor sale naturale ca rezultat al “listelor” care au fost imprimate in el odata cu crearea sa, numite “natura” (natura umana).

Intr-adevar si stramosii nostri au fost “lucratori de idoli”, dar atunci li s-a revelat Creatorul, lumina superioara care a venit de sus si au primit ca instructiune sa treaca din Mesopotamia in Tara Israel. Noi vedem ca si in aceasta lume omul merge dintr-un loc in altul dupa dorinta sa interioara; el trebuie sa-si gaseasca locul pe globul pamantesc in concordanta cu dorinta inimii sale.

Dupa cum s-a scris in cartile de kabbalah, noi putem sa fim pe

pamantul tarii Israel numai cu conditia in care ne asemanam cu treapta ei spirituala, altfel vom fi aruncati de aici exact cum s-a intamplat deja in urma cu mii de ani. La sfarsitul exilului, Creatorul ne-a reintors fizic aici, dar acum este datoria noastra sa ne reintoarcem pe noi, in interiorul, in eu-l nostru, la treapta spirituala numita “tara israel”; adica, sa fim demni spiritual, acestui pamant al tarii israel. Acesta este singurul lucru care ne lipseste!

Marturie la aceasta este ceea ce i sa intamplat parintelui Avraam. In clipa in care Avraam a devenit “evreu” Creatorul i-a spus: “Iesi din pamantul tau, din neamul tau si din casa tatalui tau si vino in pamantul pe care ti-l voi arata Eu”. Si Avraam a venit in “tara Israel” in intelesul spiritual si a trait in ea: el a inceput sa dezvolte in sine instrumente spirituale numite "גלגלתא ועיניים" = galgalta veeinaim, instrumente de influentare, de supunere. Dupa aceea a aparut Isaac, iar dupa el Iacov “cel mic” – stare spirituala care se numeste "קטנות" = katnut (katan=mic) a carei semnificatie este dezvoltarea a noi instrumente spirituale de supunere care se numesc "חג"ת" = ha’gaat
(prescurtarea de la "חסד-גבורה-תפארת" = compasiune-eroism-splendoare).

Dar ca sa inainteze spre alipirea de Creator, omul are nevoie nu numai de capacitatea supuseniei ("להשפיע כדי להשפיה" - leashpia cadei leashpia) ci si de capacitatea de a primi ("לקבל כדי להשפיע" = lecabel cadei leashpia) cu ajutorul instrumentelor de primire numite אח"פ = ahaa’p (אוזן-חוטם-פה = ozen-hotem-pe), care sunt corectate prin intentia de a darui Creatorului. Dar deocamdata aceste instrumente nu sunt in posesia omului, nici macar in forma lor necorectata. Daca aceasta este situatia, de unde sa ia aceste instrumente, aceste dorinte? – din Egipt ("). Cu alte cuvinte, cand ne aflam in “tara Israel”, in “katnut”, si vrem sa daruim Creatorului – nu avem mijlocul de a-i darui Lui. Atunci, constienti, coboram in Egipt ca sa dobandim aceste noi instrumente, posibilitatea de a “influenta”, de a darui Creatorului.

A dobandi trasatura de “a influenta”, intentia de a darui Creatorului,

este in totala contradictie naturii umane, care este aceea de a primi, de aceea nu exista om pe lume care sa inteleaga aceasta. In afara de stiinta kabbalei nu este nici o alta metoda care se foloseste de aceasta, deoarece aceasta actiune, supusenia fata de Creator, este contrara naturii umane. Toate metodele se dezvolta din natura umana pentru a face viata mai usoara – cu exceptia metodei kabbalei, cu ajutorul careia a primit Avraam revelatia lumii superioare.

In nici un caz omul nu poate prin forte proprii sa “coboare in Egipt” – la dorintele cele mai inferioare, contrare Creatorului. De sus omul este incurcat, ii este introdusa setea spirituala si setea materiala; ii sunt inaltate in ochi alte scopuri, materialiste, pentru a intelege in forma unica si mai clara cu cat este mai de preferat spiritualitatea fata de materialism; i se dau placeri spirituale in placeri materiale.

Despre aceasta se spune, ca dupa distrugerea templului, a ramas gustul impreunarii numai lucratorilor Dumnului. Gustul adevarat al placerii lumesti a ramas numai in cei destepti – destept ="חכם" =hacham este cel care tanjeste sa primeasca intelepciunea, stiinta, cine urca in spiritualitate ca sa lamureasca dorinte adevarate, caci tocmai el trebuie sa se confrunte cu placerile cele mai mari. De ce dupa distrugere? Pentru ca atunci dorintele se afla sub influenta puterilor negative ="הסיטרא אחרא" = hasitra ahra (puterile impure).

Cand omul inainteaza in invatatura, el incepe sa se vada pe sine ca rau, mai inferior, caci se trezesc in el dorintele cele mai josnice. Aceasta este de fapt “coborarea in Egipt” – omul care doreste sa urce spiritual coboara sub influenta dorintei de a primi. La inceput el simte folos ca este cufundat in senzatii materiale si este inca capabil sa fie in “Egipt” si sa se bucure de starea de “egiptean” – de dorinta sa de a primi.

De aceea este scris in Tora ca fratii lui Iosif – douasprezece tribuiri ale lui israel – au coborit la el in Egipt, cica pe ascuns, pe nesimtite. Coborarea in Egipt este atunci cand omul isi pierde intrumentul sau de influentare, “galgalta veeinaim” al sau, care este partea sa spirituala, care dispare sub

influenta “ahaa’p” a sa, sub influenta dorintei de a primi. Aceasta stare dureaza o perioada destul de indelungata in inaintarea sa spre spiritualitate.

La inceputul invataturii omul are senzatia de inaltare, liniste, lipsa grijilor, el ‘pluteste impreuna cu ingerii’, dar dupa cateva luni incepe sa se simta altfel; spiritualitatea numai lumineaza ca in trecut, iarasi apar tulburari in lumea materiala, si nu crede ca vreodata i se vor deschide portile cerului si va putea intra in lumea superioara.

De ce se intampla aceasta?

Pentru ca trebuie crescut “ahaa’p”-ul – sa dobandeasca “ecran” peste dorintele din “Egipt”, cu toate ca el are si instrumente de influentare (“galgalta veeinaim”) dar ele sunt ascunse. Ciad incepe “lucrul in Egipt”, omul doreste spiritualitatea, dar cu cat o doreste mai mult, ii devine din ce in ce mai clar ca-i este imposibil s-o dobandeasca.

Perioada “robiei egiptene” dureaza tot atat timp cat el simte ca intr-adevar este in robie; pana cand “s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu-l cunoscuse pe Iosef”. Omul simte ca “faraonul” din interiorul sau il stapineste si il conduce impotriva
Creatorului.

Daca dorinta de a primi imi da posibilitatea placerii, ce este rau in aceasta? Cu ce stapanirea sa imi face rau?

Cand eu doresc inca ceva in afara de satifacerea dorintei mele de a primi, vreau de exemplu, si legatura cu Creatorul, si vad ca placerile materiale ma indeparteaza de El, atunci incep sa vad in dorinta mea dupa placere factorul care ma deranjeaza, imi face rau.

Aceasta stare se numeste "ויקם מלך חדש"=veiacum melech hasash=se va ridica un nou rege, care nu recunoaste pe "בני ישראל" = bnei israel = fiii lui israel, poporul evreu, ele sunt dorintele catre Creator ("ישר אל"-‘iashar el’-drept catre El) care au domnit atunci in Egipt. Adica, incep sa simt ca ma stapanesc, in afara de Creator si egoul meu, si incepe in interiorul meu razboiul: daca “eu” sunt cel care vrea sa se alipeasca de Creator sau “eu”

sunt cel care vrea sa simta placerile materiale – atunci cine este “eu”-ul meu?

Pentru ca “eu”-ul meu neutral, sa inteleaga de unde vine lumina, el trebuie sa simta cele “zece plagi” – adica, cu cat “faraonul” din interiorul meu este opus Creatorului – numai pentru ca sa reuseasca sa se rupa de “faraon”, sa ajunga in situatia in care faraonul insusi sa-i spuna omului: “Du-te! Destul am suferit din cauza ta!”.

“Cele zele plagi” arata omului ca stapanirea faraonului, stapanirea omului de catre egoul sau, este situatie de nesuferit, si atunci omul insusi vrea sa scape de ea. Vrea – si nu poate! Pentru ca sa reuseasca fuga de “faraon” ea trebuie sa se intample in anumite conditii specifice: dintr-odata, in mare graba, noaptea, pe ascuns fata de faraon si fata de mine insumi.

Numai atunci poate omul sa-si stranga toate dorintele sale de a darui, sa le desparta de dorintele de a primi si sa se ascunda de “faraon”. Fuga are loc in intuneric, in timpul cand lumina spirituala nu lumineaza. Altfel omul fuge dupa dorinta de placere, spre binele “dorintei de a primi” a sa. Fuga din fata naturii sale se intampla in “credinta deasupra stiintei”, in contradictie cu ratiunea sa.

Despre aceasta se spune: "יגעת ומצאת, תאמין" = igaat vematzat, tamin = ai ajuns si ai gasit, crede. Adica, omul care se osteneste in masura necesara ca sa primeasca revelatia Creatorul, dar nu stie din capul locului ca stiinta sa a atins masura necesara pentru a iesi din aceasta lume si sa intre in lumea superioara. Iesirea din natura sa se intampla in om in mod neasteptat.

Omul nu stapaneste acest proces, el, simplu, fuge! El trece pe uscat intre “peretii Marii Moarte” – ultima mare, bariera si intra in desert. Care este castigul in aceasta? Omul intra in Egipt cu sclipirea Creatorului, cu dorinta spre spiritualitate si iese din ea cu intrumente de primire goale – sentimentul “desertului”.

S-a spus “si au iesit cu avere mare”. Adica acum, omul are mari dorinte de a primi inca necorectate si trebuie sa inceapa sa lucreze cu ele si

sa le corecteze. Tot atat timp cat aceste instrumente apartin Egiptului el va simti in ele intuneric, desert, dar dupa ce le va corecta si le va folosi in forma corecta , va primi in ele toata lumina superioara. Acestea sunt intrumente foarte mari, intrumente apartinand “sfirsitului corectiei”. Israelienii au luat de la faraon totul, asa incat Egiptului nu i-a ramas nimic.

Si asa omul intra in desert. El inca nu este in Israel. Si acum are nevoie de lumina ca sa inteleaga in ce fel fiecare trasatura a sa se potriveste si este demna de a-l ajuta in dezvoltarea sa in lumea spirituala. Primirea acestei lumini se numeste “primirea Torei”.

Omul care iese din aceasta lume in lumea spirituala, incepe sa lucreze in

"ג' קווים" = ghimel kavim = trei linii(meridiane): “linia stanga”, “linia dreapta”

si “linia mijlocie”. Trebuie inteles, cu nu noua ne revine sarcina sa facem tot acest lucru iar toate cunostintele noastre sunt numai pentru a descoperi ca totul este facut de catre Creator – aceasta este munca Creatorului! Noi trebuie sa recunoastem actiunea Sa asupra noastra! Creatorul a creat toata creatia pe treapta cea mai perfecta, dar creatia poate aprecia aceasta perfectiune numai din starea sa opusa – din lipsa perfectiunii. De aceea omul trebuie sa treaca prin toate starile imperfecte. Toata sarcina sa este un proces de autocunoastere – de a simti in ce fel actioneaza Creatorului asupra sa cu fiecare actiune a Lui.

Exista lume si in ea exista suflet. Contactul cu Creatorul este alcatuit din trei componente numite: “lume”, “an”, “suflet”. “Anul” este masura legaturii dintre lume si suflet. “Lumea” este legatura dintre Creator si creatie. Cuvantul “lume”("עולם" = olam = lume) vine de la cuvantul "העלם" = healem = disparitie, ascuns. Adica, lumea este masura disparitiei Creatorului din fata creatiei sau cu cat este omul ascuns fata de Creator.

Daca se poate prin actiuni fizice sa atingem rezultate spirituale?

Tot ceea ce face omul face din dorinta sa. Si piatra, in care nu exista nici o miscare, si in ea exista dorinta de a-si pastra forma sa stabila si de aceea se numeste "דומם" = “domem” = “mineral” – de la cuvantul "דממה" = demama = liniste, repaus. Planta are dorinta de a creste. Ea doreste lumina si creste fizic spre lumina, adica exista miscare care este produsul dorintei.

Dorinta omului se exprima intotdeauna printr-o actiune specifica. Chiar daca omul nu este intotdeauna constient de fiecare actiune a sa, cu toate acestea corpul sau, dorinta sa, pretinde intotdeauna implinire clara, specifica, si aceasta este cauza tuturor actiunilor pe care le face animalul, ele fiind exact actiunile pe care el trebuie sa le faca.

De aceea daca omul doreste ceva, el executa actiunea potrivita ca sa-si atinga aceasta dorinta. El actioneaza inconstient – isi pune in miscare si-si actioneaza dorinta naturala care a fost imprimata in el, ca oricare alta creatie din natura. Dar in omul in care se trezeste dorinta catre Creator, cu toate ca el se gaseste in dorintele din aceasta lume, ca orice animal, dupa cum se spune: "כבהמות נדמו" = “dupa asemarea la animale”, cu toate acestea, in interiorul sau se afla o alta dorinta numita “om” – dorinta care tinde spre Creator.

Fiecare dorinta interioara se exprima printr-o anumita actiune exteriora, si cu toate acestea, omul, nu intotdeauna este constient de toate dorintele sale. Iar cine este in afara omului, cu toate ca vede actiunile desvaluite ale omului, el nu intelege intentiile actiunilor sale. Stiinta care cerceteaza intentia se numeste “invatatura misterului/ascunsa” – pentru ca nimeni nu stie ceea ce tu simti in interiorul inimii tale, si deseori nici chiar tu insuti. Dar ca intotdeauna, forma exterioara reflecta dorinta interioara.

Tot atat timp cat nu ne aflam in lumea spirituala, si nu putem alatura “ecranului” nostru alte suflete, adica sa urcam “haaha’p legalgalta veeinaim”, lucrul principal la nivelul acestei lumi ramane raspandirea stiintei kabbalei. Aceasta actiune este o actiune cu totul spirituala. Prin aceasta ajuti pe alti oameni sa se alature acestei cai; prin intermediul

actiunilor fizice ajuti la raspandirea spiritualitatii.

Doua parti ale sufletului – israel si natiunile lumii

Notiunea de “evreu” ("יהודי" =“iehudi”) si “neevreu” (= "גוי"“goi”) nu se refera la fiul unei natiuni sau a alteia ci ele aduc doua stari spirituale intr-un singur om: “evreu”(“iehudi”) de la cuvantul “uniune”, legatura cu creatorul, esenta interioara din sufletul omului, si “neevreu” (“goi”), esenta exterioara a sa. Libertatea noastra de a alege este in a prefera si dezvolta partea interioara numita “evreu” (“iehudi”) si in a invinge partea exterioara numita “neevreu” (“goi”). Starea israelienilor depinde direct de raportul intre aceste doua parti ale sufletului fiecaruia dintre noi.

Kabbalah explica ca Creatorul i-a ales pe evrei sa fie primii care sa invete legile generale ale intregului univers, si dupa aceea sa transmita aceasta stiinta celorlalte natiuni ale lumii. Pentru ca sa indeplineasca aceasta misiune, trebuie ca poporul nostru sa atinga treapta spirituala numita “evreu” (“iehudi”).

Fiecare suflet trece printr-un proces de dezvoltare format din patru trepte: mineral, floral, faunal si vorbitor. Treapta de dezvoltare a sufletului “evreiesc” din toata perioada anilor de exil se numeste “mineral” ("דומם" =“domem”). In aceasta perioada inteleptii au stabilit ca este indeajuns indeplinirea obligatiilor religioase si ingrijirea conducatorilor pentru a umple sufletul pe treapta “mineral” – in scopul de a pastra treapta “evreu” intre “neevrei”.

Insa in clipa in care a avut loc trecerea de la treapta “mineral” la treapta “floral”, aceasta implinire a sufletului numai este suficienta: in afara de credinta simpla ea are nevoie de un alt fel de implinire – sa inteleaga rostul vietii, sensul traditiei iudaice si radacina sa spirituala. De aceea sufletul simplu al evreului religios din acea perioada nu a primit implinirea dorita (deoarece stiinta kabbalei nu a fost raspandita in acea perioada), si a

inceput sa caute inlocuitor in alte cadre si le-a gasit in ceea ce se numeste “stiinta”, “iluminare”.

Dezvoltarea spirituala este insotita de aparitia unei mai mari dorintei egoiste de a primi, si ea este cea care a produs trecerea la treapta “floral”, treapta in care granita, indatoririle si legile morale ale societatii, care au fost valabile pe treapta “mineral”, ca “trebuie … trebuie… trebuie…” sau “interzis… interzis…interzis…” deja nu mai sunt utile, caci pe treapta “floral” nu mai exista notiunea de “trebuie” ci exista numai notiunea “vreau”.

Omul vrea sa inteleaga si sa atinga el insusi – si nu numai stiinta! Iar atunci daca sufletul nu primeste ceea ce doreste ca sa se dezvolte la treapta sa urmatoare, treapta “evreu” (“iehudi”) ea coboara la treapta “neevreu” (“goi”), unde are posibilitati nelimitate de implinire. Si aceasta este ceea ce s-a intamplat in perioada iluminismului.

De fapt, era de dorit ca acesti evrei sa fi primit stiinta kabbalei inca in urma cu 200 de ani; stiinta care explica scopul creatiei, sensul suferintelor indurate de poporul evreu si rostul evreilor ca popor deosebit.

Sufletul care trece de pe treapta “mineral” pe treapta “floral”, trebuie sa se dezvolte dupa calea invatata de kabbalah. Altfel ea se indeparteaza de treapta “evreu”, caci pe treapta “floral” exista despartirea sufletului in doua parti, numite “neevreu” si “evreu”. Atingerea treptiei spirituale numita “evreu”, este scopul existentei fiecarui om din aceasta lume. In fiecare suflet exista sclipirea spirituala numita “evreu”, sclipirea luminii care se afla in interiorul dorintei materialiste de a primi. Aceasta sclipire exista in fiecare, numai ca ea apare prima data in evrei si numai dupa aceea in celelate natiuni. De aceea, cu cat poporul israelian se corecteaza mai repede, cu atat el poate ajuta la corectarea mai rapida a celorlalte popoare.

Aceasta sclipire tanjeste dupa reintoarcerea sa la radacina ei, sa urce exact in acel loc, la nivelul pe care a fost inainte de coborarea si imbracarea sa in corp. Daca omului nu i se da posibilitatea dezvoltarii acestei sclipiri prin stiinta kabbalei, atunci de pe nivelul numit “material sfant” (“domem

dekdusha”) ea iese in ateism, iar “neevreul” din el devine foarte activ, si ii umple necesitatile.

“Neevreul” (“goi”) din noi si din jurul nostru se simte minunat. El tanjeste sa ocupe locul “evreului” (“iehudi”), si sa-l impinga afara. Fiecare evreu prefera sa dezvolte partea “nevreiasca” (“goi”) din sine. Aceasta eruptie a “neevreului” (“goi”) din noi a dus la actiunile grave care se petrec zi de zi in fata ochilor nostri.

Familii care si-au pierdut pe cei dragi s-au intalnit cu conducatori arabi si au inteles actiunile dusmanoase – confirmand ca este vorba de lupta pentru libertate. Intr-una din asezarile din sudul tarii au propus locuitorii sa paraseasca pamantul lor ca sa-l dea arabilor, cu pretextul ca evreii au experienta si studii si se acomodeaza oriunde cu usurinta.

In mijloacele mass media s-a raportat despre o noua carte de istorie, in care sunt tiparite harti in care se arata deunde au fost expulzati arabii, si in ce fel. Istoria israelului din punctul de vedere al dusmanilor ei, dupa care va creste generatia noastra viitoare.

De ce se intampla aceasta?

Iesirea din aceasta stare consta in deschiderea partii “evreiesti” (“iehudi”) din suflet; caci altfel va fi posibil sa ne convinga de toate, chiar si sa parasim cu totii tara. Caci in afara de partea “evreiasca” (“iehudi”) din noi, se afla in interiorul fiecaruia din noi, toti “neevreii”, inclusiv “arabii”. Sufletul nostru este alcatuit special in asa fel, pentru a ne aduce la sfarsitul procesului, la iubire si cooperare cu celelalte creatii. Dar aceasta apartine la ceea ce se va intampla in viitor. Si intre timp noi deprimam “evreul” (“iehudi”) si ingrijim tocmai pe “arabul” din noi. Si astfel “arabul” din noi scrie carti de studii de felul amintit mai sus, el insusi le aproba si-i obliga pe copiii nostri sa le invete.

De aceea totul depinde de educatie. Noi trebuie sa ne ingrijim de educatia corecta. Sa ne explicam noua si copiilor nostri, scopul creatiei; si da, in ce consta rolul nostru si de ce noi suntem creatiile Creatorului.

Educatia kabbalei trebuie sa inceapa de la varsta frageda. Toti suntem obligati s-o raspandim. Prin aceasta noi dam posibilitatea fiecarei natiuni sa-si conduca destinul, sa influenteze asupra conducerii superioare, si sa nu fie dependenta de o conducere sau alta a tarii.

Daca acceptam educatia care ne este propusa astazi, atunci, pana la urma, copiii nostri nu vor stii istoria poporului israel. Razboiul de independenta il vor socoti ca razboi de cucerire, si tot ce-i legat de traditie va fi vazut in ochii lor cu dispret. Insisi copiii nostri vor dezvolta aici tara araba.

Arabii nu vor mai avea nevoie de “entifada” (“miscare de gherila”). Ei vor intelege ca prin forta nu vor atinge nimic, si vor intelege ca daca vor sa ne nimiceasca trebuie sa actioneze in alta forma: sa arate eforturi catre pace, iubire, sa prezinte un joc frumos, imbratisari reciproce. Tara unica, in care nu exista buletin de identitate care sa arate cine este cine.

Neobtinerea conducerii Superioare va duce la urmatorul holocaust, si noi – si numai noi – trebuie sa-l impiedicam imediat! Exemplele pe care le-am adus aici arata cat de necesar si cat de urgent este a aduce la cunostinta fiecaruia dintre noi care este scopul conducerii superioare, care este scopul vietii sale si cauzele suferintelor sale, pentru ca el insusi sa-si aleaga calea corecta.

Spirituala reintoarcere in Tara Sfanta

Toti inteleptii ca si “Cartea Zohar” au proorocit ca incepand de la sfarsitul secolului al XIX-lea si inceputul secolului XX, dupa doua mii de ani de exil, poporul israel va incepe sa se reintoarca in tara Israel, iar de la sfarsitul secolului XX preocupare pentru kabbalah va fi cunoscuta de toti, pentru ca rapid, cea mai mare parte a poporului sa urce la nivelul numit “tara israel” spirituala.

Generatiile care au trait in tara Israel inainte de distrugerea celui de al doilea Templu, au fost la nivelul tarii israel spirituale, si de aceea au fost demni de a trai in ea. Dupa aceea a urmat acuta coborare spirituala, de la nivelul “tarii israel” la nivelul “in afara tarii” (“hutz learetz”=strainatate); prin aceasta ei au incetat sa simta lumea superioara, si de aceea au fost exilati din tara Israel fizica.

Perioada exilului a fost calculata cu exactitate in “Cartea Zohar”, si totodata iesirea din ea si timpul venirii Mintuitorului. Inteleptii, posesori ai spiritualitatii, vazand in ce fel actioneaza sistemul conducerii din lumea superioara, au stiut ca incepand din secolul al XX incolo se va termina exilul iar poporul israel se va intoarce la pamantul tarii israel, dar intoarcerea fizica a corpurilor nu va fi indeajuns, ci va fi nevoie si de reintoarcerea sufletelor.

Oamenii vor fi nevoiti sa obtina nivelul spiritual al tarii israel, adica sa se potriveasca la puterea superioara care actioneaza pe acest pamant. Pentru aceasta se vor ajuta de puterea kabbalei si de puterea cartilor sale.

De-a lungul intregii istorii a kabbalei, numai citava din fiecare generatie au aspirat sa se ocupe de kabbalah, numai acei unici care au voit sa ajunga la existenta in doua lumi. Dar din generatie in generatie sufletele s-au dezvoltat, in procesul in care sufletele din generatiile anterioare se reintorc in lumea noastra la un nivel mai ridicat – si oamenii au devenit mai capabili in dobandirea spiritualitatii. Astazi ei sunt mai atrasi de spiritualitate, sunt mai egoisti, si vor sa dobandeasca mai multa stiinta si realizari. De aceea din generatie in generatie, kabbalah devine din ce in ce mai apropiata oamenilor.

Care este legatura dintre tara israel spirituala si tara israel materiala?

Exista doua lumi paralele una alteia, lumea superioara si lumea noastra. Tot ceea ce se intampla in lumea superioara coboara in lumea noastra, si amandoua sunt alcatuite in deplina concordanta. Cum lumea

noastra este impartita in mineral, floral, fauna si vorbitoare tot asa si lumea superioara se imparte in aceleasi patru nivele. Cum lumea noastra este compusa dintr-un singur univers general, in interiorul caruia exista multe sisteme stelare, ca sistemul solar si in interiorul lor inca stele izolate, tot asa si puterile din lumea spirituala sunt legate si se impart in forme asemanatoare.

Toate stucturile si legaturile dintre diferitele esente din lumea noastra, sunt alcatuite tocmai astfel pentru ca lumea superioara este astfel alcatuita si ele sunt alcatuite in concordanta cu ea. Din lumea superioara coboara sufletul iar in lumea noastra se naste corpul, iar sufletul se imbraca in corp. Din lumea superioara coboara o anumita forta care actioneaza asupra corpului, si corpul (omul) incepe sa se miste. In aceasta lume nu se poate face nici o actiune daca forta superioara de sus nu-i da cunostinta si felul in care ea sa se execute, si nu-i furnizeaza energia necesara executarii actiunii.

Adica, tot ceea ce exista in lumea noastra, de la miscarea atomului si pana la zborul gandului, nu este altceva decat rezultatul (intructiunilor) fortelor superioare. Asupra fiecarei parti din universul nostru, asupra fiecarei parti din globul pamantesc actioneaza o anumita forta spirituala. De aceea oamenii care locuiesc intr-o anumita parte au caracteristici specifice, o anumita forma a fetelor, si se deosebesc de cei care locuiesc in alta parte. Iar daca ei isi schimba locul, se schimba si forma lor exterioara si caracterul, deoarece atunci ei sunt influentati de actiunea altor forte superioare. Asa s-a intamplat si in urma cu doua mii de ani cind poporul evreu a coborat de la nivelul ei spiritual si imediat a fost exilat de pe pamantul pe care a stat, de pe pamantul tarii israel.

Daca noi nu suntem corectati, nu ne potrivim la acea forta superioara care stapaneste pamantul tarii israel, nu ne simtim comod, ne lipseste satisfactia pe acest pamant si simtim ca in oricare alta parte din aceasta lume este mai bine decat aici. Numai ca ultimul exil s-a terminat si de aceea in orice caz, ne vor obliga, pe toti sa ne intoarcem sa existam aici.

Dar cum se poate sa-i obligam pe cei care deja sau reintors pe pamantul tarii israel, sa dobandeasca nivelul necesar pentru a fi potriviti cu forta superioara numita “tara israel”?

Aici apare influenta dura a fortei superioare care produce in jurul nostru o viata lipsita de siguranta, plina de frica si suferinta. Scopul conducerii superioare este de a ne obliga pe aceasta cale sa ne gandim la ceea ce ni se intampla, pentru a ne dori sa dobandim lumea superioara.

Adica, toate presiunile care vin asupra noastra de la arabi, si cele care se petrec in interiorul nostru, in familiile noastre, in poporul nostru, in Israel in general, se intampla pentru ca sa incepem sa dorim sa dobandim lumea superioara – sa fim potriviti tarii acesteia, la nivelul eticii si spiritualitatii sale.

Toate popoarele ne vor impinge spre acest nivel numit “tara israel” spirituala, pentru ca noi suntem primii care trebuie sa atingem lumea spirituala, si prin noi toate celelalte popoare. De aceea perfectiunea lor depinde de noi, si noi ii intarziem. Si tocmai neevreii care traiesc in toata lumea simt in subconstient dependenta lor de noi.

In acest fel toata natura ne duce la perfectiune, si ne impinge spre schimbare prin influente exterioare nedorite de noi, caci altfel nu se poate trezi in noi dorinta de schimbare, atingerea nivelul spiritual numit “tara israel”.

Pe ce cale se poate obtine “tara spirituala israel”?

Pentru a atinge “tara spirituala israel” trebuie deschisa o carte de kabbalah! In timp ce omul citeste dintr-o carte scrisa de un intelept, el de fapt se leaga de conducerea superioara, caci autorul care a scris cartea a fost prezent in timpul scrierii cartii atat in lumea noastra cat si in lumea superioara; in obtinea sa el se afla in lumea superioara, dar a scris cu cuvinte din lumea aceasta, cu pana si pe hartie. In acest fel, el, de fapt a facut legatura intre doua lumi, si a legat una de cealalta.

Dezvoltarea spirituala produce in jurul omului, mediul pozitiv care il protejeaza. Daca invatam in grup, toata stiinta din fiecare se asociaza impreuna. Din acest motiv au obisnuit inteleptii din toate generatiile sa invete in grupuri, de aceea si elevii mei invata in grupuri si se alcatuiesc noi grupuri de elevi.

In afara de apartenenta la grupa, este important si din ce scrieri se invata si cum ne pregatim corect sa primim fortele spirituale superioare. Scopul invataturii nu este numai de a invata structura lumilor superioare, ci ceea ce este important este de a-l aduce pe om la situatia de a obtine el insusi lumea superioara, de a-l face sa simta conducerea superioara, de a-l invata cum sa patrunda in ea si cum sa inceapa sa actioneze in ea. In ultimul timp se incearca sa se transmita aceasta invatara publicului larg, si sa se formeze grupuri in fiecare loc posibil, si deja vedem schimbarile pozitive.

Iar in ceea ce priveste viitorul israelului, se poate spune numai un singur lucru – viitorul ne este asigurat! Israelul va fi mai mare si mai puternic decat astazi. In ce fel se va produce acest proces? In cel fel vom obtine aceasta stare? Daca pe calea kabbalei, a luminii sau pe calea suferintei si a intunericului? Aceasta deja depinde de noi.

Aceasta depinde de vointa noastra constienta de a ne lega de conducerea superioara, dar daca ne vom incapatana in a nu lua legatura cu ea, vom continua sa primim lovituri, pana vom intelega ca trebuie sa ne oprim din incapatanarea noastra si sa ne gandim daca putem schimba ceva. Si iarasi vom ajunge in acelasi punct de pornire ca trebuie sa ne legam de conducerea vietii noastre, si de aceea care este rostul, in a astepta, in a astepta loviturile?

Si despre acest lucru important vor inteleptii sa povesteasca tuturor oamenilor.

“Noi suntem cei alesi prin faptul ca in sufletele noastre
sunt puteri ale gandului si ale dorintei, care intrebuintate corect, vor

putea schimba intreaga realitate in forma concreta si imediata. Puterea generala a gandului nostru, ea este cea care va schimba intreaga realitate…”

Partea a sasea –
Cum va arata viitorul

Prin corectare (indreptare)

In anul 1995, a inceput procesul in care fiecare suflet adica fiecare om, trebuie sa inceapa sa se ocupe, nu numai de viata sa de zi cu zi a acestei lumi, aspiratia dupa onoare, bani, sex si cultivare, ci si de

spiritualitatea sa, de “radacina sufletului” sau.

Dupa kabbalah procesul a inceput inca in urma cu cativa zeci de ani, numai ca incepand cu anul 1995 evenimentele au inceput sa ne preseze, pe noi evreii, cu mai multa acuitate, pentru a ne conduce la aceasta schimbare, a intrarii in procesul dezvoltarii spirituale.

Nu vom putea fugi din fata acestei sarcini, din fata destinului. Fiecare om trebuie sa invete sa stie cum sa actioneze in lume, cum functioneaza conducerea superioara, puterea generala a naturii, si unde noi, ca oameni adevarati – si nu ca restul creaturilor care traiesc pe fata pamantului – trebuie sa ne incadram si sa actionam in sistemul de conducere al universului. Daca nu vom lua in mainile noastre “legea dezvoltarii”, legea dupa care este condusa lumea, atunci natura ne va obliga, in fiecare zi, cu tot mai multa duritate, si fara nici o consideratie.

Pana la urma va trebui sa raspundem intrebarii, de ce se intampla acestea: probleme externe si interne de tot felul, catastrofe, epidemii, razboaie, omoruri. Iar aceasta intrebare, de se intampla acestea, ne va duce de fapt la cunoasterea legii dezvoltarii, si astfel vom produce schimbare in viitorul nostru, schimbare care depinde numai de noi.

A sosit omenirea la ceasul mantuirii generale?

Da, poporul evreu trebuie sa inceapa aceasta, primul, neevreii il vor urma, si pana la urma toti ca unul, vor ajunge la sfarsitul corectiei si la un alt nivel de existenta.

In cat timp se poate intampla asa ceva?

Totul depinde de noi. Pot sa urmeze ani multi de suferinta, sau pot sa urmeze numai cativa ani de invatatura si cunoastere a legii naturii, mai cuprinzatoare decat cele pe care noi le vedem si le cunoastem astazi, si atunci pur si simplu vom incepe sa fim ceea ce se numeste ‘fiinta umana’. Adica, atunci cand ne vom planifica viitorul, vom sti ce facem, ce raspunsuri vor fi din partea legilor naturii si ce vom primi inapoi ca urmare a faptelor

noastre. Atunci vom cunoaste legile care sunt in natura, si vom face numai ceea ce este in favoarea noastra.

Este o anumita cauza in faptul ca aceasta se intampla tocmai acum?

Da, caci dupa procesul de dezvoltare a sufletelor a sosit momentul. Rabinul Isaac Luria din Sefat a scris despre aceasta in anii 1600; el a fost acel suflet care a sosit sa pregateasca metoda invataturii deschise si pe intelesul tuturor. Astazi dezvoltarea sufletelor a ajuns in acest stadiu, este adevarat ca nu toate deodata, sunt deja unele care acum, iar altele la care mai dureaza un timp, dar pe fata globului pamantesc sunt deja milioane care se gasesc in aceasta faza a dezvoltarii.

Ce sunt corectiile

Omul poate sa complecteze corectia sa prin kabbalah?

Bineinteles. Omul poate sa complecteze procesul in decursul a citava ani si nu mai trebuie sa se reincarneze inca odata in aceasta lume si treaca din nou prin aceasta suferinta.

Ce este complectarea corectiei dupa kabbalah?

Daca pana acum sufletele noastre s-au dezvoltat numai prin rostogolirea
dintr-o reincarnare in alta, adica din generatie in generatie, de la o viata la alta, de la o suferinta la alta, acum, cand incepem sa invatam legile spirituale, adica in timpul invataturii, si chiar la inceputul implementarii acestor legi, noi stimulam si grabim intr-atat dezvoltarea noastra, incat reincarnarile pe care ar fi urmat sa le trecem, si pentru care ar fi trebuit sa murim si sa ne nastem din nou, le trecem acum intr-o singura perioada a vietii, si atunci omul poate sa treaca prin zeci si sute de reincarnari si sa ajunga la sfarsitul corectiei inca in aceasta viata.

Care este sfarsitul corectiei?

Omul ajunge in starea in care, in forma sa interioara, incepe sa existe in dimensiune diferita fata de oamenii obisnuiti. El incepe sa vada viata sa, nu ca un subiect al vietii si mortii, ci se raporteaza la viata sa biologica ca la ceva marginal, si traieste viata sa interioara. In aceasta stare intregul univers, si toata lumea sufletelor devine mediul sau natural, iar viata si moartea biologica il influenteaza asa cum ne influenteaza astazi taiatul parului. Acesta este un alt nivel al vietii si al existentei.

“Eu”-ul ca parte a realitatii

Este vorba despre omul care nu mai are senzatia “eu”-ului caruia propria persoana nu-i mai este esentiala?

Omul incepe sa inteleaga ce este sufletul sau, si prin el incepe sa realizeze ca este parte din alte suflete, si toate sufletele fac parte dintr-un singur suflet care se numeste “Om” ("אדם"= “Adam”). Ca urmare el incepe sa se raporteze altfel la societate si la omenirea intreaga, atat la evrei cat si la neevrei. El incepe sa se vada ca parte integranta a intregului, a intregii omeniri, se simte raspunzator pentru toti, si toti sunt ca unul langa el. Aici el nu mai are nevoie de educatie si etica, avand in vedere ca a invatat calea si cunoaste legile adevarate ale naturii, si natura insasi l-a invatat in ce fel sa deosebeasca binele de rau.

Toti pasii sai sunt din sentimentul ca el include si este inclus in ceva mare?

Aceasta trebuie sa fie recunoastere din partea omului, in asa fel incat sa se vada pe sine, ca pe intregul univers si toata realitatea , si numai din aceasta el va putea invata. Aceasta este o metoda naturala si totodata si cea mai buna. Iar atunci fiecare om invata din radacina sufletului sau, cum trebuie sa fie inclus in toata realitatea, si cum trebuie s-o intregeasca. Si

toate celelalte metode etice sunt defieciente din punctul de vedere al kabbalei.

Aceasta este intr-adevar posibil?

Aceste lucruri sunt naturale si foarte simple; si totodata ne sunt cele mai apropiate, nu numai bebelusilor care invata totul de la inceput, ci fiecaruia dintre noi. Ne lipseste numai senzatia realitatii generale ca sa vedem si sa cunoastem aceasta. Aceasta este deosebirea dintre kabbalah si restul religiilor si stiintelor.

De ce cei care cauta prin alte metode nu ajung la sfarsitul corectiei?

Toate celelalte metode sunt bazate pe distrugerea naturii umane, micirea dorintei de primire, micirea egoismului: micirea sa si nu dezvoltarea sa, devalorizarea sa, sa respiri mai putin, sa mananci mai putin, sa te misti mai putin, sa te gandesti la ceva ingust.

Aceste lucruri nu contribuie la dezvoltarea omului, ci vor sa faca din om planta si chiar mai putin de atat. Aici nu este vorba despre dezvoltarea si revelatia naturii creatoare, ci tocmai contrariul, cei care merg pe aceasta cale simt anumite efecte numai pentru ca se micsoreaza pe ei insisi, si astfel se simt mai liberi.

Stiinta kabbalei spune ca tu trebuie sa-ti dezvolti egoul si toate simturile, atat cele bune cat si cele rele, si chiar sa-ti dobandesti un nou simt, simtul al saselea, care la noi se numeste “ecran” ("מסך"=mashach) si “lumina reintoarsa” ("אור חוזר" = or hozer), si cu ajutorul carora poti simti legi care sunt exterioare aceastei lumi, altele decat ce poate fi perceput de simturile noastre. Aceste legi sunt legi adevarate, ele sunt legi care actioneaza intreaga realitate, si in ele exista o data, dintre toate datele

existente in ele, pe care numai omul o poate schimba, iar tu trebuie sa ajungi la un astfel de nivel in care sa poti schimba aceasta data, si atunci tu devi conducatorul acestei intregi realitati.

A aduce, omul in dezvoltarea sa, la acest nivel de conducator al realitatii, acesta este scopul realitatii, al legii generale care se numeste Creator; iar noi intram acum in aceasta perioada, daca vom vrea sau nu, natura ne impinge spre aceasta, pana vom recunoaste necesitatea cunoasterii acestei legi.

Numai ca in perioada de trecere, din momentul in care ne aflam acum si pana acolo unde vom recunoaste aceasta necesitate, va fi foarte greu; in aceasta perioada vor creste suferintele pentru a-l obliga pe om sa cunoasca de ce sufera, si de ce natura nu este buna fata de el.

Aceasta este impingerea din spate?

In loc de impinsul din spate prin suferinte, noi vrem sa dam omului atractia din fata, prin raspandirea kabbalei, astfel incat sa-i atraga pe toti sa cunoasca si sa stie aceste legi, sa stie ca prin acesta el fuge de toate problemele sale, de problemele sale personale, de problemele sale de sanatate, de problemele sale familiale si cele cu copiii, de tot ce incepe sa devina nesigur, sa dispara din viata sa; sa stie ca numai prin calea kabbalei el va simti cu adevarat linistea si perfectiunea.

Prin ce trebuie sa treaca omul ca sa ajunga la spiritualitate?

Ce trebuie sa faca omul care cauta calea?

La inceput numai sa invete.

Se poate descrie drumul de la inceput pana la sfirsitul corectiei?

Nu este vorba despre starea asemanatoare din prezent, in care noi venim la om si vrem sa-i grabim dezvoltarea sa in directia corecta, din

cauza dezvoltarii generale care poate sa nu fie buna; ci este vorba despre omul care ajunge pe aceasta cale in mod natural. Din cauza ca-i este rau, si a terminat sa caute prin toate placerile din aceasta lume si incepe sa caute peste acestea. Dintr-o data sufletul sau doreste mai mult decat “inima omului”, care este toata numai dorinta dupa placerile din aceasta lume; aceasta este faza in care apare punctul din inima, gena spirituala, care incepe sa-si doreasca ceea ce este a ei, si care s-a dezvoltat deja la starea in care omul incepe s-o simta distinct fata de toate celelalte dorinte ale sale. In aceasta faza el incepe sa simta ca este atras catre ceva, neexistent in aceasta lume, ceva ce exista dincolo de bani, onoare, autoritate si cultivare, insa negasind, incepe cautarea.

Asa ajunge la kabbalah, sau la alte cercuri, dupa placerea sa. In kabbalah niciodata nu presam si nu actionam contra celorlalte cercuri, caci omul trebuie sa gaseasca el insusi calea, este interzis si nu poate fi nimeni constrans la ea; nu exista constrangere in spiritualitate. Omul poate sa vina sa invete o saptamana, doua, un an, doi si sa plece; nu poate fi obligat, el simte dupa sufletul sau, ca rezultat al undelor care ajung la el din sufletul sau. Intre timp el s-a umplut si acum ii este dor din nou dupa football sau dupa alte lucruri; dinpotriva; la noi nu este nici o presiune sau constrangere, iar daca omul vine la noi, de obicei este primit, el vine, se aseaza si incepe sa invete.

Programul de studiu este simplu, el cuprinde doua parti: o parte mai sentimentala, care cuprinde articole si scrisori care vorbesc despre calea dezvoltarii insasi, cum sunt convorbirile de suflet, in care se vorbeste despre felul in care omul simte ca intr-adevar a intrat pe cale si cum se dezvolta in ea. Partea a doua a studiului este studierea stiintei insasi, in care se invata cum este alcatuita intreaga realitate, lumile, sferele, sufletele, cum se petrec lucrurile in interiorul lor, care sunt legile dupa care ele actioneaza, cum poate omul patrunde in interiorul lor si ce trebuie sa schimbe.

In studierea stiintei insasi lucrurile sunt foarte definite. Definitiile

sunt exacte, sunt in ele matematica, tabele, desene, geometrie, si tot felul de lucruri cum sunt si in orice alta stiinta obisnuita; astfel se poate invata din ele cum se pot exprima toate lucrurile, in ce formula sa se exprime relatia fortelor si legatura dintre lumi, in asa fel incat aceasta sa nu fie numai verbala, ci foarte precisa, si numai precisa, si precisa pentru fiecare suflet in parte, si in ce fel va actiona ea in influentarea directa asupra ei.

Ca necesitate a studierii acestor lucruri, este de dorit sa se aranjeze omului mediul care sa influenteze asupra sa pentru ca se dezvolte mai repede. Natura mediului trebuie sa fie de asa fel incat omul sa nu simta o greutate deosebita intrand pe un nou traseu al vietii, iar pe de alta parte, ca ea sa actioneze ca un sistem de accelerare. Aceasta ii da lui grupul.

Grupul are regulile sale. Apartenenta la grup il obliga sa participe in actiuni diferite ca de ex.predarea lectiilor de kabbalah, altora. In timpul studiului, in special, exista intentia de a atrage puterile speciale de sus. In grup invatam scrierile inteleptilor, ca cele ale rabinul Shimon Bar Yochai, ale rabinul Isaac Luria, cei care in timpul scrierii au fost pe anumite nivele ale cunoasterii realitatii si a conducerii realitatii. Iar in timpul in care citim si invatam aceste texte se poate ajunge la nivelul autorilor acestor carti. Nu spunem aceasta incepatorului, dar si el este in stare, in special ca facand parte din grup, iar el este chiar instruit in aceast sens, sa se lege de aceste forte, si de acel nivel in care au fost autorii cartilor, iar atunci actioneaza asupra lui forta de sus, lumina, care incepe si mai mult sa accelereze dezvoltarea genei sale spirituale, care se numeste radacina sufletului, punctul din inima. Dezvoltarea dureaza atat timp cit aceasta lumina actioneaza astfel, pana cand din acest punct se dezvolta cele zece sfere, caci punctul se umfla, iar in locul punctului el are acum zece sfere, numita structura intreaga, corpul sufletului, intrumentul. In interiorul acestui instrument el simte intreaga realitate.

Realitatea cuprinde toate cele zece sfere, iar acest mic instrument al sau cuprinde zece sfere, si de aceea in consecinta, el simte tot ceea ce se intampla in realitate. Continuarea drumului este inca o deschidere a

sufletului si umflarea acestor zece sfere la marimea intregii realitati. Adica, fiecare trebuie sa ajunga mare ca si Creatorul.

Iar dupa ce omul a obtinut cele zece sfere intregi la nivelul cel mai mic si trece bariera, atunci el incepe sa urce in lumi.

Atat timp cat omul nu are aceste prime zece sfere, el inca nu este pe nivelul treptelor, caci daca traim cum traim, aceasta este o dezvoltare inconstienta, care nu este considerata ca treapta. Omul urca pe trepte, in lumi, dupa ce isi mareste acest instrument. Cele zece sfere primare incep sa se mareasca, ca si fatul in uterul mamei, prin adaugarea in acest intrument a dorintelor corectate. Adaugarea fiecarei dorinte corectate acestui instrument se numeste ‘mitzva’ (= a indeplini o obligarie religioasa).

Marirea instrumentului de la nivelul sau spiritual primar, care se numeste “bariera” ("מחסום" = mahsom), si pana la nivelul sau final, care se numeste “sfarsitul corectiei”, este impartit in 125 de trepte: care cuprind 5 lumi, iar in fiecare lume sunt 5 fete, iar in fiecare fata sunt 5 sfere. Aceste 125 de trepte sint ceea ce sufletul trebuie sa parcurga. Acelasi drum se poate imparti si in 620 de trepte, in care fiecare din ele se numeste ‘mitzva’.

La inceputul obtinerii fiecarei trepte noi se adauga de fiecare data un nou egoism (“linia stinga” – ("קו שמאול" pe care nu o limitam, iar de la opusa ei (de la “linia dreapta” – "קו ימין") primim puterea spirituala ca sa corectam acest egoism la forma sa altruista (in “linia de mijloc” – ("קו אמצעי". Aceasta duce la restul dezvoltarii, si fiecare executare de acest fel dezvolta omul, treapta de treapta, si ea se numeste “corectia pe cele trei linii” (" תיקון בג' קווים").

Toate ‘mitzv’-oturile practice din lumea noastra sunt, iata, copia materiala a ceea ce omul trebuie sa faca in spiritualitate, dar in aceasta lume copierea nu are rezultate, ci ea este numai semnal.

Din clipa in care omul deschide cartea, el incepe sa schimbe comportarea conducerii superioare fata de el, in mod uluitor, si intra intr-o

cu totul alta relatie a fortelor spirituale si aceasta este ceea ce inteleptii au dorit sa se intample acum tuturor.

Recunoasterea raului

Omul, cu cat se dezvolta, gaseste mai mult rau?

Da, acest rau a fost creat cu intentie de catre Creator, puterea superioara. Sunt si forte numite ‘soli’ ("מלאכים" – malach = sol,inger) care sunt introduse in om ca forte rele. Ele apar in om in forma negativa pentru ca omul, prin stiinta sa, sa le foloseasca in forma pozitiva. Tocmai prin aceasta el invata legile realitatii, invata cum s-o conduca si participa activ in conducere.

Cum vede omul raul din sine?

Cu ajutorul “ecranului” si a “luminii reintoarse” omul este binecuvantat cu un nou simt. Pana cand nu a ajuns la aceasta el nu se vede ca rau.

Acesta este recunoastrea rationala a raului?

Absolut deloc. Nu este vorba despre lucruri pe care noi le numim in lumea noastra rele, ca talhar, zgarcit, suspicios – ele nu sunt socotite ca rele, ci este vorba despre egoism, la dorinta de a primi pentru sine.

Adevarata dorinta de a primi incepe numai dupa bariera si de acolo in sus, acolo ea se naste in om ca “linie stanga”, ca forta care vrea sa actioneze contra legilor spirituale.

Aceasta dorinta de a primi il impinge pe om tot timpul sa incalce o lege spirituala sau alta, lege care face parte din conducerea realitatii. In aceasta faza omul trebuie sa cerceteze si sa inteleaga care pot fi urmarile daca incalca legea sau contrariul sau daca o foloseste in forma pozitiva.

Si atunci cand vede si intelege totul, el hotareste “nu!”, el alege calea prin care sa execute aceasta lege in forma sa pozitiva. Iar daca intr-adevar

va face astfel, prin aceasta isi corecteaza sufletul, atunci alipeste forta pe care a corectat-o la conducerea generala a realitatii.

Toate lucrurile care sunt in ceea ce se numeste natura noastra animala, inainte de trecerea barierei si intrarea in spiritualitate, nu conteaza, iar ele sunt sub aceasta linie; iar toate acestea fac parte din aceasta lume, si nu sunt incluse din punct de vedere spiritual , nici in ‘mitzvoturi’, nici in abateri, de fapt ele nu se socotesc. Adica pana cand nu vom trece bariera, nu existam din punct de vedere spiritual, si aceasta chiar se poate vedea in toate schitele si tabelele care sunt in kabbalah. Toate lumile spirituale se termina la bariere, pe linia care se numeste “punctul lumii acesteia”, iar sub acest punct se afla lumea noastra, despre care kabbala nu vorbeste; nu exista in lumea noastra nici un suport spiritual; noi suntem sub linia spirituala.

Omul vede dorinta sa in interiorul sau, ori in lucrurile inconjuratoare?

Toate procesele au loc in interiorul omului. Si acum, in lumea noastra, noi sesizam numai lumea din interiorul nostru. Cu toate ca avem impresia ca sesizam ceea ce este in exteriorul nostru, noi de fapt sesizam numai ceea ce se intampla in interiorul nostru.

Daca omul are la sfarsitul corectiei senzatia ca se desparte de lumea aceasta?

Munca noastra nu este fata de lumea aceasta – nu fata de alti oameni, si nu fata de sotie si copii – toate acestea sunt numai insotitori, in imbracaminte exterioara. Starile spirituale sunt complet interioare si nimeni in jurul omului care se afla in corectari spirituale, nu simte ca acest om actioneaza la nivel spiritual; toate evenimentele sunt numai si numai

interioare, insa rezultatele sunt frumoase pentru toti.

Cum se intampla ca omul vede ceva ce nu a vazut inainte?

El achizitioneaza pentru aceasta “ecran”.

Cum are loc acest proces?

Ajunge la el lumina care este oprita de “ecran”, iar dupa marimea “ecranului” si a “luminii reintoarse” omul incepe sa vada tot mai multe si mai multe parti din realitate. Astfel actioneaza si toate simturile noastre din aceasta lume. Daca imi lipseste din ureche timpanul eu nu simt zgomotele din jurul meu; eu pot sa le simt numai daca am timpan si in functie de finetea sa.

Finetea “ecranului” depinde deoparte de grosimea sa si de cealalta parte de sesibilitatea sa. Sensibilitatea sa este masura memoriei spirituale. De aceea trebuie facut “ecran” cat se poate de gros, adica dorinta cat de mare posibila si cat mai egoista, si in acelasi timp sa fie cat se poate de pura si corectata. Acesta este de fapt scopul. Si in concordanta cu aceasta omul sesizeaza tot mai mult si mai mult din realitate pana cand cuprinde in interiorul sau intreaga realiate.

In ce fel isi construieste “ecranul” sau?

Din stanga el primeste grosimea “ecranului” (dorinta mare si egoista) iar din dreapta primeste puterea s-o purifice si atunci ca rezultat al acestor doua lucruri el alcatuieste “ecranul” sau particular – “linia de mijloc”. “Linia de mijlor” din tine este aceea ce construim din negativ si pozitiv impreuna – iar el se numeste “omul” din tine.

In ce fel hotareste omul ce sa faca; care este lucrul care il face sa decida?

Daca una dintre puteri este de intensitate mai mare decat cealalta, nu importa daca este puterea pozitiva sau cea negativa – decizia deja s-a luat.

Prin aceasta omul isi pierde alegerea. Iar daca cele doua forte sunt egale? Atunci ii ramane libertatea de a decide.

Spre durerea noastra, aceasta lume se dezvolta cu ajutorul puterii negative: din fata problemelor fugim inainte, sau suntem impinsi din spate iar prin forta pozitiva nu suntem atrasi inainte. De aceea viata noatra este pavata cu suferinte.

Decizia este de fapt prin aceea ca omul se afla consternat, si nu stie cum sa decida, la linia aceasta sau la lina cealalta, si atunci trebuie sa se alipeasca de superior, sa gaseasca in interiorul sau ceea ce se numeste " נה"י דעלי"ן" = naran”hai de elion. Intotdeauna este in noi o parte din superior, caci de la inceput se afla in noi un nivel superior. Toate treptele sunt construite in noi ca niste cilindri care intra una in alta.

Pe fiecare treapta, se gaseste partea superioara a partii inferioare din treapta de deasupra ei, si ea insasi se gaseste in partea inferioara a treptiei de sub ea. In acest fel sunt legate toate treptele. Astfel poti sa simti intotdeauna ceea ce este deasupra ta. Prin partea ta superioara atingi ceea ce este deasupra.

Dupa ce omul ajunge sa decida, verificand, vazand si masurand tot ce are, trebuie sa faca un singur lucru. Sa paraseasa treapta sa si sa primeasca treapta superioara. Aceasta este de fapt actionarea dorintei sale obisnuite?

Nu, tu iei dorinta superiorului dar numai dupa ce ai facut toata treapta ta.

Omul se refera la acestea in termenii pe care ii are astazi, el nu intelege procesul?

Tu cu mintea ta nu vei putea niciodata intelege procesul. Acesta este minunat.

Cand tu te afli pe o anumita treapta spirituala nu vei putea intelege, cu mintea, treapta superioara fata de tine. Daca ai minte numai pana aici, pana

la aceasta treapta, in ce fel vei putea alege? De aceea, deja de la inceput intrebarea, cum sa alegi, nu este o intrebare rationala.

Si de aceea, dupa ce ai verificat tot ce ai in tine, in minte, in constiinta, tot negativul si pozitivul, toate fenomenele, toate rezultate, toate insusirile, sesizezi ca tu intelegi treapta ta, dar ce faci cu aceasta mai departe? Caci de fapt tu nu stii cum sa alegi, caci iti este deasupra.

Numai dupa aceasta incepe sa se dezvaluie superiorul care se afla in tine si atunci tu incepi sa o sesizezi ca o dorinta a ta, si esti gata sa parasesti totul, exact ca si cum ai sari de pe o stanca, numai ca sa poti primi cunostinta superioara. Tu te alipesti de superior, ca embrionul de uter, care anuleaza totul numai ca sa fie lipit de uter, si acolo incepe sa creasca, si atunci se intoarce la procesul dezvoltarii interioare: noua luni de sarcina, doi ani de alaptare, 13 ani de copilarie si dupa aceea maturizarea sufletului. De tine nu depinde nimic, in afara de accelerare. In timpurile noastre aceasta se poate petrece in cateva luni, saptamani sau zile.

De cate ori omul ajunge la punctul in care trebuie sa inteleaga treapta pe care se afla, el trebuie sa fie complect deznadajduit?

Deznadajduit de treapta sa, singura sa dorinta este sa o paraseasca pentru treapta superioara. Iarasi nu este in stare sa fie pe treapta sa, simte ca vrea sa moara din proprie dorinta, si atunci se invredniceste cu viata noua, aceasta este reincarnarea. Iarasi si iarasi actioneaza numai din aceasta cauza.

Eu tocmai cunosc o alta stare.

Tu te minti pe tine. Intregul om este numai dorinta de a primi. Chiar si cand dorinta de primire are scopul de a influenta, chiar si atunci tu te afli numai intr-o oarecare masura pe acea treapta. Pe acea treapta deja tu vezi ca te-ai concretizat pana la maximum si tocmai vrei mai mult: sa fii peste aceasta stare corectata si atunci starea corectata de pe treptele spirituale mai inalte te obliga sa cresti.

Dorinta de a primi, in spiritualitate

Dorinta de a primi se trasforma in dorinta de a primi nu pentru sine?

Da, pentru altul.

Aceasta este diferenta dintre lumea aceasta si lumea de dincolo de bariera, acolo eu primesc numai pentru a influenta?

Acole este de neinteles cum se poate primi pentru sine.

Dincolo de bariera, omul nu are dorinta de a primi pentru sine?

In afara de forma biologica, pentru existenta fizica a corpului, si de aceea tu il intreti in forma necesara. Simplu, in afara de aceasta nu este nevoie, nu exista dorinta interiora pentru aceasta. Omul mananca, bea, doarme, si numai din necesitate face toate lucrurile din aceasta lume.

Nu are dorinta de a primi onoare?

Treapta spirituala este cea care-i dicteaza toate dorintele si toate inclinatiile. Daca tu te afli in legatura cu salvatorul, cu realitatea superioara – nu este aici loc pentru onoare. Aceasta este ca si cand intri intr-o gradinita si toti striga “tata” sau “ce om mare”. Aceasta nu este aceeasi sursa a placerii. Pentru omul care se afla deasupra barierei, aceasta lume se trasforma in imaginara, si nu mai poate primi de la ea nimic. Aceasta este ca si cand omul este prins intr-o gradinita; cu toate ca poate sa gaseasca frumusete in jocurile de acolo, insa acestea nu mai sunt pentru el; asa si lumea aceasta pentru cine trece bariera: lumea noastra este mai jos cu o mie de trepte fata de treapta sa si chiar nu mai poate s-o sufere. Caci omul intotdeauna gandeste, judeca, numai din punctul sau de vedere.

Relativ la ce omul poate sa judece, relativ la lumea exterioara?

Omul simte lumea din el insusi, de aceea lumea exterioara este pentru el intotdeauna altceva, tot timpul se schimba.

Bariera spirituala

Cum se comporta omul dupa trecerea barierei?

Comportamentul lui nu poate sa fie in defavoarea cuiva, si nici in castig pentru sine, ci ea trebuie sa fie in tendinta de restrangere, in care nu face nimic, caci nu este in stare sa faca o actiune de influentare, sau face o actiune de influentare fata de lume, fata de exterior, fata de celelate suflete.

El nu se refera la tine, sau la mine, sau la tot felul de alti oameni, ci la suflete.

El vede lucrurile de pe un alt nivel, toate faptele sale sunt fapte de a influenta, iar relatia sa este numai influenta. De aceea de multe ori, la cine nu se afla pe acel nivel, i se pare straniu ceea ce gandeste si face acest om. Si am vazut aceasta nu numai odata la rabinul meu, iar motivul este ca intr-adevar spre exterior se vede ca un comportament al unui om mai spiritual.

Pentru aceea bariera este o treapta foarte inalta.

Da. Treapta barierei este iesirea din ego, ceea ce se numeste “iesirea din Egipt”, si ea este o trecere foarte dificila, si chiar tragica; acesta este punctul decisiv. Dupa bariera totul devine clar, iar in posesiea ta ai instrumentul mic in care intelegi ceea ce este spiritualitatea, si unde te afli. Ai o oarecare legatura cu Creatorul, o mica sfoara, cunostinta, iesirea in atmosfera lumii. Inca nu esti omul de stiinta, inca nu misti nimic dar deja te afli acolo.

Lucrul cel mai greu este tocmai ca sa se ajunga la trecerea barierei, iar dupa aceea, inaintarea este mult mai usoara, comoda si frumoasa; te minunezi, si acesta este un aspect cu totul diferit. Insa pana ajungem la bariera; sunt multe crize si piedici, oamenii parasesc si prietenii intra in deznadejde, si aceasta cale este o cale foarte grea care pretinde sarguinta si dispozitia de a suferi.

Vezi in fata ta o mie de persoane. Fiecare dinytr ei vrea sa ajunga la bariera si sa continue drumul. Aceasta grupa se va dezvolta spiritual si va ajunge de marimea natiunii. Toata natiunea israeliana se va inalta la nivelul spiritual, iar dupa ea se vor inalta toate celelalte natiuni. La aceasta au tins inteleptii din toate timpurile; nu sunt aici secrete, este scris in carti. Dar nu numai din cauza acestor carti vedem noi, astazi, ca acesta este scopul, rostul si cauza existentei noastre.

Intre barbat si femeie

Dorinta de a primi creste tot timpul, in fiecare loc si in intreaga omenire si de aceea noi vedem astazi cum dispar tot felul de cadruri, popoare, tari si totodata celula familiara se distruge, si numai cu ajutorul kabbalei se va intoarce familia la forma sa normala de existenta.

Aceasta se intampla deoarece egoismul fiecaruia este atat de mare, incat omul nu mai poate sa traiasca cu altcineva si fiecare traieste in interiorul sau. Numai cu ajutorul kabbalei se poate ajunge la corectarea acestei stari.

Nu exista nimic in lume care sa poata uni impreuna barbatul si femeia in afara de spiritualitate. Iar astazi sunt multe perechi care hotarasc sa se casatoreasca deoarece vad in kabbalah baza vietii comune. Mai mult decat

atat, copiii parintilor care invata kabbalah prefera sa se casatoreasca cu cei care invata kabbalah, cu cineva care are aspiratii spirituale. Aceasta este intr-adevar o reusita.

In completare la barbati, femeile si ele invata si participa in multe activitati ca: traducere de carti, pregatire pentru tiparire, si chiar copiii iau parte in activitati consacrate dezvoltarii spirituale. Aceste activitati care se fac impreuna intaresc familia, atat spiritual cat si material.

Cu toate acestea in spiritualitate nu exista constrangere. Aceasta este regula de baza. Omul trebuie sa aleaga din proprie initiativa. Nu intamplator, multi dintre copiii marilor inteleptilor din trecut – nu s-au atins de domeniul kabbalei. Caci dorinta de dezvoltare spirituala nu este ereditara.

Deja in lumea noastra nu mai facem deosebire intre barbat si femeia in multe domenii; cum este cu invatarea kabbalei?

In lumea noastra nu avem legatura cu sufletul. De aceea aproape in toate domeniile nu este deosebire intre barbat si femeie, si de aceea ceea ce face barbatul poate face si femeia, si invers.

Numai ca atunci cand este vorba de dezvoltarea sufletului, este deosebire intre sufletul masculin si sufletul feminin; ele sunt doua lumi. Si in lumea noastra se poate vedea cum barbatul si femeia sunt doua lumi, in psihologia lor, in fiziologia lor si in deosebirile mentale dintre ei. Si cine vrea sa minimalizeze diferentele dintre ei, practic distruge natura, si genereaza rezultate negative. Este interzis sa actionezi impotriva naturii. La inceput invatam legile naturii si vom vedea cat de diferit sunt construite fata de gandirea noastra. Aceasta trebuie sa fie atitudinea noastra.

Incepem sa deosebim in suflete genul masculin si genul feminin, si de aici vine in lumea noastra despartirea intre masculin si feminin si in minerale, flora si fauna. In minerale nici nu stim care este masculinul si care este femininul, in flora putem sa deosebim putin iar in animale, depinde de felul lor, incepe o si mai mare despartire in functie de

dezvoltarea lor, caci imperecherea nu este intr-un corp ci este nevoie de doua, si in suflete ele sunt doua lumi separate una de alta, in forma opusa. In spiritualitate acesta este un subiect puternic si un principiu esential. Numai in lumea noastra sunt fenomene ca legaturi unisexuale sau schimbarea sexului, si nu este intimplator ca ele se inmultesc tocmai in zilele noastre.

Inainte de sfarsitul corectiei nu se poate folosi de aceeasi metoda de dezvoltare a sufletelor atat de opusa una alteia. Cu toate ca la sfarsitul corectiei ele vor fi impreuna, intr-o inima, si se vor impreuna intr-o singura imperechere cum este scris “sotia lui Adam ca corpul sau” ("אשתו של אדם כגופו"). Numai ca inainte de aceasta, inainte de a ajunge la sfarsitul corectiei, barbatul si femeia in lumea noastra, sufletele masculine si feminine la inceputul desvoltarii lor, au fiecare metoda lor de dezvoltare total diferita. Iar daca faci incurcatura intre ele, distrugi, nu faci bine nimanui si niciodata nu vei avea rezultate bune.

Inteleptii care se afla la sfiasitul corectiei, stiu, si ne spun cum sa ne comportam cu fiecare de la inceput. Noi nu intelegem cum ca femeia este partea spirituala din barbat, cat de importanta este casatoria pentru spiritualitatea barbatului, contrar cu ceea ce noi gandim cateodata.

Metoda de dezvoltare a barbatului si a femeii sunt total diferite, caci si sufletele lor sunt diferite. De aceea si metodele de invatare sunt diferite, trebuie sa invete fiecare ceea ce i se potriveste, ceea ce trebuie sa primeasca. Din aceasta cauza barbatii nu invata metodele prin care femeia trebuie sa se dezvolte. Nu se pot invata barbatii prin metoda femeilor si invers. Cand intelegem cum este alcatuit instrumentul, vedem felul dezvoltarii si metodele necesare.

In toate societatile omenirii, intotdeauna femeia a fost despartita de barbat caci aceasta se intampla in forma naturala, si nu pentru ca barbatii au condus sau femeiile au condus, ci pentru ca aceasta este o diferenta radicala care exista in noi, in perceptie, in toate, iar daca confundam aceste legi producem probleme. Cu toate ca aceasta despartire nu pare ca este

dupa normele societatii modene.

Ateisti si religiosi

Kabbala ii vede pe ateisti ca ceva special ce s-a facut de sus inainte cu vreo doua sute de ani, in perioada iluminismului, ca sa poata omul alege pe care cale sa mearga, iar acum, dupa doua sute si ceva de ani, multi se intorc si aleg sa fie religiosi, sau sa continue sa fie ateisti, sau sa intre la kabbalah.

Este aproape imposibil sa intri la kabbalah din religie, caci religia este construita astfel incat sa-l satisfaca pe om, in ceea ce el afla, si ii dicteaza educatia in care el sa se simta intreg prin ceea ce face. Ea nu-l aduce la cunoasterea raului, dimpotriva, tot timpul ii da senzatia ca-i este bine, ca este intreg, si numai sa se comporte dupa educatia primita toata viata, si nu are nevoie de nimic altceva. Cu toate ca in zilele noastre si societatea religioasa este in criza, dar nu se poate compara aceasta la masura crizei in care se afla societatea ateista in cautarea de drumuri, iar din aceasta se poate ajunge la kabbalah, si prin aceasta sa se ajunga la situatia dorita.

Daca ateistii se vor intoarce astazi la kabbalah, atunci poate ca la inceputul acestui secol chiar si religiosii vor incepe sa se intoarca la kabbalah. Cum am vorbit despre perioada dezvoltarii genei spirituale pana in 1995, se poate spune ca pana in secolul al XII-lea dezvoltarea religioasa a fost una pozitiva, insa acum omul iese din ea: el trebuie sa se dezvolte in lumi spirituale, iar religia nu-i da aceasta posibilitate, si despre aceasta scriu si striga inteleptii.

Numai ca religiosii interzic cateodata invatarea kabbalei, nu si ateistii. Culegeri de scrisori ale inteleptilor care vorbesc despre aceasta interzicere si i se opun ei sunt stranse in cartea “Vazind binele” ("לראות טוב") care s-a publicat in 2006 (si in index A “Inteleptii despre kabbalah – instrumentul pentru salvarea omenirii”)

Atunci cine invata astazi kabbalah?

In principal ateistii.

Si religiosii?

Cine a primit educatie unde nu poate patrunde la el kabbalah nu poate se invete. Daca el va invata kabbalah , se va schimba si se va opri a fi cel ce a fost instruit in adolescenta. Cu toate aceastea multi cauta, aceia care simt criza din educatie.

Deocamdata aceasta educatie supravietuieste, si intre timp se ingrijeste de specificul nostru ca natiune evreiasca, ca popor israelian. Altfel unde am fi fost astazi dupa doua mii de ani de exil? Cei din marele cneset, sanhedrinii, marii intelepti cu dreptul lor, ei au fost cei care au ales aceasta forma de viata. Dar din nou accentuez, aceasta forma de viata nu se potriveste astazi pentru cautarea si iesirea spre spiritualitate.

Atunci mantuirea va veni prima data de la ateisti?

Ei sunt primii. Dar nu se poate fara patura religioasa din popor, iar in fata noastra sunt inca revolutii.

Kabbalah fata de alte cai

De ce kabbalah are o observare ingusta?

Aceasta nu este o observare ingusta, ci o observare care s-a nascut dupa multe cautari si verificari, si din cunoasterea intregii realitati, cunoastere care s-a specializat pe o traiectorie foarte clara, obiectiva si fundamentala. Si de aceea cine vine sa invete kabbalah vede ca nu este nimic in afara de ea.

De ce numai o singura cale?

Nu are nici o logica sa mergi pe un alt drum daca in loc de toate drumurile este un singur drum care este solutia generala. Inteleptul nu este ingradit, el este pregatit si poftit sa receptioneze tot felul de lucruri; nu numai ca, kabbalah este stiinta care iti deschide intreaga realitate ci ea iti

explica si intreaga existenta, de la grauntele de nisip, prin atom si pana la intreaga realitate, in spatiu si timp.

Din stiinta kabbalei poti invata biologia, chimia, fizica, si tot ce vei vrea. Din ea poti cunoaste psihiatria. Din ea poti cunoaste de ce este alcatuit universul in acest fel, de ce exista soarele, luna, de ce totul se roteste in aceasta forma. Eu nu pot sa-ti spun acum totul, dar tu poti sa ma intrebi despre orice din lumea noastra, si eu pot sa ti-l explic, caci pana la urma orice stiinta este parte din kabbalah.

Fiecare crede ca, calea sa este singura si unica.

Aceasta perspectiva ingusta vine tocmai din experientele pe care le trece omul. El concretizeaza aceasta metoda si vede ca fiecare pas pe care-l face, despre care scriu inteleptii, da roade. El vede cum se dezvolta, cum intreaga omenire si cum intreaga realitate actioneaza in general, cum se intampla acestea. Nu este o perspectiva ingusta, din contra, aceasta este perspectiva cea mai larg posibila.

Si altcineva nu poate ajunge altfel la rezultat?

Daca dupa rezultatul sau, el ajunge in forma concreta la scopul sau , in care el se afla peste timp, spatiu si loc, si iese din ingradirea acestei vieti la viata vesnica; daca al are dovezi la aceasta, pentru sine – aceasta este important in principal.

In ce forma poate omul sa stie ca acesta este calea adevarata?

Aceasta este o intrebare simpla, pe care si eu am pus-o cand am ajuns la rabinul meu, rabinul Baruch Ashlag; eram deja putin ‘copt’ in interiorul acestor lucruri, deja intalnisem multi intelepti, am fost in multe locuri, si cica m-am reintors la religie cu personaje cunoscute, care au devenit rabini cunoscuti.

Aveam atunci numai de 34 de ani si i-am spus rabinului meu: “nu am timp si sunt deja satul de lucruri, vino si demonstreaza-mi ca aici este

adevarul”. Rabinul meu mi-a spus: fa ceea ce sufletul iti dicteaza sa faci. In locul in care ai sa te gasesti pe tine, acela este locul tau; “omul nu invata decat in locul unde inima doreste”.

Cine a fost invatatorul tau?

Rabinul Baruch Ashlag, invatatorul meu, a fost ultimul din intregul lantul de mari intelepti de la parintele Avraam si altii, dupa care deja, nu au mai fost intelepti de felul sau – suflete care se descopera de sus, carora Creatorul le porunceste sa coboare in aceasta lume sa faca corectii pentru toti. El insusi a spus aceasta, iar tatal sau, rabinul Yehuda Ashlag, a scris ca dupa el va incepe procesul invers: din anul 1995 incepe proces invers de crestere spirituala a sufletelor de jos in sus, si noi vom vedea ca apartinem acestui proces.

Daca este asa, atunci omul poate face tot ce vrea iar la sfarsit el va ajunge la acelasi rezultat al sfarsitului corectiei?

Nu. Omul care se afla inca in cautari va prefera sa faca tot ceea ce vede ca este in stare sa-i umple sufletul. Daca sufletul sau este acum ocupat cu imbracamintea exterioara a banilor, a onoarei, sau a stapanirii, el se va indrepta numai spre acestea, si nu va voi sa auda altceva. Daca aceasta este onoarea, el va prefera sa fie o personalitate importanta si nu altceva. Ori va fi om de stiinta, nu poate si nu se va shimba, ori viata sa nu va avea nici o valoare fara aceasta. Si aici la fel: daca a ajuns deja la implinirea sufleteasca, la aceea ca numai aceasta il lipseste, si nu naturismul, si nu yoga, nu hinduismul, caci deja s-a implinit pentru aceasta. Daca inca nu s-a implinit pentru aceasta atunci n-are decat sa mearga intre timp in India.

Este ceva in iudaism care trezeste respingere in oameni.

Nu neaparat. Neevreii nu au probleme sa primeasca aceasta. Multi dintre ei, in special cei spirituali, recunosc ca poporul israel trebuie sa implineasca o sarcina speciala si intr-adevar necesara. Sarcina noastra este

de a construi cel de-al treilea Templu, si se asteapta la aceasta de la noi. Si intr-adevar aceasta este datoria noastra, iar pentru ca noi intarziem, ei au obiectiuni fata de noi.

Omul sta in fata marilor intrebari din viata sa, nu stie care cale sa aleaga, ii este frica ca va gresi, religia ii daruieste calea sigura?

Religia ii blocheaza aceasta frica. Kabbala ii dezvolta aceasta frica – “linia stanga” il sperie pe om tot timpul iar el se dezvolta in ea fara intrerupere.

“Linia stinga” este frica fata de dimineata?

Nu, ea nu este controlata, caci ea te umple, pe aceasta treapta, total. Omul nu stie cat este el de dispus in spatiu, in spatiu intr-adevar.

Este de dorit de la el sa arunce toate parerile si ideile preconcepute, toate blocajele din cap, in toate privintele, si sa-si verifice numai punctul cel mai interior din inima; nu pe cel din copilarie, cea pe care a supt-o cu laptele mamei, cu atitudinea si educatia primita de la parinti, ci pe cea din interiorul sufletului, sa se straduiasca sa verifice dupa parerea sa ce este bine pentru el.

Chiar daca alegerea ta este o greseala?

Niciodata aceasta nu va fi o greseala, si chiar daca nu va fi om in kabbalah, el insusi va sti unde trebuie sa fie. Oamenii stau in fata mea si-mi spun, “voi cerceta”. Si incet, incet se verifica pe sine, unul se intoarce sa fie din nou artist de teatru, al doilea sa fie muncitor, al treilea la familie, si al patrulea la sotia lui anterioara. Ei continua sa traiasca vietile lor obisnuite, incep sa inteleaga ca aceasta este forma lor cu adevarat, iar tot restul este incurcatura produsa de lumea exterioara si acestia nu sunt ei insisi. Ei nu au ajus la kabbalah si nu am nici o obectiune fata de ei. Si acesta este intr-adevar lucrul cel mai bun pe care omul poate sa-l faca, sa actioneze tot timpul din proprie vointa.

Dupa ceea ce spui tu, omul acesta nu va complecta corectia sa.

El va ajunge la corectie in forma naturala. Iar spunand ca-i voi arata ceea ce este kabbalah, eu ma adresez celor care au deja intrebarea in interiorul lor, si nu acelora care nu au nici o intrebare. Eu insumi am cautat patru cinci ani, unde sa gasesc raspunsul. Iar acum in ziare, pe discuri, in televizor le arat ca aici se gaseste raspunsul. Mie insimi mi-as fi economisit patru cinci ani de cautari, iar daca lui cica ii economiseste ceva, ceea ce si vreau, ii grabesc dezvoltarea. Multi din cei care vin la noi apoi ne parasesc, se afla in oarecare legatura, vin cateodata, dar nu raman, cum este scris “o mie intra in camera si numai unul iese sa predea”.

In inima celor care vin si pleaca este frica, indoiala si lupta interioara si nu este clar pentru ei daca calea lor este corecta. Aceasta se intampla pe tot parcusul drumului, si fara aceasta omul nu se dezvolta. Toata dezvoltarea omului este prin aceea ca el gaseste justificare sa inainteze inca un pas, in ciuda conflictelor interioare.

Este o faza in care indoielile si intrebarile se termina?

Numai la sfarsitul corectiei; pana atunci ele sunt foarte multe. Iar daca iei cartea “Zohar” vei vedea ca tot ce se vorbeste pana la sfarsitul corectiei, despre luptele interioare din om, descriu cele mai grele lupte. Calea spirituala este descrisa in Tora in forma de poveste. Vezi prin cate a trecut poporul evreu: a primit Tora pe muntele Sinai, a pribegit prin desert, imediat a pacatuit cu vitelul de aur, si dupa aceea inca multe alte pacate; si a inceput sa lupte impotriva altor popoare. Iar alte popoare, sunt tot dorintele noastre egoiste, au trimis spioni, spionii nu au actionat cum trebuie; omul vrea sa intre si nu vrea sa intre; acest proces continua pana ce construim primul Templu, pana ce construim al doilea Templu, pana cand cadem si iesim in exil, si pana cand, dupa ultimul exil – care este starea noastra de astazi – incepem intr-adevar sa urcam.

Explicatia este ca aceasta cale nu are odihna pana la sfisitul corectiei.

Este “linia stinga”, este “linia dreapta”, una fata de alta, le-a creat Creatorul, nu poate fi una fara cealalta. Altruismul s-a conceput peste egoism, amandoua trebuie sa fie in masura egala. Si tu iti dezvolti egoismul exact ca si altruismul. Cu intrarea la kabbalah, incep indoielile, si din cauza lor calea nu este usoara.

Daca de-a lungul intregului drum ne este frica de viitor?

Omul incepe intotdeauna cu frica, caci aceasta-l impinge, pe treapta pe care se afla acum, dar acumuleaza o alta perspectiva asupra vietii, el isi insuseste intrumentele de supunere si de influentare, si atunci nu mai are nici o frica, el se desprinde de toate aceste lucruri, traieste in afara de sine.

Cand incepem sa ne ocupam de kabbalah intram in starea in care lumea toata este buna, intr-o lume de influentare.

Trebuie pentru aceasta dezvoltare maximala.

Dezvoltarea vine cu experienta. Tot timpul cat omul se afla pe doua linii, el simte indoieli si frica, iar cand o corecteaza iese pe o treapta superioara, calareste cum s-ar spune pe doua puteri. Apropo, si in alte metode exista doua forte numai ca in kabbalah nu incercam sa le reprimam ci le fructificam.

Stiinta zilelor noastre

Cum explicam kabbalah omului modern?

De la inceput nu a existat nimic, si atunci, puterea generala a naturii incepe sa se dezvolte, incepe sa creeze lumi, blocuri, univers, minerale, flora, si fauna. Asemanator cu acesta si stiinta vorbeste despre evolutie. Kabbalah cu deosebire de religie, vorbeste despre globul pamantesc care se dezvolta timp de milioane de ani si nu despre o lume care exista de cinci mii de ani.

In stiinta moderna lipseste un lucru si acesta este scopul.

Scopul este sus. Oamenii de stiinta sunt rupti de aceasta, caci le lipseste al saselea simt ca sa inteleaga ce este sus, iar kabbalah tocmai are grija de ce este sus.

Poate kabbalah este mai ordonata, mai frumoasa si mai concentrata decat alte metode?

Ca om de stiinta iti spun, ca nu lipseste din stiinta kabbalei nici o parte in comparatie cu alte stiinte. Intre elevii mei sunt academicieni de la Institulul Vaitzman, de la Technion, specialisti in calculatoare, si cei din cercul de kabbalah de la Universitatea din Tel Aviv.

Am impresia ca, kabbalah va primi forma exterioara moderna si usoara. In comparatie cu ceea ce noi predam astazi, nu se poate descrie in ce forma am invatat eu cu rabinul meu, si in ce forme au invatat inteleptii in perioadele anterioare, pana intr-atat a fost aceasta forma, ca omul modern nu ar fi putut-o suferi. Cand eu am invatat nu am inteles nimic, si nici nu mi-au explicat nimic. In jurul invataturii uscate, nu au fost atunci articole care sa explice cu exactitate calea omului. Totul a fost in forma imprastiata. Astazi sunt carti, sunt desene, aceasta este intr-adevar dezvoltare extraordinara.

De ce sunt multe metode frumoase si numai putini oamnei care se comporta frumos?

Inainte de toate, “comportare frumoasa” – totul este din punctul de vedere a celui care priveste: daca tu intr-adevar poti judeca, dupa criteriile tale, ce este adevarat si ce nu? Si in afara de aceasta, dupa ce judeci, dupa cartea de legi pe care ai scris-o tu insuti? De unde sti tu din ce decurge comportarea lui Ploni? Se poate ca el este egoist mic, care se comporta ca un copil mic, dragut, nu dauneaza la nimeni, nu vrea nimic de la nimeni. Dar se poate ca el este de fapt un om foarte mare, care in interiorul sau este crud, hot si criminal si orice altceva, dar deja a ajuns la o astfel de dezvoltare si finete interioara si el se comporta in forma de influentare, altruista; aceasta nimeni nu poate sa stie si de aceea niciodata noi nu putem judeca.

Ne intoarcem la acelasi punct. Tu nu poti sa judeci nici o metoda, in special daca te gasesti la jumatatea drumului. Tu trebuie numai sa te curati de toate influentele pe care le ai si sa alegi ceea ce tu vrei, ceea ce tu simti ca vrei, aceasta este alegerea cea mai corecta. Din aceasta cauza nu este constrangere in spiritualitate; aceasta este legea pe care tocmai kabbalah a intarit-o. Aceasta se refera si la educatia copiilor. Nu exista presiune, nu este nimic si daca nu vrei, nu faci. Tu insuti poti sa dai numai exemplu, din care vor invata copiii tai, iar daca educi corect, este interzis sa le spui nu.

Rolul inteleptilor in zilele noastre

Cum ai ajuns la kabbalah?

Meseria mea este biocibernetica, am lucrat in cercetarea omului, in cercetarea posibilitatilor umane. Meseria mea, consta in construirea de parti artificiale ale creierului uman, sau a comportarii umane si din aceasta am ajuns la mai mult. La inceput a fost in mine un imbold sa aflu pentru ce traiesc, si acest imbold s-a intarit cu ocupatia in meseria mea. In acel timp am crezut ca stiinta poate sa-mi dea raspusul la intrebarile mele, pana cand am descoperit ca si stiinta este foarte limitata si nu este capabila de aceasta. Cand am facut “alia” (= emigrare in Israel – urcare) m-am adresat la tot felul de locuri, care tot nu au putut sa-mi dea raspunsul si m-am adresat si la religiosi, insa nimeni nu a vrut sa-mi spuna, pana cand am inteles ca exista: asa ceva ce se numeste – kabbalah.

Cum intelegi tu sarcina ta?

Ca sarcina unui intelept moden, sarcina mea consta in a prezenta kabbalah in forma cea mai potrivita pentru fiecare dorinta in dezvoltarea spirituala, astfel incat aceasta sa fie un subiect practic, incat toti sa poata intelege importanta sa, ca ea este motivul vietii noastre, ca ea este intregul nostru destin, si intregul nostru viitor si intreaga nemurire; totul depinde de cum vom invata sa ne supraveghem viata noastra, iar metoda, este ceea care ne invata la aceasta. Cine nu vrea sa-si construiasca viitorul sau in forma stiintifica controlata si sigura?

Despre “Zohar” si “Hasulam”

De ce invatam “explicatia hasulam” la cartea “Zohar” si nu cartea “Zohar”?

Cartea “Zohar” insasi nu se poate invata. Rabinul Yehuda Ashlag (Baal Hasulam) a scris explicatia “Hasulam”(=scara) special pentru a putea, si in

generatia noastra, sa invatam din cartea “Zohar”.

Sunt si alte metode de intelegere a cartii “Zohar”?

Da.

De ce?

Pentru ca unii nu inteleg metoda Rabinului Yehuda Ashlag; din cauza neajunsurilor spirituale inteleg aceasta ca o metoda stearpa, prea schematica, insensibila, care nu aduce omului emotie interioara. Totul decurge din lipsa intelegerii.

Esenta este, ca invatarea kabbalei este, atingerea a ceea ce cartile descriu, si nu numai sa se stie ce este scris acolo in cuvinte, cum invatam de exemplu fizica. Aici tu trebuie sa inveti, ca in timpul studiului sa te transformi in subiectul acestor actiuni, astfel ca aceste actiuni sa treaca in tine.

Sunt unii care spun, ca citirea este ceea ce se numeste invatare, si aceasta este ceea ce trebuie sa facem si nimic mai mult, iar atunci ceva se intampla sus, dar noi nu stim exact ce. Dar asta pare total contrar cu rezultatul asteptat de la invatatura, cu scopul pentru care invatam, cu ceea ce omul trebuie sa faca.

Omul trebuie sa urce in lumea spirituala in timpul cat se afla in aceasta lume, acesta este, de fapt, scopul metodei kabbalei, iar ea poate sa faca aceasta numai cu ajutorul invatarii corecte din cartile adevarate care au fost scrise de rabinul Shimon Bar Yohai, rabinul Isaac Luria si rabinul Yehuda Ashlag.

Rabinul Shimon Bar Yohai, rabinul Isaac Luria si rabinul Yehuda Ashlag sunt reincarnarile aceluiasi suflet. Rabinul Yehuda Ashlag insusi a acris aceasta. Intr-adevar cand ne uitam in scrierile rabinului Isaac Luria si scrierile rabinului Yehuda Ashlag, vedem cat de asemanatoare sunt, iar astazi nu putem sa intelegem cartea “Zohar” fara explicatia “Hasulam”.

Nu se pot intelege partile din “Zohar” care sunt parti din kabbalah

cum ar fi
"ספרא דצניעותה" (sifra detniuta) sau "אדיר במרום" (adir bemerom) ale rabinului Moshe Chaim Luchito fara sa se invete cartea “Invatura celor zece sfere” a rabinului Yehuda Ashlag.

Partea a saptea – Lupta neintrerupta

Lupta neintrerupta in lumea de sus si de jos

Dupa atentatul terorist de la Delfinariu, iunie 2001

Pe asfalt, langa lumanari, statea o fata plangand amar. Plangea fara intrerupere iar tricoul ei ii absorbea lacrimile. La capul ei erau asternute trandafiri rosii pe pete negre. “Alaltaieri a fost aici un copil” a spus prietena ei si a inceput sa planga. Ea a mormait ceva: “acum nu e timpul de scris in ziar – prea mult sange…”. Aceasta a fost pe 3 iunie, si nimeni din lume nu ar fi putut consola acesta fata care statea langa lumanarile aprinse in amintirea sufletului, si care plangea dupa speranta de care s-a despartit aici pe 1 iunie, in locul care a absorbit sangele celor iubiti. Intr-una din ziare am dat peste un dialog despre holocaust. Cineva a intrebat: “unde a fost Creatorul vostru, cand i-au trimis pe evrei la camerele de gazare?” Iar raspunsul a fost: “A stat in pragul usii si a plans”. Am reprodus aceasta la urechile rabinului Michael Laitman. “Acestea sunt cuvinte frumoase, numai ca pentru a cunoaste actiunile Creatorului, pentru a sti ‘unde a fost’, trebuie sa sa intelegem esenta creatiei” mi-a raspuns rabinul.

Sangele tinerilor si tinerelor doreste mame si nu consolare, atunci, de ce se intampla toate aceastea ?

Stiinta kabbalei explica de ce in Israel se intampla astazi, astfel de lucruri, si da solutia, cum trebuie sa ne raportam la acestea si ce trebuie sa facem.

Noi si lumea noastra ne afla in partea de jos a creatiei. Creatorul ne-a

coborat aici, dupa judecata Sa, pentru a ajunge prin noi insine la varf, la culmea creatiei, la locul Sau. Noi trebuie sa ne asemanam Lui, in integime, in vesnicia Sa, in cunostinta si in liniste. Pentru aceasta trebuie sa urcam 125 de trepte spirituale, trepte care urca din aceasta lume si pana la Creator. Aceasta scara este construita din 5 lumi, in care, in fiecare dintre ele exista 5 fete (=partufim) – constructii spirituale si fiecare din ele este compusa din 5 sfere, iar ele sunt in total 125 de sfere, insusiri sau trepte.

Aceasta este o explicatie stiintifica si stearpa. Care este legatura dintre aceasta descriere si nenorocirile care ni se intampla? De ce trebuie noi sa platim pentru aceea ca ne-au stabilit in partea de jos a creatiei?

Plangerile tale sunt de inteles. In clipa in care vei invata si vei intelege legile creatiei, in clipa in care vei sti sa vezi dincolo de lumea ta materiala, vei primi raspuns la intrebarile tale, iar plangerile tale vor dispare. De ce omul care sare de la etajul sapte moare pe loc, sau de ce omul care nu stie sa inoate se ineaca in mare? Acestea ti se par clare, caci cunosti cateva legi fizice care produc acestea, esti in cunostinta de cauza, si de aceea nu te plangi de ele.

Dar dupa procesele creatiei, incepand cu sfarsitul secolului XX noi toti trebuie sa invatam si legile creatiei lumii spirituale, pe care nu le putem anula cum nu putem anula legile fizice ale naturii din lumea noastra. Si daca ni le vom insusi, dupa cum ne-am insusit si legile gravitatiei, nu vom mai avea plangeri referitoare la ea. Numai ca noi, adica evreii, intarziem mult in cunoasterea acestor legi, iar ca rezultat la aceasta le incalcam. Si atunci ne enervam de insuccese, si chiar murim.

Daca ne vom uita in schita despre corectia creatiei (figura 2, pagina 176) vom vedea ca toate procesele si toate datele care depind de corectie si de mantuire sunt calculate si stabilite de la inceput. In trecut a fost asscunsa aceasta cunostinta in fata publicului larg si numai cativa au stapanit-o. Astazi toata aceasta stiinta este deschisa. Ea este foarte

necesara intregii omeniri, chiar mai mult decat legile gravitatiei. De aceasta stiinta depinde nu numai existenta noastra in aceasta lume, ci si continuarea existentei intregii omeniri, in primul si primul rand, existenta evreilor.

Toate sufletele noastre sunt parti dintr-un singur suflet care se numeste “Om” ("אדם" = “Adam”). Acest suflet este creatia unica, singurul lucru care a fost creat de Creator. Intentia Creatorului, arta creatiei, este aceea, ca acest suflet sa se indeparteze de El pana intr-atat incat sa inceapa sa simta tot amarul, umilirea, nulitatea, neintregirea, instabilitatea aceastei stari care este contrara starii Creatorului, iar prin aceasta sa vrea sa fie asemanatoare Creatorului, sa se intoarca si sa urce la El din toate puterile sale.

Motivul coborarii sufletului de la Creator pana in aceasta lume si apoi din lumea noastra inapoi la nivelul Creatorului, este ca in drumul inapoi spre Creator se trezeste in suflet dorinta de a se asemana cu El. Prin dorinta de a se alipi de Creator, sufletul primeste placerea, linistea, cunoasterea superioara, intregirea, vesnicia, si mult mai mult decat a avut inainte, in starea sa anterioara.

איור 2. תרשים תיקון חבריאה על פי ההגדרה

Figura 2. schita corectiei Creatiei dupa rabinul Elijah ben Solomon Zalman(1720-1797) cunoscut ca Geniul din Vilna

Urcarea sufletului din lumea noastra pana la Creator se face prin 125 de trepte, dupa numarul insusirilor Creatorului pe care sufletul si le insuseste. Intoarcerea sufletului la originea sa, trebuie sa se intample in timp ce omul traieste in aceasta lume, si nu dupa moartea sa, dupa cum este descris in poeziile poetilor. Pe scara acestor trepte, treapta cea mai de jos este raul absolut iar treapta cea mai inalta este binele absolut. Toate treptele din mijloc sunt castigul relativ al binelui asupra raului. De aceea tot acest drum in sus este o lupta continua dintre om si raul din sine, natura sa egoista.

Daca omul va intelege tabloul complet al creatiei, se va dovedi ca intreaga viata este o lupta fara de sfarsit cu raul sau interior, lupta a carei tendinta este constrangerea sa si inlocuirea cu insusirile Creatorului, a binelui. Si pana cand toate insusirile egoiste ale omului nu vor fi inlocuite cu insusirile de influentare ale Creatorului, lupta este inevitabila.

Si mai mult decat atat, cu cat binele este mai activ si invinge raul, cu atat raul se descopera mai mult si mai crud. Motivul este ca cu cat sufletul urca mai sus pe scara treptelor, puterile binelui si ale raului devin mai mari si se lupta mai mult una cu cealalta.

“Lupta binelui cu raul” nu este un temen literar. Caci intre cele doua puteri ale binelui si raului, in interiorul luptei continue dintre ele, se afla sufletul, in drumul ei spre scopul creatiei.

Aceasta este o “lupta continua”?

Da, bineinteles. Neintelegerea ca este vorba despre o comportare continua dintre bine si rau si de o lupta constanta dintre ele si lipsa dorintei de a vedea aceasta, conduc omul la speranta ca se poate, in fiecare clipa, aici pe acest pamant, sa se ajunga la pace si trebuie numai sa se doreasca sa fie negocieri.

Niciodata nu a fost situatie in istoria omenenirii fara razboaie, fara pregatiri la razboaie si fara vindecarea ranilor de dupa ele. Aceasta este

fapt. Dupa cum si faptul ca daca intr-un anumit loc este razboi, acolo sunt evrei, in forma camuflata sau dezvaluita. Sunt camuflati, caci din punctul nostru de vedere au disparut zece triburi. Si daca vom cerceta cauza razboiului, si cine a participat in el, vom descoperi dezvaluit acele triburi, care au stat cu noi in trecut in aceasi patrie. Si asa va fi pana la “sfarsitul corectiei”, intreaga corectie a raului si inlocuirea sa cu binele.

Tu descri o stare foarte stearpa.

Tocmai acest proces ne va duce la intregire, la nemurire, la liniste, adica la scopul creatiei.

Dar noi nu vom vedea sfarsitul procesului.

Este de dorit sa mai privim o data pe schita “corectia creatiei”. In decursul a mii de ani, omenirea s-a indreptat spre scopul creatiei in forma inconstienta. Din ultimul deceniu al secolului al XX-lea a inceput urcarea dirijata a sufletelor, cum au prevestit toti marii intelepti in cartea “Zohar”, in cartile rabinului Isaac Luria, ale geniului din Vilna, si cartile rabinului Yehuda Ashlag.

Noi suntem prima generatie care deja trebuie sa inceapa procesul corectiei in forma constienta, iar noi nici macar nu ne-am straduit sa citim despre aceasta, sau cel putin sa incercam sa intelegem despre ce este vorba. De aceea mor tineri si tinere, de aceea sunt pete de sange pe asfalt si o mare de lacrimi.

Cum putem lua parte constienti, in acest proces, daca totul este conceput din capul locului?

Singura metoda de a participa in acest proces este de a invata programul corectiei, sa intram constienti in acest proces si sa intelegem ca nu se poate sa schimbam legile lumii. Omul trebuie sa inteleaga ca acceleratia corectiei si masura corectiei depind numai de el si tocmai in aceasta consta libertatea de a alege: caci fiecarei corectii i s-a atribuit un

anumit timp, iar daca el intarzie, atunci natura il grabeste prin evenimente tragice, ii prezinta prin aceasta, starea necorectata, pentru ca sa trebuiasca sa inceapa s-o corecteze. Adica, suferintele, catastrofele, si catastrofele naturale pe care le-am trecut sunt rezultatul trasaturilor necorectate – care nu au fost corecate la timp prin cunostintele fiecaruia dintre noi.

Evenimente teroriste si razboaiele, atentatele si catastrofele vor continua sa se intample pana cand nu vom incepe razboiul interior impotriva raului din lumea spirituala; si prin aceasta vom fi pregatiti complet si in razboiul exterior din aceasta lume. Aceasta este munca interioara a corectiei naturii noastre, corectia ego-ului, distrugerea raului din interiorul nostru si victoria asupra sa.

Nu psihologia si nici psihiatria sunt cele care cunosc aceasta metoda de lucru. Si ca toate legile principale ale lumii noastre, ele au fost descoperite tocmai evreilor, din puterea sarcinii noastre spirituale, tot asa si aceasta metoda a dezvoltarii sufletului si corectarea sa, a fost scrisa de evrei, genii in kabbalah, si deja ar fi trebuit sa ne-o insusim.

In anii treizeci, inainte de izbucnirea celui de al doilea razboi mondial, rabinul Yehuda Ashlag, marele intelept al secolului al XX-lea a cerut evreilor sa concretizeze misiunea lor insa ei nu l-au ascultat. Noi trebuie sa incepem sa controlam corectia, sa stapanim creatia. Caci nu este cazul nici macar sa visam despre sfarsitul razboaielor in lume.

De ce dumneavoastra luati de la noi si ultima speranta de pace, doar religiile predica aceasta?

Eu tind sa prezint un tablou care sa oglindeasca in felul cel mai real sistemul de relatii dintre puterile binelui si ale raului. Eu incerc sa explic de ce se intampla fenomene ca atentate si de ce incep razboaiele. Eu nu scriu cu scopul de a consola, ci pentru a preda stiinta cu ajutorul careia se poate lupta impotriva raului.

Daca vom incepe sa ne corectam in concordanta cu planul creatiei, nu vom simti in forma atat de grava contrastele puternice dintre bine si rau,

contraste care se exprima in lumea noastra prin catastrofe si atentate. Adica, totul depinde de participarea noastra in corectie si masura in care vom fi activi in ea.

Daca vom trece corectia si vom inainta mai departe, catre intelegerea lumilor urmatoare, in ritmul in care putem sa inaintam, conform talentelor noastre interioare, in comparatie cu conditiile exterioare care vor fi produse de puterea superioara special pentru corectarea noastra, vom simti cu timpul mai multa comoditate, liniste si fericire.

Toate religiile vorbesc despre suferinta din aceasta lume si despre rasplata care va fi in lumea cealalta. Kabbalah nu vorbeste in nici un caz despre aceea ca aceste catastrofe sunt un fel de plata pentru intrarea in paradis.

Catastrofele pe care le trecem nu sunt plata, ci rezultat al insusirilor spirituale care nu au fost corectate la timp. Iar suferintele vor continua atat timp cat aceste insusiri nu vor fi corectate. La o masina stricata, atat timp cat nu vom repara piesa stricata vom continua sa suferim de esecuri permanente. Daca eu aman sa repar, neglijenta creste si conduce la accidente si catastrofe. De aceea ma feresc sa pictez un tablou roz al viitorului. Noi suntem in stare de razboi permanent cu raul, si numai corectarea noastra interioara poate sa ne fereasca de accidente si de catastrofe.

Am intrat in faza in care corectia prin care trecem este in mainile noastre. In aceasta faza natura ne impinge sa facem actiuni din constiinta cunoasterii drumului, sa invatam metoda corectiei sufletului, Iar daca ne vom uni, impulsul va fi si mai puternic si mai agresiv, caci lupta dintre sfintenie si puterile raului continua pana la sfarsitul corectiei.

Cum se poate ca Creatorul sa stabileasca un scop care produce suferinta creatiilor? Cum se poate sa indreptatesti un astfel de drum si un astfel de scop?

Se poate indreptati numai daca vom vedea scopul ca un lucru intreg.

Si atat timp cat nu vedem, bineinteles ca nu putem indreptati si nu putem schimba nimic. De aceea ne gasim de fiecare data pusi in fata fetei care plange.

Putem schimba ceva numai daca vom invata caile de actionare ale Creatorului; numai atunci il vom putea indreptati pe Creator si scopul Sau; inainte de asta, in ciuda tuturor cuvintelor frumoase, numai il “stricam”.

Fiecare om care are conceptia sa, dupa ce a aflat ca, are astazi posibilitatea sa inteleaga, nu numai actiunile planetelor, a atomilor si a genelor umane, ci si legile si caile Creatorului si scopul lor, acest om trebuie sa prezinte cel putin un strop de interes in acest domeniu atat de important.

Faptul ca oamenii sunt lenesi si nu prezinta interes in nimic, eu il inteleg, dar din cauza acestei lenevii se intampla astazi multe catastrofe. Atat timp cat nu am atins scopul, noi, cei care ne aflam in aceasta lume, trebuie sa ne luptam pe nivelul spiritual si pe nivelul material deopotriva. Si nu este contradictie intre ele.

Noi invatam stiinte mai putin importante, de care nu depind viata si moartea noastra si nici situatia noastra vesnica de dupa moarte. Daca este asa, de ce preferam sa invatam alte stiinte si renuntam la o stiinta atat de importanta care se ocupa cu existenta noastra vesnica?

De la inceput sistemul universal a fost compus din doua puteri contradictorii, binele si raul. Pentru aceasta, razboiul, cucerirea raului de catre bine, este necesar, atat in razboiul interior – spiritual, cat si in cel material. Astfel a fost viata Regelui David, unul dintre parintii regatului si politicii noastre. Patruzeci de ani s-a luptat si patruzeci de ani a scris psalmi.

Regele David este exemplul minunat al comportarii omului in aceasta lume, in lupta continua cu dusmanii exteriori si dusmanii interiori. El ne-a aratat noua clar ca inaltarea spirituala este o lupta spirituala, razboaiele din lumea noastra sunt oglindirea in materie a luptelor spirituale.

Astazi trebuie sa intelegem ca nu este de nici un folos sa asteptam pacea; ea nu va veni, din contra, vor fi explozii de conflicte si confruntari in tot locul. Dar in mainile noastre exista posibilitatea de a trece acest razboi de la nivelul acestei lumi la nivelul spiritual, sa invingem acolo, si atunci vom vedea pacea venind si in lumea noastra.

In fiecare loc, in nici un caz nu trebuie sa uitam ca razboiul pe nivelul spiritual si material este de neevitat, iar el va fi un razboi continuu pana cand vom ajunge la corectia generala finala. Ne este interzis insa sa ne amagim gandind ca razboiul din aceasta lume se poate anula prin tratative si renuntari, prin implorari si impacare sau prin tot felul de alte actiuni materiale, caci numai munca de corectare a sufletului ne poate salva.

Nu se poate sterge razboiul de pe fata pamantului, nici prin victorii totale, ca cele pe care le-am avut in decursul micii perioade de cincizeci de ani de existenta statala. Corectii – distrugerea raului si alaturarea binelui, alipirea de Creator – se efectueaza in lumea superioara. Iar sfarsitul razboiului in lumea noastra este rezultatul legaturii cu Creatorul , care se poate obtine numai prin invatarea kabbalei.

Care sunt granitele naturale ale tarii Israel?

Granitele naturale ale tarii Israel in lumea noastra, sunt granitele asupra carora actioneaza aceeasi forta spirituala, care coboara din “tara israel” spirituala, aflata in lumea superioara. Numai ca fiecarei parti de pe globul pamantesc ii este potrivita o anumita putere in lumea superioara, care coboara si actioneaza asupra sa, de aceea cand schimbam locul schimbam norocul.

Oamenii care traiesc in acelasi loc seamana unul altuia, ca structura corporala, ca forma a fetei, la caracter, iar cand se muta in alt loc pentru multi ani, schimba semnele lor esentiale, interioare si exterioare…

In lumea spirituala exista 70 de forte care coboara pe globul pamantesc si creaza 70 de popoare, fiecare pe teritoriul sau. Adevarat e, ca astazi, in lumea noastra, totul s-a amestecat, insa in lumea spirituala nu s-a

schimbat nimic. Fiecare din cele 70 de puteri continua sa actioneze exact pe acelasi teritoriu ca si inainte ca tot acest amestec sa se fi petrecut. De aceea cand privim din lumea superioara fortele care coboara in jos, se pot insemna exact granitele tarii Israel.

Dar nu asta este esentialul. Esentialul este corectia creatiei. Atat timp cat nu o vom corecta, nu se vor sfarsi razboaiele, nu cele spirituale si nu cele pamantesti. De aceea este de datoria noastra sa pastram puterea armatei si sa raspundem cu forta necesara impotriva oricarei incercari de a ne ofensa.

Cand intelegem ca de sus este numai o singura tehnica, lupta continua pana la victoria finala, iar acolo raul nu are contracte de intelegere (dupa gandirea creatiei), intelegem ca este necesar sa atacam raul, spiritual, si sa-l grabim din exterior si din interior.

Noi trebuie sa corectam raul interior si exterior, prin aceea ca il cucerim, il distrugem si construim deasupra sa cladirea binelui, acelasi lucru trebuie facut si in lumea exterioara.

Este gresit sa credem ca tratativele, contractele si renuntarile vor impiedica razboiul si multele atentate din tara si din lume. Acestea numai complica problema, caci duc la intarirea raului.

Trebuie sa vedem ca exemplu pe regele David, sa luptam ca el impotriva raului, atat in aceasta lume cat si in lumea spirituala, sa conducem lupta atat in interiorul nostru cat si in exteriorul nostru. Noi ne aflam in conditii mult mai bune decat regele David caci timpul nostru este deja semnalul pentru sfarsitul corectiei. De aceea, cum a fost scris chiar in carea “Zohar”, numai daca o vom invata, vom putea stapanii puterile superioare, sa invingem raul si sa ne salvam pe noi si lumea intreaga de la catastrofele viitoare.

Multi au invatat si invata kabbalah si cartea “Zohar”, si cu toate acestea, nu vedem rezultate.

Rezultatul este actiunea iesita din sfarsitul corectiei. El nu poate fi

dobandit de efortul individului. Este amintit in prooroci, in apelul lor catre poporul evreu. Toti trebuie sa incepem sa invatam kabbalah, la fel cum mergem sa invatam la scoala. Aceasta nu inseamna ca fiecare dintre noi trebuie sa devina intelept, ci, ca fiecare trebuie sa invete si sa inteleaga legile de baza ale stiintei kabbalei. Deci toti trebuie sa fim parteneri in intelegerea fundamentala a legilor dezvoltarii creatiei si corectarea sufletului, care au fost scrise in cartile de kabbalah. Aceasta este neccesitatea zilelor noastre.

In completarea studiului, noi trebuie sa ne schimbam total perceptia noastra fata de razboi si sa vedem in el corectia. Nu trebuie sa incercam sa fugim de el, ci trebuie sa ne raportam lui in forma matura, din moment ce a fost menit pentru corectarea sufletului. Trebuie sa intelegem ca in aceasta lume nu poate exista nimic care sa fie in contradictie cu lumea spirituala, cand in lumea spirituala decurge un razboi fara de sfarsit, si numai terminandu-l, vom putea termina si razboiul din lumea noastra.

Nu de mult timp s-a terminat un exil, venind in tara, si uite acum, din nou se coboara (pleaca) din tara, a inceput un nou exil de frica unui razboi continuu in tara.

Adevarat, multi vor sa coboare din tara. Multi si coboara. Numai ca prin aceasta ei acumuleaza supliment de rau in contul lor spiritual. Poate astazi nu vor avea atentate langa casa, dar peste inca zece ani ei vor fi prinsi in catastrofe si mai mari. Totul este conceput din capul locului si nimeni nu poate sa fuga din fata destinului sau si din fata misiunii sale, la fel cum nici proorocul Iona nu a reusit sa fuga. Decizia referitoare la fiecare suflet s-a primit in lumea superioara in concordanta cu reincarnarile sale, cu drumul sau si cu starea sa finala care i s-a stabilit de la bun inceput. Daca nu vom invata aceste cai, cuvintele mele vor fi numai vorbe etice goale.

Cunostintele de kabbala ii dau omului posibilitatea sa nu fuga de razboiul din aceasta lume ci sa-l stapaneasca in forma spirituala, in

cunostinta de cauza si in siguranta deplina ca il va invinge.

Lumina spirituala nu coboara la noi dintrodata, ci treptat, odata cu lupta grea si constienta din partea noastra – prin deceptii si caderi. Ceea ce se intampla in luptele individuale ale fiecaruia din noi, se intampla si in razboiul colectiv.

Cu ajutorul studierii kabbalei vom atinge controlul asupra procesului evenimentelor. Este de dorit sa nu dezvoltam sperante inutile cum ca pacea este deja pe cale. Contradictia dintre forte este necesara, si tocmai noi evreii stabilim acest proces si incidentele care coboara spre noi.

De la infiintarea statului au fost multe razboaie in aceasta tara. Dar sunt razboaie pe care noi nu le simtim. Daca vom sti din capul locului ca este necesar razboiul, vom intelege scopul sau superior, fundamentul sau etic; atunci vom invinge dusmanul in forma eficace, iar razboiul va trece peste noi fara sa-l simtim.

Creatorul ne spune: “Dumnezeul are sa se lupte pentru voi, iar voi fiti linistiti”. Caci acesta este razboiul Creatorului! Cand omul va vedea cum se intampla aceasta in lumea superioara si cum isi atinge scopul ei vesnic, aceasta ii va da posibiliatea sa nu-l simta deloc in aceasta lume.

Dar noi, in aceasta lume, simtim crunta durere a razboiului. Daca dupa spusele dumneavoastra se pot copia razboaiele impotriva raului numai la nivelul spiritual, sa economisim suferinta, de ce nu se intampla aceasta, ci totul se intampla in ascuns fata de noi?

Ascunzisul si intunericul in care noi traim, necunoasterea viitorului precum si imposibilitatea de a-l sti, rezulta din starea noastra spirituala. Aceasta stare se poate schimba numai daca vom invata kabbalah – cartea “Zohar”. Daca nu ne vom grabi noi insine sa luam legatura cu Creatorul, si sa iesim in lumea spirituala, evenimentele ne vor impinge sa ne adresam Lui, pentru a construi legatura cu El.

Tot ce exista in creatie este organizat in asa fel incat sa putem, impreuna cu Creatorul, iesi la lupta impotriva “faraonului”, impotriva

raului. Razboiul interior trebuie sa aiba loc in senzatia, ca nu noi il conducem, ci Creatorul. Sa ajung la o astfel de senzatie se poate numai prin metoda kabbalei.

Ati spus ca nu este constrangere in spiritualitate si omul nu poate fi obligat sa se intereseze de invatarea kabbalei, de structura lumilor spirituale si de conducerea superioara.

E adevarat ca nu se poate obliga sa se invete kabbalah. Omul ajunge la aceasta invatatura numai daca simte ca-i este rau. Numai necesitatea, ea este cea care il obliga pe om sa se dezvolte. Eu cred ca peste un an doi, oamenii vor simti in ce directie trebuie sa se dezvolte. In orice caz timpul actioneaza in favoarea noastra, in favoarea invatarii stiintei kabbalei.

Daca inca 10% din public va simti nevoia sa invete si sa raspandeasca kabbalah cateva ore pe saptamana, si inca 50%-70% vor intelege importanta acestei munci, si cat de importanta este insusirea metodei de influentare asupra “conducerii superioare” – acest lucru va schimba structura puterilor spirituale si ne va aduce puterea “mantuirii”.

De la generatie la generatie, adica de la o reincarnare la alta, se intoarce sufletul in aceasta lume si imbraca corp, purtand un razboi cu el. Noi nu suntem constienti de acest razboi, insa el are loc in noi fara cunostinta noastra. Numai noua ni se pare ca suntem prinsi intr-un efort al existentei, intr-o fuga din fata suferintelor si o goana dupa placere.

Numai ca aceasta este lupta noastra interioara. Razboaiele exterioare se nasc din natura umana, din dorinta de a-i stapani pe altii, si aceasta este ceea ce duce la conflictele dintre oamnei, dintre partide, la tot felul de concurente pana la razboaiele dintre popoare.

Dupa ce sufletul trece un numar stabilit de reincarnari, intr-o lupta de care nu este constient, intr-un proces in care omul nu intelege cauza si nici scopul incercarilor lui, caci procesul reincarnarilor ii este ascuns – dupa aceasta, sufletul urca la treapta urmatoare a corectiei, la dezvoltarea constienta. Pentru a trece procesul corectiei constiente pe cale rapida si

fara dureri, au dezvoltat inteleptii metoda speciala numita “kabbalah”, ea fiind “matematica” sufletului uman.

Inteleptii din deceniile precedente au scris ca aceasta perioada trebuie sa inceapa cu reintoarcerea din cel de al patrulea exil, din exilul ultim. Si mai precis, geniul din Vilna care a trait in secolul al XVI-lea a stabilit ca anul 1990 este inceputul aceste perioade. Rabinul Yehuda Ashlag, Baal Hasulam, care a trait la inceputul acestui secol a stabilit anul 1995 ca an al schimbarii.

Din orice punct de vedere, acest proces a inceput deja, iar noi vedem cum stiinta evreiasca tainuita, care invata despre corectarea personala a sufletului, si care a fost inchisa cu lacat in fata noastra, se transforma in stiinta vitala pentru multi oameni, tocmai in generatia noastra.

Rabinul Yehuda Ashlag scrie ca invatarea kabbalei schimba balanta fortelor in lumea spirituala, iar ca rezultat la aceasta, se produc schimbari si in lumea noastra. Raportul acesta dintre forte nu duce la intreruperea razboiului, caci razboiul nu poate fi impiedicat si contiunua pana la sfarsitul corectiei, dar el nu trebuie sa fie un razboi in care se fie milioane de morti. Razboiul este ciocnirea dintre forte, iar aceasta nu se va termina, pana la sfarsitul corectiei, iar noi deja ne aflam in ultima sa faza.

Daca razboiul este o situatie stabila si imposibil de evitat, atat in lumea spirituala cat si in lumea noastra, in ce putem noi influenta schimbarea situatiei?

Daca vom invata kabbalah, vom putea influenta in mod eficace asupra balantei dintre puterile binelui si ale raului, sa producem schimbarile din sistemul de conducere a lumilor in asa fel incat sa nu simtim razboiul, impotrivirea raului.

Ciocnirile dintre arabi si evrei unt explicate in kabbalah, prin analizarea structurii sufletului general al creatiei: partea exterioara a sufletului general se numeste “neevreu”(“goi”) si se afla in potrivire cu strainii, iar partea ei interioara se numeste “evreu”(“iehudi”) si care se afla

in potrivire cu evreii, cu israelienii, de la cuvantul “ever”("עבר"=a trece), cei care au trecut granita acestei lumi si au intrat in lumea spirituala, sau israel care inseamna “drept (spre) El” ("ישר-אל"), drept spre Creator.

In sufletul omului are loc tot timpul un conflict intre partea exterioara, materiala, egoista, numita “neevreu”, si partea interioara numita “evreu”. Arabii - care se lupta impotriva evreilor – sunt de fapt insusirile mele, eu insumi, natura mea, ceea ce eu trebuie sa inving in interiorul meu – si in acelasi timp trebuie sa inving si dusmanii mei in lumea materiala. Dimpotriva, vom fi evrei in adevaratul sens al cuvantului numai dupa ce vom invinge neevreii din interiorul nostru, adica atunci cand vom fi corectati.

Numai ca starea noastra actuala nu este aceasta – aceasta este starea noastra viitoare. Daca astazi am fi fost corectati, nu ar fi trebuit sa ne luptam cu palestinienii. “Pace” (shalom) vine de la cuvantul « intreg » (shalem) – se poate obtine pacea, intelegerea numai daca binele domina raul in totalitate, iar raul ii serveste binelui.

In starea noastra actuala, noi nu ne putem imagina ca se poate sa ne folosim de puterile raului in asa fel incat ele sa serveasca binele, cu scopul de a ne apropia de Creator, de insusirele Sale. Pentru aceasta trebuie numai sa schimbam unealta folosirii, numita intentie.

De mirare este ca, nici cei care au trecut prin catastrofe personale, nu vor sa auda de puterile superioare, de Creator. Cu toate ca de acolo coboara suferinta lor. Iar adevarul este ca, tocmai durerile si suferintele, ele sunt cele care il indreapta pe om catre spiritualitate; si din fata acestei stranii contradictii nu se poate fugi.

Cand omul adult, dezvoltat, vrea sa traga o anumita concluzie, el se foloseste de experienta generatiilor precedente. Iar omul simplu “inchide ochii”, simte durerea sa proprie momentana si nu vrea sa stie despre nici o alta tragedie. De aceea, nu cantitatea de suferinte este cea care determina rezultatul discernamantului, ci intarirea spirituala interiora.

Un astfel de om poate sa inceapa sa se ocupe de intrebarea despre esenta vietii, despre cauza suferintei, la orice varsta. Se poate ca la varsta

de 10 ani el sa fie deja plictisit in interiorul sau de astfel de intrebari, si chiar daca nu a trecut, in scurta sa viata, prin nici o suferinta si a crescut intr-o familie obisnuita. Acest lucru este rezultatul reincarnarilor anterioare ale sufletului sau in aceasta lume.

Noi, aproape ca nu inaintam deloc spre sfarsitul corectiei, caci nu ascultam de loviturile care coboara asupra noastra: stam si acumulam lovituri. Atat timp cat nu este nici o inaltare, care sa treaca vreun anumit nivel, noi vom continua sa primim lovituri in plus. Iar cand se vor termina groaznicele lovituri si raul va fi in masura suficienta, din necesitatea de a-l depasi, abia atunci ego-ul ii va actiona inteligenta si-l va determina pe om sa devina mai destept. Exista iluzia ca numai suferinta este calea spre spiritualitate. Dar nu aceasta este calea. Este nevoie de timp, ca se acumuleze suferinta intr-o anumita masura si numai atunci apare necesitatea intelegerii cauzelor sale; razboiul este imposibil de impiedicat iar el va continua pana la sfarsitul corectiei. Daca vom invata kabbalah, ii vom slabi puterea si vom micsora masura suferintei, sau chiar il vom transforma in forma sa spirituala.

La aceasta ora marea majoritate din poporul nostru nu intelege ca in afara de razboiul exterior exista si razboiul interior, si de aceea suferinta, doar va creste. Acest proces dureaza deja de mii de ani, caci intelegerea cauzei si scopului suferintelor, trebuie sa cuprinda intrega noastra natura egoista. Intre timp noi ne uitam in principal numai la corpul nostru ca bunul nostru esential, atat in suferinta sa cat si in placerea sa, caci nu simtim sufletul. Credem ca noi suntem corpul, adica inteligenta noastra, si numai cu ea ne identificam.

Doar noi suntem corpul si inteligenta. Caci restul ne este ascuns. Cum putem actiona altfel?

Astazi aceasta este deja posibil. Deja avem o baza destul de dezvoltata ca sa intelegem ca viata noastra este numai o clipa scurta in comparatie cu ceva superior si vesnic. Dar noi suntem atat de legati de corpul nostru incat

nu suntem in stare sa ne gandim la suflet, ci numai la corp.

Metoda kabbalei ne este data pentru a putea ridica omul peste lumea materiala, pentru a ne ajuta in corectia sa, in umplerea sufletului sau si in crearea legaturii cu Creatorul. Dupa programul Creatorului, diferite evenimente ne vor aduce la necesitatea generala de a intelege ca este in noi inca ceva in afara de corp: acesta fiind sufletul, el fiind esentialul.

In fiecare din noi exista inca ceva ce nu cunoastem, ceva ce inca nu simtim. Acesta este ceva grandios si nemuritor, dar gol. Acest gol si acest nemuritor trebuie acum sa-l descopere si sa-l umple, omul, cu ajutorul kabbalei. Descoperirea sufletului dureaza de mii de ani, dar astazi am intrat in ultima faza a acestei descoperi.